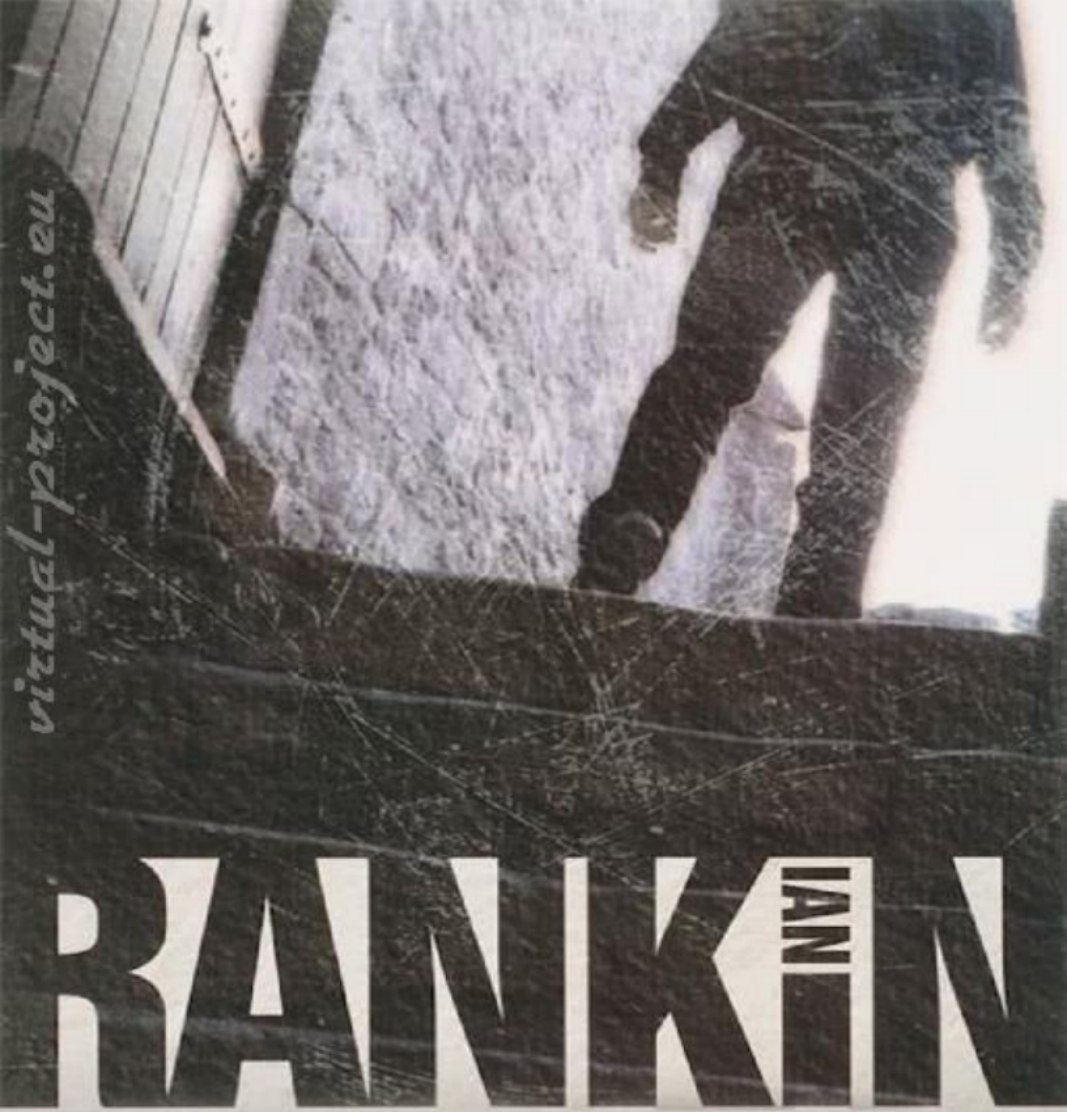

IAN RANKIN

DE-A V-AȚI ASCUNSELEA

IAN RANKIN

DE-A V-AȚI ASCUNSELEA

Original: *Hide and Seek* (1990)

Traducere din limba engleză de:
BOGDAN HRIB

virtual-project.eu

PALADIN

2016

Toate personajele din această carte sunt fictive și orice asemănare cu persoane reale, în viață sau nu, este o simplă coincidență.

Demonul meu fusese multă vreme închis
în cușcă și, ieșind, răgea dezlănțuit.

Robert Louis Stevenson,
Straniul caz al doctorului Jekyll
și al domnului Hyde

— Ascunde-te!

Urla acum, înnebunit, alb la față. Fata era în capul scărilor și se năpusti spre ea, trăgând-o de brațe, împingând-o pe trepte în jos, cu forță nemăsurată, încât se temu că vor cădea amândoi.

— Ronnie! De cine să ne ascundem?

— Ascunde-te! urlă din nou. Ascunde-te! Vin! Vin!

O împinse până în fața ușii de la intrare. Îl mai văzuse destul de prăjit și înainte, dar niciodată atât de rău. O doză l-ar fi ajutat, știa că da. Mai știa și că avea tot ce-i trebuia sus, în dormitor. Sudoarea rece i se scurgea din părul lăsat mai lung la spate. Cu doar două minute în urmă, cea mai importantă decizie a vieții ei fusese dacă să îndrăznească sau nu să facă o excursie până la toaletă adăpostului. Dar acum…

— Vin, repetă el în șoaptă. Ascunde-te.

— Ronnie, mă sperii.

O fixă cu privirea, ochii părând că aproape o recunosc. Apoi se uită în gol, spre o depărtare numai a lui. Cuvântul răsună ca un sâsâit de șarpe:

— Ascunde-te!

Și cu asta trânti ușa de perete. Afară ploua și fata rămase în cumpănă. Însă frica puse stăpânire pe ea și era gata să treacă pragul. El o prinse de braț și o trase din nou înăuntru. O îmbrățișă, transpirația lui era ca sarea de mare, corpul îi tremura. Gura îi era aproape de urechea ei, respirația fierbinte.

— M-au ucis, spuse el.

Apoi, cu o furie neașteptată, o împinse din nou și de data asta ea rămase afară și ușa se închise zgomotos, lăsându-l singur în casă. Singur cu el însuși. Fata rămase pe alee, holbându-se la ușă, încercând să se decidă: să bată sau nu.

N-ar fi contat prea mult. Știa asta. Așa că începu să plângă. Capul îi alunecă în piept într-o demonstrație neobișnuită de autocompătimire și plânse un minut întreg înainte ca, respirând adânc de trei ori, să se întoarcă și să traverseze rapid grădina (sau ce mai rămăsese din ea). Cineva ar putut să o ducă înăuntru. Cineva ar fi putut să o consoleze și să-i alunge frica și să-i usuce hainele.

Cineva o făcea întotdeauna.

•

John Rebus se uita fix în farfuria din fața lui, total absent la conversația din jurul mesei, la muzica de fundal și lumânările pâlpâitoare. Chiar nu-l interesau prețurile caselor în Barnton sau cele mai noi magazine gourmet deschise în Grassmarket. Nu-și dorea prea mult să converseze cu ceilalți musafiri – o femeie lector universitar în dreapta lui, un librar în stânga – despre… mă rog, despre orice ar fi discutat

Da, era o petrecere perfectă de seară, cu o conversație la fel de picantă ca apetitivul și era bucuros că Rian îl invitase. Bineînțeles că era. Dar cu cât se holba la jumătatea de homar din farfurie, cu atât mai mult creștea în el o disperare fără țintă. Ce avea el în comun cu toți oamenii ăștia? Ar râde ei dacă le-ar spune povestea cu alsacianul poliției și capul tăiat? Nu, n-ar râde. Ar zâmbi politicos, apoi și-ar îndrepta privirile spre propriile farfurii, dându-și seama că el este… ei bine, *diferit*.

— Legume, John?

Era vocea ei, a lui Rian, avertizându-l că nu *ia parte,* că nu *conversează* și nici măcar nu pare interesat. John acceptă cu un zâmbet platoul oval uriaș, dar îi evită privirea.

Era o fată drăguță. Chiar o apariție, într-un anumit fel. Păr roșcat-deschis, tuns scurt, băiețește. Ochi misterioși, teribil de verzi. Buze subțiri, dar promițătoare. O, da, îi plăcea de ea. Altfel nici nu i-ar fi acceptat invitația. Pescui de pe platou o bucată de broccoli care să nu se împrăștie într-o mie de bucățele atunci când și l-ar fi pus în farfurie.

— Minunată mâncare, Rian, spuse librarul, și ea zâmbi, înroșindu-se ușor, acceptând complimentul.

Atât era suficient, John. Era suficient să spui asta pentru a o face fericită pe fata asta. Știa că dacă ar fi spus-o, ar fi sunat sarcastic. Tonul vocii sale nu era ceva ce putea fi aruncat brusc ca o haină. Era o parte din el, hrănită de-a lungul anilor. Așa că atunci când femeia lector universitar îi dădu dreptate librarului, John Rebus nu reuși decât să zâmbească și să dea din cap, un zâmbet cam strâmb, o încuviințare cu o secundă sau două prea lungă, așa că iar se uitau cu toții la el. Bucata de broccoli se despică în două jumătăți identice deasupra farfuriei lui și se împrăștie pe fața de masă.

— Rahat! spuse el, știind că vorba scăpată printre buze nu era chiar potrivită, nu era chiar cuvântul *adecvat* pentru ocazie.

Bine, dar la urma urmei, ce era el, un bărbat sau un dicționar?

— Scuze, spuse John.

— Se mai întâmplă, zise Rian.

Dumnezeule, vocea ei era glacială.

Era finalul perfect al unui sfârșit de săptămână perfect. John fusese la cumpărături sâmbătă, teoretic pentru un costum pe care să-l poarte în seara asta. Dar prețurile îl făcuseră să cumpere, în loc de haine, câteva cărți, dintre care pe una intenționa să i-o dea cadou lui Rian: *Doctor Jivago.* Apoi hotărâse că i-ar fi plăcut lui să o citească mai întâi, așa că, în schimb, îi luase flori și bomboane de ciocolată, uitând de aversiunea ei pentru liliac (oare știuse vreodată?) și de chinurile începutului de dietă prin care trecea. La dracu'. Și ca să pună capac la toate, fusese la o biserică nouă în dimineața asta, un alt lăcaș al Bisericii Scoției, nu prea departe de apartamentul lui. Ultima biserică

pe care o încercase i se păruse insuportabil de rece, promițând nimic altceva decât păcat și căință, dar aceasta din urmă fusese copleșitor de diferită: atâta dragoste și bucurie și, oricum, ce mai era de iertat, până la urmă? Așadar, a cântat imnurile, apoi a plecat, luându-și rămas-bun de la pastor cu o strângere de mână în dreptul ușii și promisiunea că se va întoarce.

— Mai vrei vin, John?

Era librarul, oferindu-i sticla pe care o cumpărase chiar el. De fapt, nu era un vinișor chiar prost, dar librarul îl lăudase atât de mândru, încât Rebus se simți obligat să refuze. Bărbatul se încruntă, dar apoi se lumină la față realizând că refuzul lăsa tot ce mai rămăsese pentru el. Își umplu paharul cu hotărâre.

— Noroc! spuse el.

Conversația se întorsese la cât de aglomerat părea Edinburghul zilele astea. Iată un lucru asupra căruia Rebus putea cădea de acord. Fiind sfârșit de mai, se apropia sezonul turiștilor. Dar era mai mult decât atât. Dacă cineva i-ar fi spus cu cinci ani în urmă, că în 1989 lumea va migra în nord, plecând din sudul Angliei spre lothieni[1], ar fi râs în hohote. Acum era o realitate și un subiect numai bun pentru cină.

Târziu, mult mai târziu, după ce cuplul plecase, Rebus o ajuta pe Rian cu farfuriile.

— Ce-i cu tine? îl întrebă, dar el nu se putea gândi decât la salutul pastorului, acea strângere de mână plină de încredere care indica garanția unei vieți de apoi.

— Nimic, spuse el. Hai să lăsăm astea pentru mâine dimineață.

Rian aruncă o privire prin bucătărie, numărând vasele folosite, carapacele de homar pe jumătate mâncat, paharele de vin mânjite cu grăsime.

— Bine, zise ea. Ce-ai de gând să facem în loc de asta?

El ridică ușor din sprâncene, apoi le coborî încet. Buzele i se destinseră într-un zâmbet care-i întregea privirea pofticioasă. Ea se intimidă.

— Ei, inspectore, zise Rian. Ăsta ar trebui să fie un fel de indiciu?

— Uite un altul, spuse John și se îndreptă spre ea, îmbrățișând-o, ascunzându-și fața în gâtul ei.

Ea chicoti, lovindu-l în spate cu pumnii strânși.

— Abuz al poliției! icni Rian. Ajutor, poliția, ajutor!

— Da, doamnă? zise John, conducând-o de talie afară din bucătărie, spre locul unde așteptau în umbră dormitorul și sfârșitul weekendului.

•

Seară târzie pe un șantier de construcții de la periferia Edinburghului. Contractul prevedea ridicarea unei clădiri de birouri. Un gard înalt de cinci metri separa lucrările de drumul principal.

Drumul, de asemenea, părea destul de recent, realizat pentru a ajuta la descongestionarea traficului în jurul orașului. Construit pentru ca navetiștii să poată călători cu ușurință de la locuințele lor de la țară până la locurile de muncă din centrul orașului.

În seara asta nu erau mașini pe șosea. Singurul zgomot era uruitul încet al unei betoniere de pe șantier. Un bărbat o umplea cu nisip cenușiu, amintindu-și de zilele de demult când lucrase pe un șantier de construcții. Fusese o muncă grea, dar cinstită.

Alți doi bărbați stăteau lângă o groapă, cu privirile ațintite în jos.

— Cred că e îndeajuns de adâncă, zise unul.

— Da, consimți celălalt.

Se întoarseră la mașină, un Mercedes violet cam vechi.

— Sigur că are ceva pile. Vreau să zic, să ne dea cheile de la locul ăsta, să aranjeze toate astea. Are ceva relații…

— Treaba noastră e să nu punem întrebări, știi asta!

Bărbatul care vorbise era cel mai vârstnic dintre cei trei și singurul de religie calvină. Deschise portbagajul mașinii, înăuntru era corpul încovoiat al unui adolescent plăpând, evident mort. Pielea lui avea culoarea umbrelor desenate de un creion, mai închisă în zona acoperită de vânătăi.

— Ce pierdere, zise calvinul.

— Mda, încuviință celălalt.

Împreună săltară cadavrul din portbagaj și-l duseră cu grijă spre groapă. Căzu ușurel pe fundul gropii, cu un picior înțepenindu-se în peretele de lut lipicios; un crac al pantalonilor alunecă și dezgoli o gleznă.

— E-n regulă, zise calvinul către betonist. Acoperă-l și hai să mergem. Mor de foame.

LUNI

Și timp de aproape o generație nimeni nu se ivise pentru a-i alunga pe acei oaspeți de pripas sau pentru a repara stricăciunile făcute de aceștia[2].

Halal început de săptămână de lucru!

Ansamblul de locuințe, atât cât vedea din el prin parbrizul biciuit de ploaie, se întorcea încet spre starea de paragină care existase aici înainte de sosirea constructorilor, cu mulți ani în urmă. Nu avea nicio îndoială că în anii ’60 acesta, la fel ca ansamblurile asemănătoare grupate în jurul Edinburghului, păruse soluția perfectă pentru viitoarele nevoi locative. Și se întreba dacă proiectanții învățaseră până la urmă ceva din asta, altfel decât privind retrospectiv. Dacă nu, atunci probabil că soluțiile „ideale” de astăzi se vor dovedi la fel.

Priveliștea zonei consta în iarbă înaltă și o mulțime de buruieni, în timp ce locurile de joacă ale copiilor, cândva pavate cu macadam și acoperite cu bitum, deveniseră cratere de bombe, cioburile de sticlă așteptând vreun genunchi împiedicat sau o mână încercând să-și găsească echilibrul. Majoritatea caselor aveau ferestre acoperite cu scânduri, burlane de scurgere sparte din care apa de ploaie se revărsa în vârtejuri, grădini noroioase, cu garduri rupte și porți lipsă. Se gândi că într-o zi însorită locul ăsta ar arăta și mai deprimant.

Totuși, în apropiere, cam la câteva sute de metri sau așa ceva, un dezvoltator oarecare începuse să construiască blocuri de apartamente. Pancarta așezată în fața șantierului numea viitoarea construcție ANSAMBLU DE LUX și dădea ca adresă MUIR VILLAGE. Rebus nu se lăsase prostit, dar se întreba câți tineri cumpărători vor fi păcăliți. Aici era Pilmuir[3] și va fi întotdeauna. Aici era groapa de gunoi.

Nu avea nicio îndoială legată de casa pe care o căuta. Două mașini de poliție și o ambulanță erau deja acolo, parcate lângă o rablă de Fort Cortina. Dar chiar dacă nu ar fi fost această punere în scenă, Rebus ar fi recunoscut casa. Da, avea ferestrele acoperite, la fel cum erau și la casele învecinate, dar avea în plus o ușă deschisă spre întunericul dinăuntru. Și într-o zi ca asta, oare ce casă ar fi avut ușa dată de perete dacă înăuntru n-ar fi fost un cadavru și dacă cei vii n-ar simți o groază superstițioasă de a rămâne închiși cu el?

Neputând parca atât de aproape de ușă cum și-ar fi dorit, Rebus

înjură în barbă și deschise portiera, trăgându-și haina de ploaie peste cap, în timp ce se repezea prin ploaia pătrunzătoare. Îi căzu ceva din buzunar pe bordură. O hârtie de aruncat, dar el o ridică oricum și o îndesă în buzunar în timp ce alerga. Aleea care ducea spre ușa deschisă era crăpată și plină de buruieni, și Rebus era cât pe ce să alunece și să cadă, dar ajunse cu bine la prag, scuturându-se de apă, așteptând să fie întâmpinat.

Un polițist scoase capul pe ușă, încruntându-se.

— Detectiv inspector Rebus, se prezentă John.

— Aici înăuntru, domnule.

— Ajung într-o clipă.

Capul dispăru din nou și Rebus se uită în jur prin hol. Fâșiile din tapet erau singurele mărturii despre ceea ce fusese odată o locuință. Domnea o duhoare insuportabilă de tencuială umedă și lemn putrezit. În plus, se adăuga și senzația că aici era mai mult o peșteră decât o casă, o formă primitivă de adăpost temporar, forțat.

Pe măsură ce pătrundea mai departe în casă, trecând de stâlpul tocit al scării, întunericul îl îmbrățișă. Pe toate ramele ferestrelor erau bătute scânduri care împiedicau pătrunderea luminii. Intenția, bănui Rebus, fusese să oprească invadatorii, dar armata de oameni ai străzii din Edinburgh era prea mare și prea isteață. Se strecuraseră înăuntru prin subsolul casei. O transformaseră în vizuina lor. Și unul dintre ei murise aici.

Camera în care intră era surprinzător de mare, dar cu plafonul jos. Doi agenți cu lanterne uriașe cauciucate încercau să lumineze spațiul, aruncând umbre mișcătoare pe pereții de rigips. Efectul era ca o pictură a lui Caravaggio, un centru iluminat înconjurat de nuanțe întunecate. Pe pardoseala goală erau două lumânări mari care arseseră până la capăt, semănând acum cu niște ouă-ochiuri, iar între ele zăcea trupul – cu picioarele apropiate, și mâinile desfăcute în lateral. O cruce fără cuie – cadavrul era dezbrăcat de la mijloc în sus. Lângă el era un borcan, în care cândva fusese ceva nevinovat, cafea-instant, dar care acum conținea o colecție de seringi de unică folosință. „Crucifix fixat cu heroină”, se gândi Rebus cu un surâs de vinovăție.

Legistul poliției, o ființă sfrijită și nefericită, stătea în genunchi lângă cadavru ca și când se pregătea să-i spună ultimele rugăciuni. Lângă peretele din față era un fotograf care se străduia să vadă ceva pe exponometru. Rebus se apropie de cadavru, venind lângă doctor.

— Dă-ne o lanternă! îi ceru el celui mai apropiat dintre agenți.

Lumină în jos spre corp, începând de la picioarele desculțe, apoi blugii, pieptul slăbănog, cu coastele ieșind prin pielea străvezie. Apoi mai sus, pe gât și față. Gura deschisă, ochii închiși. Sudoarea părea că se uscase pe frunte și în păr. Dar, ia stai… Ce este umezeala din jurul gurii, de pe buze? O picătură de apă căzu deodată, de nicăieri, în gura

deschisă. Rebus tresări așteptându-se ca omul să înghită, să-și lingă buzele uscate și să revină la viață. Nu o făcu.

— Crăpătură în acoperiș, explică doctorul, fără să-și ia privirea de la ceea ce făcea.

Rebus îndreptă lanterna spre plafon și văzu pata umedă care era sursa picăturilor. Cam peste tot era la fel.

— Scuze că mi-a luat atât de mult să ajung aici, zise el, încercând să nu vorbească prea tare. Deci care-i verdictul?

— Supradoză, spuse doctorul calm. Heroină.

Clătină o punguță de plastic spre Rebus.

— Conținutul acestui pliculeț, dacă nu mă înșel. Mai are unul plin în mâna dreaptă.

Rebus îndreptă raza lanternei spre mâna neînsuflețită care ascundea pe jumătate un pachețel cu pulbere albă.

— Foarte plauzibil, zise. Am crezut că toată lumea fumează zilele astea, nu se mai înțeapă.

În sfârșit, doctorul privi în sus spre el.

— Un punct de vedere foarte naiv, inspectore. Du-te să întrebi la Royal Infirmary. Îți vor spune câți dependenți de droguri injectabile sunt în Edinburgh. Probabil sute. D-asta suntem capitala SIDA a Marii Britanii.

— Da, ne mândrim cu recordurile noastre, nu-i așa? Boli de inimă, plăci dentare și acum SIDA.

Doctorul zâmbi.

— Ceva ce te-ar putea interesa, spuse el. Are vânătăi pe corp. Nu se disting prea bine în lumina asta, dar sunt acolo.

Rebus se așeză pe vine și îndreptă din nou lanterna spre pieptul gol. Da, erau vânătăi. O mulțime de vânătăi.

— Mai ales pe coaste, continuă doctorul. Dar are câteva și pe față.

— Poate a căzut, sugeră Rebus.

— Poate, zise doctorul.

— Domnule? spuse un agent.

Rebus se întoarse spre el.

— Da, băiete.

— Veniți să vedeți asta.

Rebus era mai mult decât fericit să găsească o scuză pentru a se îndepărta de doctor și de pacientul lui. Polițistul îl conduse spre peretele din față, luminându-l cu lanterna. Deodată Rebus observă de ce.

Pe perete era un desen. O stea în cinci colțuri, înconjurată de două cercuri concentrice, cel mai mare dintre ele având cam un metru și șaptezeci în diametru. Totul fusese bine desenat, liniile drepte ale stelei, cercurile aproape perfecte, în rest, peretele era gol.

— Ce credeți, domnule? întrebă agentul.

— Păi, nu e chiar un graffiti obișnuit, asta-i sigur.

— Vrăjitorie?

— Sau astrologie. O mulțime de drogați se bagă în tot felul de chestii mistice sau oculte. Nu e ceva neobișnuit.

— Lumânările…

— Hai să nu ne pripim cu concluziile, băiete. N-o să ajungi niciodată detectiv criminalist în felul ăsta. Spune-mi, de ce avem toți lanterne?

— Pentru că este tăiat curentul.

— Corect. Ergo, nevoia de lumânări.

— Dacă spuneți dumneavoastră, domnule…

— Așa spun, băiete. Cine a găsit cadavrul?

— Eu, domnule. A fost un apel telefonic anonim, o voce de femeie, probabil una dintre ceilalți boschetari. Se pare c-au spălat puțina în grabă.

— Deci nu mai era nimeni aici când ai ajuns?

— Nu, domnule.

— Aveți până acum vreo idee despre cine e?

Rebus îndreptă lanterna spre cadavru.

— Nu, domnule. Și celelalte case sunt toate adăposturi pentru boschetari, așa că mă îndoiesc că o să reușim să scoatem ceva de la ei.

— Din contră. Dacă cineva cunoaște identitatea decedatului, ei sunt aceia. Ia-ți amicul și bate la câteva uși. Dar fii relaxat, ai grijă să nu creadă că ai de gând să-i evacuezi sau ceva.

— Da, domnule.

Polițistul părea cam neîncrezător în ceea ce privea treaba asta. Pe de o parte, era sigur că avea să iasă cu scandal. Pe de altă parte, încă ploua puternic.

— Dă-i drumul, îl mustră Rebus, dar cu blândețe.

Agentul plecă târșâindu-și picioarele, luându-l din drum și pe colegul său.

Rebus se apropie de fotograf.

— Tragi o mulțime de cadre, zise el.

— Trebuie, în lumina asta, să fiu sigur că măcar câteva ies bine.

— Ai ajuns cam repejor aici, nu-i așa?

— Ordine de la inspectorul-șef Watson. Vrea imagini de la orice incident care are vreo legătură cu drogurile. Face parte din campania lui.

— Un pic macabru, nu ți se pare?

Rebus îl cunoștea pe noul inspector-șef, îl întâlnise. Plin de idei pentru conștientizare socială și implicare comunitară. Plin de idei bune și lipsindu-i forța de muncă pentru a le realiza. Lui Rebus îi trecu ceva prin minte.

— Auzi, dacă tot ești aici, trage-mi și mie un cadru sau două cu

peretele ăla din spate, vrei?

— Nicio problemă.

— Mulțam.

Rebus se întoarse la doctor.

— Cât de repede aflăm ce-i în pachetul ăla plin?

— Azi ceva mai încolo, cel târziu mâine dimineață.

Rebus încuviință pentru el însuși. Care era problema lui? Poate ziua nesuferită sau atmosfera din casă sau poziția în care fusese găsit cadavrul. Știa doar că presimțea ceva. Și dacă se dovedea doar o durere reumatică de oase, ei bine, perfect plauzibil. Ieși din cameră și făcu un tur al restului casei.

Adevărata oroare era în baie.

Toaleta probabil că era înfundată de săptămâni întregi. O pompă zăcea pe pardoseală, ca și când avusese loc o tentativă superficială de desfundare, dar fără rezultat. În schimb, chiuveta mică și pătată devenise pisoar, în timp ce cada era groapă comună pentru rahat, pe care zbârnâiau o mulțime de muște negre, uriașe. Baia ajunsese și un container de deșeuri, plină de saci de gunoi, bucăți de lemn… Rebus renunță să mai dea târcoale și trase ușa după el. Nu-i invidia pe muncitorii de la primărie care, în cele din urmă, aveau să vină și să ducă nobila bătălie împotriva acestei dărăpănături.

Un dormitor era complet gol, dar celălalt se lăuda cu un sac de dormit, umezit de picăturile care cădeau din tavan. Camera avea un soi de identitate proprie care-i fusese imprimată prin agățarea unor imagini pe pereți. Uitându-se de aproape, Rebus observă că erau fotografii originale și că alcătuiau un fel de portofoliu. Cu siguranță erau fotografii bune, chiar și pentru ochii lui neexperimentați. Câteva reprezentau Castelul din Edinburgh în zile umede, cețoase. Arăta mai degrabă sumbru. Altele îl arătau în razele puternice ale soarelui. Tot sumbru arăta. Una sau două fotografii erau cu o fată de vârstă incertă. Poza, dar surâdea larg, fără să ia în serios ce făcea.

Lângă sacul de dormit era un sacoșă de plastic pe jumătate plină cu haine, iar lângă ea un teanc de cărți, în format de buzunar, cu colțurile îndoite: Harlan Ellison, Clive Barker, Ramsey Campbell. Science-fiction și horror. Rebus lăsă cărțile acolo unde erau și se întoarse la parter.

— Am terminat, zise fotograful. O să vă dau pozele alea mâine.

— Mulțam.

— Apropo, mă ocup și de portrete. O fotografie frumoasă de familie pentru bunici? Fii și fiice? Uitați, vă dau cartea mea de vizită.

Rebus acceptă cartonașul și își îmbrăcă din nou haina de ploaie, îndreptându-se spre mașină. Nu-i plăceau fotografiile, mai ales cele cu el însuși. Nu doar pentru că nu era fotogenic. Nu, era mai mult decât atât.

Suspiciunea ascunsă că fotografiile chiar pot să-ți fure sufletul.

•

Pe drumul înapoi spre secție, în timp ce conducea prin traficul leneș de la amiază, Rebus se gândea la cum ar arăta o fotografie de grup cu el, cu soția lui și fiica lor. Dar nu, nu putea să și-o imagineze. Se îndepărtaseră atât de mult unii de alții, mai ales de când Rhona o luase pe Samantha să locuiască la Londra. Sammy încă-i mai scria, dar Rebus era prea leneș cu răspunsurile și ea părea jignită de asta, scriindu-i la rândul ei din ce în ce mai puțin. În ultima scrisoare, îi spusese că spera că el și Gill erau fericiți.

Nu avea curajul să-i spună că Gill Templer îl părăsise acum câteva luni. Să-i povestească Samanthei n-ar fi fost o problemă, dar n-ar fi suportat ideea ca Rhona să afle asta. Încă o crestătură pe răbojul relațiilor lui ratate. Gill reluase o poveste cu un DJ de la un post local de radio, un bărbat a cărui voce entuziasmată i se părea lui Rebus că o aude peste tot, în magazine sau în benzinării sau când trecea prin fața unei ferestre deschise dintr-un bloc de chiriași. Bineînțeles, o mai vedea pe Gill o dată sau de două ori pe săptămână, la ședințe și în secție, precum și la locurile crimelor. Mai ales că acum fusese avansat la același grad ca ea.

Detectiv inspector John Rebus.

Bine, dar le luase destul de mult, nu-i așa? Și cazul care îi adusese promovarea fusese lung, greu, plin de suferință personală. Era sigur de asta.

Era sigur, de asemenea, că n-o să se mai vadă cu Rian. Nu după petrecerea din seara trecută, nu după partida de amor total lipsită de succes. După *încă* o partidă ratată. Își dăduse brusc seama, când stătuse întins lângă Rian, că ochii ei erau aproape identici cu cei ai inspectorului Gill Templer. Un surogat? Cu siguranță era prea bătrân pentru asta.

— Îmbătrânești, John, își spuse.

Încă un lucru cert: i se făcuse foame, și era un local imediat după următorul semafor. Ce dracu' merita și el o pauză de prânz.

Barul Sutherland era liniștit. Lunea la vremea prânzului era momentul cel mai prost al săptămânii. Toți banii cheltuiți și nicio așteptare. Și, bineînțeles, așa cum barmanul îi reaminti rapid lui Rebus, Sutherland nu era cel mai bun furnizor pentru clientelă la vremea prânzului.

— N-avem mâncare caldă, spuse el, și nici sandviciuri.

— O plăcintă atunci, imploră Rebus. *Orice.* Ca să alunece berea.

— Dacă vreți mâncare, e plin de restaurante pe-aici. În barul ăsta se vinde bere și tărie. N-avem bufet aici.

— Dar niște chipsuri?

Barmanul îl fixă cu privirea pentru o clipă.

— Ce aromă?

— Brânză și ceapă.

— Nu mai avem.

— Bine, atunci cu sare.

— Nu, nici din astea.

Barmanul se înveselise din nou.

— Bine, zise Rebus din ce în ce mai frustrat, dar pentru numele lui Dumnezeu ce aveți?

— Două arome. Curry sau ouă, șuncă și roșii.

— *Ouă?* exclamă Rebus. Bine, dă-mi o pungă din fiecare.

Barmanul dispăru sub tejghea pentru a lua cele mai mici punguțe posibile, expirate dacă se putea.

— Niște alune?

Era ultima speranță disperată. Barmanul privi în sus.

— Prăjite fără ulei, sare și oțet, aromă de chilii, enumeră el.

— Una din fiecare, atunci, spuse Rebus resemnându-se cu perspectiva unei morți timpurii. Și încă o halbă de optzeci de șilingi.

Tocmai își termina a doua halbă când ușa barului se zgudui și se deschise și o figură pe care o recunoscu imediat intră, făcând semn cu mâna după o băutură înainte de a fi ajuns la jumătatea drumului spre bar. Îl văzu pe Rebus, zâmbi și se așeză lângă el pe unul dintre scaunele înalte.

— Bună, John.

— Salutare, Tony.

Inspectorul Anthony McCall încercă să-și echilibreze greutatea pe micuța circumferință a scaunului de bar, apoi se răzgândi și rămase în picioare, sprijinindu-și un pantof pe suportul de la baza tejghelei și coatele pe suprafața proaspăt ștearsă a barului. Înfometat, îi aruncă o privire lui Rebus.

— Dă-mi niște chipsuri de la tine.

Când i se oferi punga, luă o mână plină și le îndesă în gură.

— Unde ai fost azi-dimineață? întrebă Rebus. A trebuit să răspund la unul dintre apelurile pentru tine.

— Cel din Pilmuir? Of, scuze, John. Am avut o noapte grea. Am fost cam mahmur de dimineață.

Barmanul îi așeză în față o halbă de bere neagră.

— Ca să mă dreg, explică el și luă patru înghițituri lente, reducând cantitatea de lichid la un sfert.

— Bine, oricum nu aveam nimic mai bun de făcut, zise Rebus, sorbind și el din bere. Iisuse, casele alea de acolo sunt o jale.

McCall încuviință din cap.

— N-a fost întotdeauna așa, John. M-am născut acolo.

— Chiar?

— Bine, ca să fiu exact, m-am născut în cartierul care era acolo

înainte de ăsta. Era așa de rău, se spunea, că a trebuit să fie demolat și au construit Pilmuir în loc. Acum e iadul pe pământ.

— Ciudat că spui asta, spuse Rebus. Unul dintre tinereii în uniformă credea că pe acolo ar fi niște chestii oculte.

McCall ridică privirea.

— Era un desen de magie neagră pe un perete, explică Rebus. Și lumânări pe podea.

— Ca un sacrificiu? își dădu cu presupusul McCall, chicotind. Nevastă-mea e înnebunită după filmele horror. Le ia de la centrul de închirieri video. Cred că se uită toată ziua când lipsesc eu.

— Presupun că se va merge mai departe, venerarea diavolului, vrăjitorie. Nu se poate să fie *totul* în imaginația jurnaliștilor care fac suplimentele de duminică.

— Știu cum ai putea să te descurci.

— Cum?

— Universitatea, zise McCall.

Rebus se încruntă neîncrezător.

— Vorbesc serios. Au un fel de departament care studiază fantomele și alte din astea. Pus pe picioare cu bani de la un știu ce scriitor mort.

McCall clătină din cap

— Incredibil ce poate face lumea.

Rebus dădu din cap afirmativ.

— Chiar am citit despre asta, acum că ai pomenit. Banii lui Arthur Koestler, așa-i?

— Mie-mi place mai mult Arthur Daley{4}, ridică McCall din umeri, golindu-și halba.

•

Rebus studia teancul de documente de pe birou când sună telefonul.

— Detectiv inspector Rebus.

— Mi s-a spus că sunteți omul cu care ar trebui să vorbesc.

Vocea era tânără, feminină, și răzbătea din ea o vagă neîncredere.

— Probabil că aveau dreptate. Cu ce vă pot ajuta, domnișoară…?

— Tracy…

Vocea se transformă într-o șoaptă, când rosti ultima silabă a numelui. Fusese deja păcălită să se deconspire.

— Nu contează cine sunt!

Devenise brusc isterică, dar se calmă la fel de repede.

— Telefonez în legătură cu adăpostul din Pilmuir, cel în care au găsit…

Vocea se pierdu din nou.

— A, da.

Rebus se îndreptă de spate și începu să fie atent.

— Dumneavoastră ați sunat și prima dată?

— Ce?

— Să ne anunțați că a murit cineva acolo.

— Da, eu am fost. Bietul Ronnie…

— Ronnie fiind decedatul?

Rebus mâzgăli numele pe spatele unuia dintre dosarele din tăvița de documente. Lângă el scrise: „Tracy – apelant”.

— Da.

Vocea se înecă din nou, de data asta gata să izbucnească-n lacrimi.

— Puteți să-mi spuneți un nume de familie pentru Ronnie?

— Nu, zise ea și făcu o pauză. Nu l-am știut niciodată. Nu sunt sigură nici că Ronnie era numele lui adevărat. Foarte rar își folosește cineva numele adevărat.

— Tracy, aș vrea să discut cu tine despre Ronnie. Putem să facem asta la telefon, dar aș prefera ca discuția să fie față-n față. Nu-ți face griji, nu ai nicio problemă.

— Ba *am.* D-asta am sunat. Știi, Ronnie mi-a zis.

— Ce ți-a zis, Tracy?

— Mi-a zis că a fost omorât.

Deodată, în jurul lui Rebus, camera păru că dispare. Rămăseseră doar această voce fără trup, telefonul și cu el.

— Ți-a spus el asta, Tracy?

— Da.

Plângea acum, încercând să-și înăbușe lacrimile nevăzute. Rebus vizualiză o fetiță înfricoșată, abia ieșită de la școală, stând într-o cabină telefonică îndepărtată.

— Trebuie să mă ascund, zise ea în cele din urmă. Ronnie a repetat întruna că ar trebui să mă ascund.

— Să vin cu mașina și să te iau? Spune-mi doar unde ești.

— Nu!

— Atunci spune-mi cum a fost omorât Ronnie. Știi cum l-am găsit?

— Întins pe jos lângă fereastră. Acolo era.

— Nu chiar.

— Ba da, acolo era. Lângă fereastră. Stătea ghem. Credeam că doarme. Dar când i-am atins brațul, era rece… M-am dus să-l caut pe Charlie, dar dispăruse. Așa că m-am panicat.

— Zici că Ronnie zăcea ghemuit?

Rebus începuse să deseneze cercuri cu creionul pe spatele dosarului.

— Da.

— Și era în camera de zi?

Fata păru nedumerită.

— Ce? Nu, nu în camera de zi. Era sus, în dormitorul lui.

— Înțeleg.

Rebus continuă să deseneze absent cercuri. Încerca să și-l imagineze pe Ronnie murind, dar nu mort de-adevăratelea, târându-se în jos pe scări, după ce Tracy dispăruse, și sfârșind în camera de zi. Asta ar fi

putut explica vânătăile. Dar lumânările… Stătea atât de perfect poziționat între ele.

— Și când a fost asta?

— Noaptea trecută, târziu, nu știu exact când. M-am panicat. Când m-am liniștit, am sunat la poliție.

— Cât era ceasul când ai sunat?

Ea făcu o pauză, gândindu-se.

— În jur de șapte, azi-dimineață.

— Tracy, te-ar deranja să povestești toate astea și altor persoane?

— De ce?

— O să-ți spun când ne vedem. Spune-mi doar unde ești.

Încă o pauză, cât timp ea cântări posibilitatea.

— M-am întors în Pilmuir, zise în cele din urmă. M-am mutat în alt adăpost.

— Bine, spuse Rebus, nu vrei să vin acolo, nu-i așa? Dar trebuie să fii destul de aproape de Shore Road. Ce-ar fi să ne întâlnim acolo?

— Păi…

— E un bar acolo, Dock Leaf, continuă Rebus, fără să-i lase timp să protesteze. Îl știi?

— M-au dat afară de câteva ori de acolo.

— Și pe mine. Ne vedem într-o oră în față. E-n regulă?

— În regulă.

Nu părea prea convinsă și Rebus se întreba dacă o să apară la întâlnire. Bine, și dacă da? Părea destul de normală, dar putea fi doar o altă victimă, încercând să atragă atenția asupra ei ca să-și facă viața mai interesantă decât era.

Dar avusese o presimțire, nu-i așa?

— În regulă, spuse ea, și legătura telefonică se întrerupse.

Shore Road era o autostradă care înconjura coasta de nord a orașului. Fabrici, uzine și uriașe magazine de bricolaj și decorațiuni interioare o mărgineau, iar dincolo de ele se întindea Firth of Forth{5}, liniștit și cenușiu. În cele mai multe zile, coasta lui Fife{6} se vedea de la depărtare, dar nu azi, când o pâclă rece plutea deasupra apei. De cealaltă parte a șoselei, vizavi de depozite, se aflau proprietățile de închiriat, predecesoarele de patru etaje ale blocurilor-turn din beton. Erau o mulțime de chioșcuri pentru trecători, unde se întâlneau vecinii și știrile circulau de la unul la altul și mai erau câteva localuri nemodernizate unde străinii nu rămâneau neobservați prea mult.

Dock Leaf adăpostise o generație de drojdieri și descoperise o alta. Obișnuiții localului erau acum tineri, șomeri și locuiau câte șase într-o casă închiriată cu trei dormitoare, închiriată, pe marginea lui Shore Road. Totuși, micile găinării nu erau o problemă aici. Nu faci mizerie în propriul cuib. Vechile valori ale comunității se păstraseră.

Rebus, ajuns devreme la întâlnire, avusese timp exact cât să bea o

halbă în cârciumă. Berea era ieftină, dar leșinată, și cu toții păreau să știe, dacă nu cine este, măcar *ce* este, așa că vocile lor coborâseră spre șoapte, iar ochii se fereau prevenitori. Când ieși afară, la 15.30, lumina bruscă a zilei îl făcu să-și mijească ochii.

— Tu ești polițistul?

— Exact, Tracy.

Stătea sprijinită de zidul exterior al localului. El își puse mâna streașină la ochi, încercând să-i vadă fața și fu surprins să-și dea seama că se uita la o femeie între douăzeci și douăzeci și cinci de ani. Vârsta i se citea pe față, cu toate că stilul ei o prezenta ca pe o eternă rebelă: păr tuns scurt, oxigenat, doi cercei cu șurub în urechea stângă (dar niciunul în dreapta), tricou pătat-vopsit, strâmt, blugi prespălați și tenișii roșii. Era înaltă, la fel de înaltă ca Rebus. Când ochii i se adaptară la lumină, el văzu dârele de lacrimi de pe obrajii ei și vechile urme de acnee. Dar și ridurile laba-gâștei de la colțul ochilor, dovadă a unei vieți pline de râs, cu toate că acum nu mai era nicio urmă de amuzament în acei ochi verzi-măslinii. Undeva de-a lungul vieții, Tracy cotise într-o direcție greșită și Rebus era de părere că încă mai încerca să se întoarcă la acea răscruce.

Ultima dată când o văzuse, Tracy râdea. Râdea în fotografia de pe peretele dormitorului lui Ronnie. Ea era fata din poze.

— Tracy e numele tău adevărat?

— Oarecum.

O luară din loc. Fata traversă strada pe la zebră, fără să se sinchisească să se asigure dacă se apropia vreo mașină, și Rebus o urmă până lângă un zid unde se oprise, privind spre Forth. Își cuprinse corpul cu brațele, uitându-se la pâcla care se ridica.

— E al doilea nume, zise ea.

Rebus se sprijini cu umărul de zid.

— De când îl știi pe Ronnie?

— Trei luni. De când stau în Pilmuir.

— Cine mai locuia în casa aia?

Ea ridică din umeri.

— Veneau și plecau. Noi eram acolo doar de câteva săptămâni. Câteodată coboram scările dimineața și găseam și câte șase străini dormind pe podea. Nu se supăra nimeni. Eram ca o mare familie.

— Ce te face să crezi că cineva l-a omorât pe Ronnie?

Se întoarse spre el furioasă, dar cu ochii în lacrimi.

— Ți-am spus la telefon! El mi-a zis. Fusese undeva pe-afară și se-ntorsese cu ceva marfă. Dar nu arăta bine. De obicei, când își lua un pic de praf, era ca un copil de Crăciun. Dar nu și acum. Era speriat, mergea ca un robot sau cam așa. Îmi tot spunea să mă ascund, îmi spunea că veneau după el.

— Cine?

— Nu știu.

— Asta era după ce consumase praful?

— Nu, d-asta e așa o nebunie. Asta se întâmpla *înainte*. Avea pachetul în mână. M-a împins pe ușă afară.

— Nu ai fost acolo când a luat-o?

— Dumnezeule, nu. Urăsc asta.

Îl sfredeli cu privirea.

— Nu-s vreo drogată, să știi. Adică mai fumez din când în când, dar niciodată… Înțelegi…

— Ai mai observat și altceva la Ronnie?

— Cum ar fi?

— Păi, starea în care se afla.

— Te referi la vânătăi?

— Da.

— Se întorcea de multe ori așa. Nu vorbea niciodată despre asta.

— Căpătate într-o mulțime de bătăi, bănuiesc. Își ieșea repede din fire?

— Nu cu mine.

Rebus își afundă mâinile în buzunare. Simți un vânt rece venind dinspre apă și se întrebă dacă nu cumva lui Tracy îi era frig. N-avea cum să nu observe că sfârcurile ei se reliefau prin țesătura de bumbac a tricoului.

— Vrei haina mea? o întrebă.

— Doar cu tot cu portofel, zise ea cu un surâs fugar.

Îi zâmbi la rândul lui și-i oferi o țigară în loc, pe care ea o primi. Nu-și luă una și pentru el. Mai erau doar trei rămase din porția zilnică și îl aștepta seara.

— Știi cine era dealerul lui Ronnie? o întrebă ca din întâmplare, ajutând-o să-și aprindă țigara.

Cu fruntea ascunsă în haina lui larg deschisă și bricheta tremurându-i în mână, femeia clătină din cap. În cele din urmă, adăpostul de vânt își făcu datoria și ea trase adânc din filtru.

— N-am știut niciodată sigur, îi răspunse ea. Era alt lucru despre care el nu vorbea.

— Dar despre ce vorbea?

Rămase puțin pe gânduri și zâmbi din nou.

— Nu despre multe lucruri, acum că mă gândesc mai bine. Asta-mi plăcea la el. Întotdeauna simțeai că e mai mult, dincolo de ceea ce te lăsa să vezi.

— Cum ar fi?

Ea ridică din umeri.

— S-ar putea să mai fi fost ceva, s-ar putea să nu mai fi fost nimic.

Treaba asta era mai grea decât anticipase Rebus și deja începea să-i fie frig. Era timpul să grăbească lucrurile.

— Era în dormitor când l-ai găsit?

— Da.

— Și adăpostul era gol în momentul ăla?

— Da. Mai devreme, fusese ceva lume pe acolo, dar plecaseră toți. Unul dintre ei fusese sus în camera lui Ronnie, dar nu-l cunoșteam. Și mai fusese și Charlie.

— Ai pomenit de el la telefon.

— Da, păi, după ce l-am găsit pe Ronnie, m-am dus să-l caut pe Charlie. De obicei e prin preajmă, într-unul din celelalte adăposturi, ori prin oraș la cerșit. Iisuse, e un tip cam ciudat.

— În ce sens?

— Ai văzut ce era pe peretele camerei de zi?

— Te referi la stea?

— Da, e opera lui Charlie. El a pictat-o.

— Pasionat de ocultism, așadar?

— Foarte.

— Dar Ronnie?

— Ronnie? Iisuse, nu. Nu suporta nici măcar să se uite la filme horror. Îl speriau.

— Dar avea toate cărțile alea horror în dormitor.

— Erau ale lui Charlie, încerca să-l atragă pe Ronnie. Doar îi dădeau coșmaruri. Și-l făceau să ia mai multe prafuri.

— Cum făcea rost de bani pentru obiceiul ăsta?

Rebus se uita la o mică ambarcațiune care se apropia lunecând prin pâclă. Ceva căzu din ea în apă, dar n-ar fi putut spune ce.

— Nu eram contabila lui.

— Dar cine era?

Ambarcațiunea întoarse în curbă, alunecând spre vest, către Queensferry.

— Nimeni nu vrea să știe de unde vin banii, ăsta-i adevărul. Te transformă într-un complice, nu-i așa?

— Depinde.

Rebus se zgribuli.

— Ei bine, eu n-am vrut să știu. Dacă a încercat să-mi spună, mi-am pus mâinile pe urechi.

— Atunci înseamnă că n-a avut niciodată o slujbă?

— Nu știu. Spunea că e fotograf. Asta-și pusese în minte atunci când a abandonat școala. Era singurul lucru pe care nu l-ar fi amanetat, nici măcar ca să-și cumpere doza.

Rebus nu înțelegea.

— Ce anume?

— Aparatul foto. L-a costat o avere, fiecare bănuț economisit din ajutorul de șomaj.

Ajutorul de șomaj: asta era o expresie. Dar Rebus era sigur că nu

văzuse niciun aparat foto în dormitorul lui Ronnie. Așadar, trebuia să adauge furtul pe listă.

— Tracy, am nevoie de o declarație.

Imediat deveni suspicioasă.

— Pentru ce?

— Doar ca s-o am la dosar, ca să putem face ceva în legătură cu moartea lui Ronnie. Mă ajuți?

Urmă o pauză lungă până încuviință. Ambarcațiunea dispăruse. Nu mai plutea nimic pe apă, nimic nu mai rămăsese în siajul ei. Rebus puse o mână pe umărul lui Tracy, dar cu blândețe.

— Mulțumesc, zise el. Mașina e într-acolo.

•

După ce fata dădu declarația, Rebus insistă să o conducă acasă, lăsând-o la câteva străzi distanță de destinație, dar știindu-i adresa acum.

— Nu e ca și cum aș putea jura că voi fi aici următorii zece ani, spusese ea.

Nu conta. El îi dăduse numerele de telefon de la serviciu și de acasă. Era sigur că aveau să țină legătura.

— Încă ceva, îi zise chiar când Tracy se pregătea să închidă portiera. Ronnie tot țipa: „Vin!” La cine crezi că se referea?

Ea ridică din umeri. Apoi îngheță, amintindu-și scena.

— Era prăjit, inspectore. Poate se referea la șerpi și păianjeni.

„Da”, se gândi, după ce Tracy închise portiera, și porni mașina. Poate se referea la șerpii și păianjenii care-l aprovizionau.

La secția Greater London Road, îl aștepta mesajul că inspectorul-șef Watson voia să-l vadă. Rebus sună la biroul superiorului său.

— Vin acum, dacă se poate.

Asistentul verifică și-i confirmă că era în ordine.

Rebus se întâlnise din întâmplare în mai multe ocazii cu inspectorul-șef de când mutarea sa în interes de serviciu îl adusese din îndepărtatul nord la Edinburgh. Părea un om de treabă, chiar dacă, ei bine, un pic rural pentru unele gusturi. Circulau deja o mulțime de bancuri prin secție, referitoare la originea sa din Aberdeen, și dobândise porecla șoptită de Fermierul Watson.

— Intră, John, intră.

Inspectorul-șef se ridicase din spatele biroului său îndeajuns de mult ca să-i indice lui Rebus direcția aproximativă a unui scaun. Rebus observă că biroul era aranjat cu meticulozitate, hârtiile ordonate în teancuri pe două tăvițe, iar în fața lui Watson nu era decât un dosar nou, gros și două creioane ascuțite. Lângă dosar era o fotografie cu doi copii mici.

— Copiii mei, explică Watson. Acum sunt un pic mai mari, dar tot o pacoste.

Watson era un bărbat solid, adeverind expresia „gros ca butoiul”. Era roșu la față și avea părul rar și argintiu pe la tâmple. Da, Rebus ar fi putut să și-l imagineze în cizme și cu pălărie de pescar, legănându-se în drum spre chei, cu un collie ascultător alături. Dar ce voia de la Rebus? Oare își dorea un collie uman?

— Ai fost azi-dimineață la locul unde s-a întâmplat cazul de supradoză.

Era o enunțare a unui fapt, așa că Rebus nu se deranjă să răspundă.

— Ar fi trebuit să răspundă la apel inspectorul McCall, dar el era… în fine, acolo unde era.

— E un polițist bun, domnule.

Watson îl fixă cu privirea, apoi zâmbi.

— Nu discutăm despre calitățile inspectorului McCall. Nu de asta ești aici. Dar prezența ta la locul crimei mi-a dat o idee. Știi probabil că sunt interesat de problemele orașului legate de droguri. Sincer, statisticile mă îngrozesc. Nu e ceva ce am întâlnit în Aberdeen, poate cu excepția câtorva petroliști. Dar atunci erau în general șefi, cei pe care îi trimiteau din Statele Unite. Își aduceau obiceiurile, dacă îmi ierți jocul de cuvinte, cu ei. Dar aici…

Deschise dosarul și începu să pună de-o parte câteva dintre foi.

— Aici, inspectore, e iadul. Pur și simplu.

— Da, domnule.

— Ești credincios practicant?

— Domnule?

Rebus se foi neliniștit pe scaun.

— E o întrebare destul de simplă, nu-i așa? Te duci la biserică?

— Nu regulat, domnule. Dar câteodată, da, mă duc.

„Ca ieri”, se gândi Rebus. Din nou se simți ca și când ar fi vrut să dispară.

— Așa zicea cineva. Atunci ar trebui să știi despre ce vorbesc atunci când spun că orașul se transformă în iad.

Watson era mai roșu la față ca oricând.

— La spital au fost tratați dependenți de unsprezece și doisprezece ani. Propriul tău frate ispășește o pedeapsă pentru trafic de droguri{7}.

Watson ridică din nou privirea, așteptându-se probabil ca Rebus să pară rușinat. Numai că ochii lui Rebus erau gheață aprinsă, iar obrajii, roșii, dar nu de jenă.

— Cu tot respectul, domnule, zise John, însă cu vocea încordată ca un arc, ce legătură are asta cu mine?

— Doar asta.

Watson închise dosarul și se așeză mai bine în scaun.

— Pun la punct o nouă campanie antidrog. Conștientizare publică și chestii din astea, împreună cu finanțare pentru informații confidențiale. Am găsit sprijinul și, mai mult, am găsit banii. Un grup

de oameni de afaceri din oraș simt pregătiți să bage cincizeci de mii de lire în campanie.

— Cât spirit social din partea lor, domnule.

Fața lui Watson se întunecă. Se aplecă în față pe scaun, acoperind orizontul lui Rebus.

— Ar fi bine să crezi dracului, zise el.

— Dar tot nu văd ce…

— John, spuse el cu o voce calmă acum. Tu ai… experiență. Experiență personală. Aș vrea să mă ajuți cu partea publică a campaniei.

— Nu, domnule, chiar…

— Bun. Atunci am convenit.

Watson deja era în picioare. Rebus încercă să se ridice și el, dar picioarele își pierduseră toată vlaga. Se împinse cu mâinile în brațele scaunului și reuși să se salte. Ăsta era prețul pe care-l cereau? Ispășire publică pentru că avea un nenorocit de frate? Watson deschisese ușa.

— O să mai stăm de vorbă, o să punem la punct detaliile. Dar deocamdată, încearcă să pui cap la cap ce lucrezi, datele de până acum despre caz, lucruri de felul ăsta. Spune-mi ce nu poți duce la bun sfârșit și o să găsim pe cineva să ți le ia de pe cap.

— Da, domnule.

Rebus strânse cu putere mâna ce-i fusese oferită. Era ca oțelul, rece, uscată și strivitoare.

— La revedere, domnule, zise Rebus, acum aflat pe hol, unei uși care se închisese deja după el.

•

În seara aceea, încă amorțit, se plictisi să se tot uite la televizor și ieși din apartament, plănuind să dea o mică tură la volan, fără vreo țintă anume. Marchmont era liniștit, dar, pe de altă parte, așa era întotdeauna. Mașina lui stătea pe trotuarul din fața casei. O porni și plecă, îndreptându-se spre centrul orașului, traversând apoi către New Town. La Canonmills se opri la o benzinărie, făcu plinul și cumpără și o lanternă, niște baterii și câteva batoane de ciocolată, plătind cu cardul.

Mâncă ciocolata în timp ce conducea, încercând să nu se gândească la rația de țigări din ziua următoare și ascultând radioul din mașină. Iubitul lui Gill Templer, Calum McCallum, își începu emisiunea la 20.30 și-l ascultă vreo câteva minute. Era destul. Vocea zeflemitoare care se voia spirituală, bancurile atât de leșinate că aveau nevoie de cărucioare, selecția previzibilă de șlagăre vechi și telefonul ascultătorului… Rebus răsuci butonul pentru frecvențe până găsi Radio Trei. Recunoscând acordurile lui Mozart, dădu volumul mai tare.

Bineînțeles, știuse că va ajunge aici. Conduse pe străzile

întortocheate și prost luminate, urmându-și firul prin labirint. Un lacăt nou fusese montat la ușa casei, dar Rebus avea în buzunar o dublură a cheii. Aprinse lanterna și intră silențios în camera de zi. Nu era nimic pe podea. Nu era niciun indiciu că un cadavru zăcuse aici doar cu zece ore în urmă. Borcanul cu seringi dispăruse și el, la fel și lumânările. Ignorând peretele din spate, Rebus ieși din cameră și se îndreptă spre scări. Împinse ușa dormitorului lui Ronnie și intră, îndreptându-se spre fereastră. Aici spusese Tracy că găsise cadavrul. Rebus se așeză pe vine și lumină cu atenție podeaua. Nici urmă de aparat. Nimic. N-avea să fie ușor cazul ăsta. Presupunând că era vorba de un caz.

Până la urmă, doar spusele lui Tracy susțineau varianta asta.

Merse înapoi pe propriile-i urme, ieși din cameră și înaintă spre scări. Ceva scânteia în capătul lor, chiar în colț. Rebus ridică obiectul și-l examină. Era o bucățică de metal, ca un clips de la o broșă ieftină. Îl băgă în buzunar pentru orice eventualitate și se uită din nou spre scară, încercând să-și imagineze cum și-a recăpătat Ronnie cunoștința și a reușit să ajungă până la parter.

Posibil. Foarte posibil. Dar să sfârșească într-o asemenea poziție…? Prea puțin probabil.

Și de ce să ducă borcanul cu seringi jos cu el? Rebus clătină din cap, sigur fiind că rătăcea prin labirint în ceea ce părea a fi direcția bună. Coborî scările din nou și se duse în camera de zi. Se simțea un iz de mucegai dintr-un borcan vechi de gem, miros de pământ, dar în același timp dulceag. Pământul sterp, dulceața grețoasă. Se duse până la peretele din spate și-l lumină cu lanterna.

Și-atunci o-ncurcă și inima-ncepu să-i bată cu putere. Cercurile erau tot acolo și steaua cu cinci colțuri circumscrisă în ele. Apăruseră însă și adăugiri proaspete, semne zodiacale și alte simboluri desenate cu vopsea roșie între cele două cercuri. Atinse vopseaua. Era lipicioasă, îndepărtându-și degetele de perete, lumină cu lanterna zidul mai sus și citi un mesaj din care se scurgea încă vopseaua:

SALUT, RONNIE

Superstițios până-n măduva oaselor, Rebus se întoarse pe călcâie și o luă la goană, fără să-și mai bată capul să încuie ușa după el. Grăbindu-se spre mașină, întoarse privirea spre casă, se ciocni de cineva și se poticni. Celălalt individ se prăbuși stângaci, apoi se ridică încet. Rebus aprinse lanterna și văzu un adolescent cu ochii scânteietori și fața plină de vânătăi și tăieturi.

— Cristoase, băiete, șopti el, ce s-a întâmplat cu tine?

— Am încasat-o rău, zise băiatul, și se îndepărtă târșâindu-și un picior rănit.

Rebus ajunse cumva până la mașină, cu nervii slabi ca niște șireturi vechi. Înăuntru, blocă portierele, se lăsă pe spate și închise ochii,

respirând greu. „Calmează-te, John”, își spuse. „Calmează-te”. În curând era chiar în stare să zâmbească gândindu-se la temporara pierdere a curajului. O să se întoarcă mâine. Pe lumină.

Deocamdată văzuse destul.

MARȚI

Am avut motive să mă conving că mult mai adânc în natura umană trebuia căutată cauza și că ea depindea de un principiu mai nobil decât cel al urii.

Somnul nu veni ușor, dar, în cele din urmă, prăbușit în fotoliul lui preferat, cu o carte deschisă în poală, probabil că ațipise, pentru că fusese nevoie de un apel la ora 9.00 ca să-l aducă la viață.

Spatele, picioarele și brațele îi erau amorțite și-l dureau când bâjbâi pe podea după noul lui telefon fără fir.

— Da?

— Aici laboratorul, inspectore Rebus. Ați spus să vă sunăm la prima oră.

— Ce-ați aflat?

Rebus se prăbuși înapoi în fotoliul cald, frecându-se la ochi cu mâna liberă, încercând să le obțină ajutorul în această lume proaspătă și trează. Aruncă o privire la ceas și abia atunci își dădu seama cât de mult dormise.

— Ei bine, nu e cea mai pură heroină de pe stradă.

Rebus dădu din cap ca pentru sine, știind că următoarea întrebare era mai degrabă inutilă:

— L-ar fi omorât pe cel care și-ar fi injectat-o?

Răspunsul pe care-l primi îl făcu să sară în picioare.

— Deloc. De fapt e foarte curată, dacă luăm în considerare toate aspectele. Un pic diluată față de forma pură, dar nu e ceva neobișnuit. De fapt, e obligatoriu.

— Dar ar fi bună de folosit?

— Îmi imaginez că ar fi foarte bună.

— Înțeleg. Bine, mulțumesc.

Rebus închise telefonul. Fusese atât de sigur. Atât de sigur… Căută prin buzunar, găsi numărul de care avea nevoie și formă rapid cele șapte cifre, înainte ca gândul la cafeaua de dimineață să-l copleșească.

— Inspectorul Rebus pentru doctorul Enfield.

Așteptă.

— Doctore? Bine, mulțumesc. Dar tu? Bine, bine. Ascultă, cadavrul ăla de ieri, drogatul din zona Pilmuir, ceva vești?

Ascultă.

— Da, o să aștept.

Pilmuir. Ce spusese Tony McCall? Fusese un loc minunat, un loc al inocenței, cam așa ceva. Vremurile apuse sunt întotdeauna așa, nu? Memoria netezea marginile ascuțite ale amintirilor, așa cum Rebus însuși știa foarte bine.

— Alo? zise în telefon. Da, exact.

În fundal se auzea foșnet de hârtii dincolo de vocea liniștită a lui Enfield.

— Vânătăi pe corp. Destul de extinse. Rezultatul unei căzături dure și al unei confruntări fizice. Stomacul era aproape complet gol. HIV negativ, ceea ce e ceva. Cât despre cauza morții, ei bine…

— Heroina? îl întrerupse Rebus.

— Mmm. Nouăzeci și cinci la sută impură.

— Chiar așa? se înveseli Rebus. Cu ce a fost diluată?

— Încă lucrăm la asta, inspectore. Dar o presupunere de cunoscător ar fi: orice, de la aspirină pisată la otravă de șobolani, cu accentul pe produse pentru controlul rozătoarelor.

— Deci era letală?

— Of, absolut. Cine a vândut marfa vindea eutanasiere. Dacă e mai mult decât atât… ei bine, mi-e frică să gândesc.

„Mai mult decât atât?" Gândul făcea să i se ridice părul în cap. Și dacă cineva otrăvea drogați? Dar ce era cu pachetul bun? Unul bun, unul cât se poate de otrăvitor. N-avea sens.

— Mulțumesc, doctore Enfield.

Așeză telefonul pe brațul fotoliului. Tracy avusese dreptate cel puțin într-o privință. Îl *omorâseră* pe Ronnie. Oricine ar fi fost *ei.* Și Ronnie știuse, știuse imediat ce folosise marfa… Nu, stai… Știuse *înainte* să folosească marfa? Era posibil așa ceva? Rebus trebuia să găsească dealerul. Trebuia să afle de ce Ronnie fusese ales să moară. Fusese, într-adevăr, sacrificat…

•

Curtea din spatele casei lui Tony McCall. Da, deci se mutase din Pilmuir. În cele din urmă contractase o ipotecă paralizantă pe care unii oameni o numeau casă. Chiar era o casă frumoasă. Știa asta pentru că soția lui îi spusese că este. Îi spunea încontinuu. Nu înțelegea de ce el petrecea atât de puțin timp acolo. În fond, așa cum îi spusese, era și casa lui.

Casă. Pentru soția lui McCall era un palat. Cuvântul „casă" nu era tocmai suficient. Și cei doi copii, fiu și fiică, fuseseră educați să meargă în vârful picioarelor înăuntru, să nu lase firimituri sau urme de degete, fără dezordine, fără stricăciuni. Lui McCall, care avusese o copilărie plină de jelituri, împreună cu fratele lui, Tommy, toate astea nu i se păreau normale. Copiii lui crescuseră cu frică și cu o dragoste restricționată – o combinație proastă. Acum Craig avea paisprezece

ani, iar Isabel, unsprezece. Amândoi erau timizi, introvertiți, poate chiar un pic ciudați. Ca un fum dispăruse visul lui McCall ca fiul lui să devină un fotbalist profesionist, ca fiica lui să fie actriță. Craig juca mult șah, dar nu practica sporturi fizice. (Câștigase o plachetă la un turneu la școală. După asta, McCall încercase să învețe să joace, dar eșuase.) Isabelei îi plăcea să tricoteze. Stăteau amândoi în prea-perfecta cameră de zi creată de mama lor, aproape fără să scoată o vorbă. Clinchetul andrelelor, mișcarea ușoară a pieselor de șah.

Cristoase, era de mirare că se ținea departe?

Așadar, era în Pilmuir acum, fără să caute ceva anume, doar plimbându-se. Lua aer. De la cartierul lui ultramodern, cu case ca niște cutii de pantofi izolate și Volvouri, trebuia să traverseze un teren părăsit, să evite traficul de pe o arteră aglomerată, să străbată terenul de joacă al unei școli și să-și facă loc printre câteva fabrici pentru a ajunge în Pilmuir. Dar merita efortul. Cunoștea locul, cunoștea mințile care putrezeau aici.

El era una dintre ele, la urma urmei.

— Salut, Tony.

Se întoarse fără să recunoască vocea, așteptându-se la o dispută. John Rebus stătea acolo, zâmbindu-i, cu mâinile în buzunare.

— John! Cristoase, m-ai speriat.

— Scuze. Am avut noroc să dau de tine.

Rebus se uită în jur, de parcă ar fi căutat pe cineva.

— Am încercat să te sun, dar mi-au spus că e ziua ta liberă.

— Mda, așa e.

— Atunci ce faci aici?

— Mă plimb. Locuiesc în direcția aia.

Făcu semn din cap spre sud-vest.

— Nu e departe. În plus, nu uita, ăsta e teritoriul meu. Trebuie să stau cu ochii pe băieți și fete.

— De fapt, despre asta voiam să vorbesc cu tine.

— Oh?

Rebus începu să meargă de-a lungul trotuarului și McCall, încă buimăcit de apariția lui neașteptată, îl urmă.

— Da, spuse Rebus, voiam să te întreb dacă nu cumva cunoști pe cineva, un amic al decedatului. Îl cheamă Charlie.

— Doar atât? Charlie?

Rebus ridică din umeri.

— Cum arată?

Rebus ridică din umeri din nou.

— Habar n-am, Tony. Tracy, prietena lui Ronnie, mi-a pomenit despre el.

— Ronnie? Tracy? întrebă McCall încruntându-se. Cine dracu' sunt ăștia?

— Ronnie este decedatul. Drogatul pe care l-am găsit în cartier.

Deodată totul se limpezi în mintea lui McCall. Clătină încet din cap.

— Te miști repede, zise.

— Cu cât mai repede, cu atât mai bine. Iubita lui Ronnie mi-a povestit lucruri interesante.

— Da?

— A zis că Ronnie a fost ucis.

Rebus mergea mai departe, dar McCall se oprise.

— Stai o secundă!

Îl prinse pe Rebus din urmă.

— Omorât? Haide, John, doar l-ai văzut pe tip.

— Adevărat. Cu venele pline de otravă de șobolani.

McCall fluieră ușurel.

— Cristoase.

— Chiar așa, zise Rebus. Și acum trebuie să vorbesc cu Charlie. E tânăr, poate un pic speriat și interesat de ocultism.

McCall frunzări în minte câteva dosare.

— Cred că ar fi unul sau două locuri pe unde am putea încerca să căutăm, spuse el în cele din urmă. Dar ar putea fi o corvoadă. Ideea de polițiști de cartier nu e prea răspândită pe aici.

— Vrei să spui că nu vom fi prea bine-veniți?

— Cam așa ceva.

— Bine, dă-mi doar adresele și indică-mi direcția. E totuși ziua ta liberă.

McCall părea ofensat.

— Nu prea ai ținere de minte, John. Ăsta e teritoriul meu. De drept, ăsta ar fi trebuit să fie cazul meu, dacă este un caz.

— Ar fi fost cazul tău dacă n-ai fi avut mahmureala aia.

Zâmbiră amândoi, dar Rebus se întrebă: Oare Tony McCall ar fi considerat că e ceva de investigat aici dacă ar fi preluat el cazul? Sau ar fi lăsat cazul să-i alunece printre degete? Oare și el, Rebus, ar trebui să-l lase să-i alunece printre degete?

— Oricum, încercă McCall o aluzie, sigur ai și altceva mai bun de făcut…

Rebus clătină din cap.

— Nimic. Toată munca mea a fost arendată, cu accent pe *arendată*.

— Te referi la inspectorul-șef Watson?

— Vrea să lucrez pentru campania lui antidrog. Tocmai pe mine m-a găsit, pentru numele lui Dumnezeu.

— Asta poate fi un pic neplăcut.

— Știu. Dar cretinul se gândește că am avut o *experiență personală*.

— Are dreptate într-un fel, presupun.

Rebus se pregătea să-l contrazică, dar McCall vorbi primul:

— Deci n-ai nimic de făcut?

— Până nu sunt convocat de Fermierul Watson, nu.

— Nenorocit norocos ce ești. Bine, asta schimbă lucrurile un pic, dar nu suficient, îmi pare rău s-o spun. Ești oaspetele meu aici și o să trebuiască să mă înghiți. Până mă plictisesc, adică.

Rebus zâmbi.

— Îți mulțumesc, Tony.

Aruncă o privire în jur.

— Încotro, mai întâi?

McCall arătă din cap înapoi spre direcția din care abia veniseră. Se întoarseră și porniră într-acolo.

— Deci spune-mi, zise Rebus, ce-i atât de îngrozitor acasă de te-ai gândit să vii aici în ziua ta liberă?

— E atât de evident? spuse McCall râzând.

— Doar pentru cineva care a trecut prin asta.

— Ah, nu știu, John. Mi se pare că am tot ce nu mi-am dorit niciodată.

— Și tot nu e suficient.

Era doar o observație personală.

— Vreau să zic, Sheila e o mamă minunată și așa mai departe, iar copiii nu intră niciodată în bucluc, dar…

— Iarba e întotdeauna mai verde în curtea vecinilor, zise Rebus, gândindu-se la propria lui căsnicie ratată, la cât de rece era apartamentul când ajungea acasă, la felul în care ușa se închidea cu un sunet sec în spatele lui.

— Apoi Tommy, fratele meu, mi se părea un om care-a reușit în viață. Plin de bani, casă cu jacuzzi, garaj cu telecomandă…

McCall văzu că Rebus zâmbea și zâmbi și el.

— Jaluzele electrice, continuă Rebus, plăcuță de înmatriculare personalizată, telefon de mașină…

— Cotă dintr-o casă de vacanță în Malaga, zise McCall, gata să izbucnească în râs, bucătărie cu blat de marmură.

Prea era ridicol. Hohotiră cu poftă în timp ce mergeau, tot adăugând lucruri pe listă. Dar apoi Rebus își dădu seama unde se aflau și se opriră. Era locul unde voiau să ajungă. Își pipăi lanterna din buzunarul jachetei.

— Haide, Tony, zise el sobru. Vreau să-ți arăt ceva aici.

•

— A fost găsit aici, spuse Rebus, luminând podeaua. Picioarele apropiate, întins pe spate, mâinile desfăcute. Nu cred că a ajuns în poziția aia din întâmplare, ce zici?

McCall privi atent locul. Acum erau amândoi profesioniști și se purtau aproape ca niște străini.

— Și iubita zice că l-a găsit sus?

— Exact.

— O crezi?

— De ce ar minți?

— Pot fi o sută de motive, John. Oare o cunosc pe fată?

— Nu e de mult timp în Pilmuir. Un pic mai mare decât te-ai gândi, în jur de douăzeci și cinci de ani, poate mai mult.

— Deci acest Ronnie e deja mort și o ia pe scări în jos și se întinde cu lumânările și toate celelalte.

— Exact.

— Încep să înțeleg de ce ai nevoie de un prieten care se ocupă de ocultism.

— Exact. Acum vino și uită-te la asta.

Rebus îl conduse pe McCall spre peretele din spate și îndreptă lanterna spre pentagramă, apoi ceva mai sus.

— „Salut, Ronnie", citi McCall cu voce tare.

— Și asta nu era aici ieri.

— Pe bune? întrebă McCall părând surprins. Copiii, John, asta-i tot.

— Pentagrama nu e desenată de niște copii.

— Nu, de acord.

— Charlie a desenat pentagrama.

— Corect.

McCall își băgă mâinile în buzunare și se îndreptă de spate.

— Punct ochit, punct lovit, inspectore. Să mergem la vânătoare prin adăposturi.

•

Dar puținii indivizi pe care-i găsiră păreau să nu știe nimic și să le pese și mai puțin. Așa cum spusese McCall, nu era momentul potrivit al zilei. Toată lumea din adăposturi era în centru, furând portofele din genți, cerșind, furând din magazine, livrând marfă. Fără tragere de inimă, Rebus admise că își pierdeau timpul.

De vreme ce McCall voia să asculte înregistrarea discuției lui Rebus cu Tracy, porniră înapoi spre Great London Road. McCall se gândea că pe bandă ar putea găsi unele indicii care i-ar conduce la Charlie, ceva ce l-ar ajuta să-l localizeze pe individ, ceva ce-i scăpase lui Rebus.

Rebus mergea cu un pas obosit, sau poate doi, în fața lui McCall, urcând treptele spre ușa grea de lemn de la intrarea în secție. Un nou agent de serviciu intrase în tură, și încă își mai aranja nervos gulerul cămășii și cravata cu clips. „Simplu, dar ingenios", se gândi Rebus. Simplu, dar ingenios. Toți agenții în uniformă purtau cravate cu clips, pentru ca într-o confruntare, dacă atacatorul încerca să smucească spre el capul agentului, să-i rămână în mână doar cravata. În plus, ochelarii agentului de serviciu aveau lentile speciale, care, dacă erau lovite, alunecau din rame fără să se sfărâme. Simplu, dar ingenios. Rebus spera ca totul să fie la fel de simplu și în cazul drogatului crucificat.

Nu se simțea foarte ingenios.

— Salut, Arthur, zise el, trecând pe lângă birou și îndreptându-se spre scări. Ceva mesaje pentru mine?

— Las-o baltă, John. Sunt doar de două minute aici.

— În regulă.

Rebus își împinse mâinile adânc în buzunare, unde degetele mâinii drepte atinseră ceva străin, metalic. Scoase clipsul și îl studie. Apoi îngheță.

McCall se uită la el, derutat.

— Du-te sus înainte, îi zise Rebus. Ajung și eu într-o secundă.

— Cum zici tu, John.

Întors la biroul de la intrare, Rebus întinse mâna stângă spre sergent.

— Fă-mi un serviciu, Arthur. Dă-mi cravata ta.

— Ce?

— M-ai auzit.

Știind că așa va avea o poveste de spus diseară la cantină, sergentul de serviciu își scoase cravata. În timp ce se desprindea de cămașă, clipsul produse un singur țăcănit. Simplu, dar ingenios, se gândi Rebus, ținând cravata între arătător și degetul mare.

— Mulțam, Arthur, zise el.

— Oricând, John, spuse sergentul, uitându-se cu precauție la Rebus care se întorcea spre scări. Oricând.

•

— Știi ce-i asta, Tony?

McCall se așezase în scaunul lui Rebus, în spatele biroului. Băgase o mână într-un sertar și ridică privirea uimit. Rebus îi întinsese cravata să o vadă. McCall dădu din cap, apoi își scoase mâna din sertar. Ținea o sticlă de whisky.

— E o cravată, zise el. Ai niște pahare?

Rebus așeză cravata pe birou. Se duse spre un dulăpior cu dosare și căută prin mulțimea de cești neglijate și nespălate de pe el. În final, una păru să-l mulțumească și o aduse la birou. McCall studia coperta unui dosar.

— „Ronnie”, citi tare, „Tracy – apelant”. Văd că notițele tale despre caz sunt la fel de precise ca întotdeauna.

Rebus îi întinse ceașca.

— Și tu? întrebă McCall, arătând spre ceașcă.

— N-am chef de băut. Ca să fiu sincer, abia mă mai ating de băutură.

Rebus făcu semn spre sticlă.

— Asta-i pentru vizitatori.

McCall se bosumflă, făcând ochii mari.

— În plus, continuă Rebus, am mama și tata durerilor de cap. Și

rude prin alianță. Copii, vecini, de la oraș și de la țară.

Observă un plic mare pe birou: „FOTOGRAFII – A NU SE ÎNDOI”.

— Știi, Tony, pe vremea când eram sergent, trebuia să aștept zile întregi până primeam fotografiile. Gradul de inspector e ca și când aș face parte din casa regală.

Deschise plicul și scoase un set de fotografii, 18/24, alb-negru. Îi întinse una lui McCall.

— Uite, zise Rebus, niciun scris pe perete. Și pentagrama neterminată. Azi era completă.

McCall clătină din cap și Rebus luă înapoi poza, întinzându-i alta în loc.

— Victima.

— Bietul amărât, zise McCall. Putea fi unul dintre copiii noștri, nu, John?

— Nu, spuse ferm Rebus.

Rulă plicul în forma unui tub și-l puse în buzunarul hainei.

McCall luă cravata. O flutură spre Rebus, cerând o explicație.

— Ai purtat vreodată una dintr-asta? întrebă Rebus.

— Sigur, la nuntă, la vreo înmormântare sau vreun botez…

— Ca asta, vreau să spun. Cu clips. Țin minte, când eram copil, tata ajunsese la concluzia că îmi stătea bine în kilt. Îmi cumpărase tot setul, inclusiv un mic papion din stofă ecosez. Era cu clips.

— Am purtat odată, zise McCall. Toți au purtat. Cu toții am avansat grad după grad, nu-i așa?

— Nu, spuse Rebus. Și acum dă-te naibii de pe scaunul meu.

McCall găsi un alt scaun, și-l târî de la perete până la birou. Între timp, Rebus se așeză, luând cravata în mână.

— Modelul poliției.

— Ce?

— Cravatele cu clips, zise Rebus. Cine altcineva le mai poartă?

— Cristoase, habar n-am, John.

Rebus aruncă clipsul spre McCall, care reacționă prea lent Clipsul căzu pe pardoseală, de unde îl recuperă.

— E un clips, zise el.

— L-am găsit în casa lui Ronnie, spuse Rebus. În capul scărilor.

— Și?

— Înseamnă că s-a rupt cravata cuiva. Poate atunci când îl târau pe Ronnie pe scări în jos. Poate vreunul dintre subofițeri.

— Crezi că unul dintre noi…

— E doar o idee, zise Rebus. Bineînțeles, îi poate aparține unuia dintre băieții care au găsit cadavrul.

Întinse mâna și McCall îi dădu înapoi clipsul.

— Poate că o să vorbesc cu ei.

— John, ce naiba…

McCall se opri cu un fel de sunet sufocat, nefiind în stare să-și găsească vorbele pentru întrebarea pe care voia să o exprime.

— Bea-ți wkisky-ul, zise Rebus preocupat. Apoi poți să asculți banda, să vezi dacă ți se pare că Tracy spune adevărul.

— Ce-ai de gând să faci?

— Nu știu.

Puse cravata sergentului în buzunar.

— Poate că mai pun câte ceva cap la cap.

McCall își mai turna o altă porție de whisky când plecă Rebus, dar ultima replică strigată de pe scări se auzi destul de tare:

— Poate că mă duc doar la dracu'!

•

— Da, o simplă pentagramă.

Psihologul, profesorul doctor Poole, care nu era chiar psiholog, ci mai degrabă, așa cum explicase, lector în psihologie, ceva cu totul diferit, studiase fotografiile cu atenție, acoperindu-și buza de sus cu buza de jos în semn de concentrare. Rebus se juca absent cu plicul gol și se uita pe fereastra biroului. Era o zi senină și câțiva studenți se întinseseră în George Square Gardens, împărțind sticle de vin, dând uitării cărțile.

Rebus se simțea stânjenit. Instituțiile de educație superioară, de la simplele colegii până la zidurile Universității din Edinburgh, îl făceau să se simtă prost. Simțea că fiecare mișcare și fiecare exprimare îi erau evaluate și interpretate, fiind catalogat drept un om deștept care ar fi putut fi mai deștept, dacă i s-ar fi oferit șansa.

— Când m-am întors la casă, zise el, cineva desenase niște simboluri între cele două cercuri. Semne zodiacale, ceva de genul ăsta.

Rebus îl privi pe psiholog cum se îndreaptă spre rafturi și începe să răsfoiască un volum. Îl găsise ușor pe individul ăsta. Să se folosească de el putea fi mai greu.

— Probabil o arcană obișnuită, spuse profesorul Poole, găsind pagina pe care o voia și aducând-o la birou ca să i-o arate lui Rebus. Cam așa ceva?

— Da, asta e.

Rebus studie ilustrația. Pentagrama nu era identică cu cea pe care o văzuse, dar diferențele erau neînsemnate.

— Spuneți-mi, sunt multe persoane interesate de ocultism?

— Vreți să spuneți în Edinburgh?

Poole stătea jos din nou, împingându-și ochelarii în sus, pe nas.

— Oh, da. O mulțime. Uitați-vă ce încasări au filmele despre diavol.

Rebus zâmbi.

— Da, îmi plăceau și mie filmele horror. Dar vreau să spun un interes *activ*.

Poole zâmbi la rândul lui.

— Știu ce vreți să spuneți. Am făcut o glumă proastă. Multă lume crede că despre asta e vorba în ocultism – să-l aducem la viață pe bătrânul diavol. Implică mult mai mult decât atât, credeți-mă, inspectare. Sau mult mai puțin de atât, depinde din ce parte privești.

Rebus încerca să înțeleagă ce însemna asta.

— Cunoașteți ocultiști? zise între timp.

— Știu lucruri *despre* ocultiști, despre secte care practică magie albă și neagră.

— Aici? în Edinburgh?

Poole surâse din nou.

— O, da. Chiar aici. Există șase secte active în Edinburgh și-n împrejurimi.

Se opri și Rebus îl așteptă să numere din nou în minte.

— Șapte, poate. Din fericire, cele mai multe dintre ele practică magie albă.

— Asta e folosirea ocultismului ca o presupusă forță a binelui, corect?

— Destul de corect.

— Și magia neagră…?

Profesorul oftă. Deveni brusc interesat de priveliștea de la fereastră. O zi de vară. Rebus își aminti ceva. Cu mult timp în urmă, cumpărase un album de picturi ale lui H.R. Giger, picturi cu Satana flancat de vestale păcătoase… Nu putea spune de ce făcuse asta, dar sigur îl mai avea pe undeva în apartament. Își aminti că îl ascunsese de Rhona…

— Există o sectă în Edinburgh, spuse Poole. O sectă de magie neagră.

— Spuneți-mi, fac… fac sacrificii?

Profesorul Poole ridică din umeri.

— Cu toții facem sacrificii.

Dar văzând că Rebus nu râde la mica lui poantă, se îndreptă în scaun, cu o expresie mai serioasă.

— Probabil că fac, dar sacrificii simbolice. Vreun șobolan, sau șoarece, sau pui. Poate nici nu merg atât de departe. Poate că folosesc efectiv ceva simbolic, chiar nu știu.

Rebus atinse una dintre fotografiile răsfirate de-a lungul biroului.

— În casa în care am găsit această pentagramă, am găsit și un corp. Un corp neînsuflețit, în cazul în care vă întrebați.

Scoase fotografiile cu cadavrul. Profesorul Poole se încruntă în timp ce se uita la ele.

— A murit din cauza unei supradoze de heroină. Întins pe jos cu picioarele alăturate și brațele depărtate. Corpul era așezat între două lumânări, care arseseră complet. Vă spune ceva?

Poole părea îngrozit.

— Nu, zise el. Dar credeți că sataniștii…

— Nu cred nimic, domnule. Încerc doar să pun toate piesele la un loc, luând în considerare toate posibilitățile.

Poole se gândi o clipă.

— Unul dintre studenții noștri ar putea să vă fie mai de folos decât mine. Nu știam că vorbim despre moartea cuiva…

— Un student?

— Da. Îl știu vag. Pare foarte interesat de ocultism, a scris un eseu destul de lung și bine informat sesiunea asta. Vrea să facă un proiect despre demonism. E student în anul doi. Au de făcut un proiect peste vară. Da, poate că el vă poate fi de mai mult ajutor decât mine.

— Și numele lui e…?

— Păi, numele de familie îmi scapă pe moment. Se prezintă de obicei cu numele mic. Charles.

— Charles?

— Sau poate Charlie. Da, Charlie, ăsta e.

Numele prietenului lui Ronnie. Lui Rebus începu să i se ridice părul pe ceafă.

— Exact așa, Charlie, confirmă Poole pentru el însuși, dând din cap. Un pic cam excentric. Probabil că îl puteți găsi într-una dintre clădirile sindicatului studențesc. Cred că e dependent de jocurile video…

•

Nu, nu de jocuri video. Ci de pinball. Jocurile de pinball cu toate îmbunătățirile, cu toate acele mici trucuri și recompense care fac jocul distractiv. Charlie le iubea la nebunie. Era acel tip de pasiune care devine tot mai înflăcărată cu cât apare mai târziu în viață. În fond, el avea nouăsprezece ani, simțea că viața trece ca un torent și voia să se agațe de orice buturugă putea. Nu fusese pasionat de pinball în adolescență. Adolescența și-o dedicase cărților și muzicii. În plus, nu erau jocuri de pinball la internat.

Acum, simțindu-se liber la universitate, voia să trăiască. Și să joace pinball. Și să facă toate acele lucruri care-i lipsiseră de-a lungul anilor de școală pregătitoare, când scria eseuri sensibile și practica introspecția. Charlie voia să alerge mai repede decât oricine altcineva, să trăiască nu o viață, ci două sau trei sau patru. Când bila argintie făcu contact cu lamela stângă a flipperului, se lansă peste mașinărie cu adevărată ferocitate. Urmă o pauză în timp ce bila se așeză într-unul dintre craterele cu bonusuri, adunând încă o mie de puncte. Puse mâna pe sticla de bere, luă o dușcă și apoi se întoarse la butoane. În alte zece minute, urma să aibă cel mai mare scor al zilei.

— Charlie?

Se întoarse auzindu-și numele. O greșeală nasoală, o greșeală naivă. Se întoarse înapoi spre joc, dar era prea târziu. Omul se îndrepta cu pași mari spre el. Omul serios. Omul fără zâmbet.

— Aș vrea să schimbăm două vorbe, Charlie.

— Bine, ce zici de „carbohidrat”. A fost întotdeauna unul dintre cuvintele mele preferate.

Zâmbetul lui John Rebus dură mai puțin de o secundă.

— Foarte isteț, zise el. Da, ăsta-i ceea ce noi numim un răspuns impertinent.

— Noi?

— Direcția Criminalistică din Lothian. Eu sunt inspectorul Rebus.

— Mă bucur să te cunosc.

— La fel, Charlie.

— Nu, te înșeli. Numele meu nu e Charlie. Totuși, trece pe aici câteodată. O să-i spun că l-ai căutat.

Charlie era cât pe ce să atingă scorul cel mare, cu cinci minute mai devreme decât se aștepta, când Rebus îl apucă de umăr și îl învârti. Nu mai erau alți studenți în sala de jocuri, așa că îl strânse în continuare de umăr în timp ce-i vorbea.

— Ești cam la fel de nostim ca un sandvici cu viermi, Charlie, iar răbdarea nu este jocul meu favorit. Așa că te rog să mă scuzi dacă devin iritabil, irascibil, chestii din astea.

— Ia mâna de pe mine!

Chipul lui Charlie căpătase o nouă strălucire, dar nu de frică.

— Ronnie, zise Rebus, calm acum, eliberând din strânsoare umărul tânărului.

Fața lui Charlie era golită de orice culoare.

— Ce-i cu el?

— E mort.

— Da.

Vocea lui Charlie era liniștită, ochii lui priveau în gol.

— Am auzit.

Rebus dădu din cap.

— Tracy a încercat să dea de tine.

— Tracy.

Tonul lui era plin de venin.

— Ea nu înțelege, nu înțelege nimic. Ai văzut-o?

Rebus confirmă.

— Bleah, ce ratată e femeia aia. Nu l-a înțeles niciodată pe Ronnie. Nici măcar n-a încercat.

În timp ce Charlie vorbea, Rebus afla mai multe despre el. Avea un accent de școală scoțiană particulară, ceea ce îl surprinse în primă fază. Rebus nu știa la ce se așteptase. Știa doar că nu se așteptase la asta. Charlie era și bine făcut, ca urmare a orelor de rugby. Avea părul șaten închis, cârlionțat, tuns nu prea lung și era îmbrăcat în ținuta studențească de vară: pantofi de sport, blugi și un tricou negru cu mâneci rupte.

— Deci, spuse Charlie, Ronnie a făcut marele salt, ei? Păi, e o vârstă

bună pentru a muri. Trăiești din plin, mori tânăr.

— Tu vrei să mori tânăr, Charlie?

— Eu?

Charlie râse, un guițat pe ton înalt, ca un animal mic.

— La dracu', vreau să trăiesc până la o sută. Nu vreau să mor niciodată.

Se uită la Rebus și ceva îi scăpără în ochi.

— Dar tu?

Rebus chibzui la întrebare, dar nu avea de gând să răspundă. Era aici cu treabă, nu să discute despre dorința de a muri. Lectorul, profesorul Poole, îi vorbise despre asta.

— Vreau să-mi spui ce știi despre Ronnie.

— Asta înseamnă că vrei să mă iei de aici pentru interogatoriu?

— Dacă vrei. Putem discuta și aici dacă preferi…

— Nu, nu. Vreau să merg la secția de poliție. Hai, du-mă acolo.

Era o ardoare bruscă la Charlie care-l făcea să pară mai tânăr. Cine naiba ar *vrea* să meargă la secția de poliție pentru interogatoriu?

Pe drum spre parcare și spre mașina lui Rebus, Charlie insistă să meargă cu câțiva pași în fața lui Rebus, cu mâinile la spate și capul lăsat. Rebus își dădu seama că Charlie pretindea că era încătușat. Își juca bine rolul, atrăgând atenția asupra lui Rebus și a lui însuși. Cineva chiar îi strigă „bastardule" lui Rebus. Dar cuvântul își pierduse întreaga semnificație de-a lungul vremii. L-ar fi deranjat mai mult dacă i-ar fi urat o călătorie plăcută.

•

— Pot să cumpăr vreo două dintr-astea? întrebă Charlie, examinând fotografiile operei sale, pentagrama.

Camera de interogatorii era sumbră. Scopul ei era să fie sumbră. Dar Charlie se instalase de parcă avea de gând s-o închirieze.

— Nu, zise Rebus, aprinzându-și o țigară fără să-i ofere una și lui Charlie. Așadar, de ce ai pictat-o?

— Pentru că e frumoasă.

Încă studia fotografiile.

— Nu crezi? Atât de plină de înțelesuri.

— De când îl cunoști pe Ronnie?

Charlie ridică din umeri. Pentru prima dată, se uită spre reportofon. Rebus îl întrebase dacă avea ceva împotrivă ca dialogul să fie înregistrat, iar Charlie ridicase și atunci din umeri. Acum părea un pic gânditor.

— Poate de un an, zise el. Da, de un an. L-am întâlnit în timpul sesiunii din anul întâi. Cam pe când începusem să fiu interesat de *adevăratul* Edinburgh.

— Adevăratul Edinburgh?

— Da. Nu doar cimpoierul de pe metereze sau Royal Mile sau Scott

Monument.

— Am văzut câteva poze pe peretele din dormitorul lui Ronnie.

Charlie se strâmbă.

— Dumnezeule, alea. Credea că o să ajungă fotograf profesionist. Trăgea cadre nenorocite ca alea din cărțile poștale pentru turiști. N-a ținut prea mult. Ca mai toate combinațiile lui Ronnie.

— Totuși avea un aparat drăguț.

— Ce? A, da, aparatul. Da, era mândria și bucuria lui.

Charlie își încrucișă picioarele. Rebus continua să privească țintă în ochii tânărului, dar Charlie era ocupat să privească fotografiile pentagramei.

— Așadar, ce ziceai despre *adevăratul* Edinburgh?

— Diaconul Brodie{8}, zise Charlie, recăpătându-și interesul brusc. Burke și Hare, adevărați nenorociți, toată gașca. Dar, vezi, totul a fost curățat pentru turiști. Și credeam, agățându-mă de-un fir, că toată această viață subterană din Lowland încă mai există. Atunci am început să colind ansamblurile de locuințe, Wester Hailes, Oxgangs, Craigmillar, Pilmuir. Și, cum era de așteptat, totul este încă acolo, trecutul se repetă în prezent.

— Deci ai început să pierzi vremea prin Pilmuir?

— Da.

— Cu alte cuvinte, erai tu însuți un fel de turist?

Rebus mai cunoscuse oameni ca Charlie, cu toate că de obicei era vorba de modelul mai vârstnic, omul de afaceri prosper care se pervertea pentru droguri, vizitând încăperi soioase pentru o doză de plăcere. Nu-i plăcea specia.

— Nu am fost turist! izbucni Charlie mânios, ca un păstrăv frângând o râmă în cârlig. Am fost acolo pentru că am vrut să fiu acolo și ei m-au vrut acolo.

Avea o voce de copil îmbufnat.

— Acolo e locul meu.

— Ba deloc, locul tău e undeva într-o casă mare cu părinți interesați de cariera ta universitară.

— Căcat.

Charlie împinse scaunul, se duse la perete și își lipi fruntea de el. Rebus crezu pentru o clipă că va încerca să se lovească singur până își va pierde cunoștința, pentru ca apoi să reclame violența poliției. Dar se pare că avea doar nevoie de ceva rece pe față.

Camera de interogatorii era înăbușitoare. Rebus își scoase haina. Își suflecă mânecile înainte de a strivi țigara.

— Bine, Charlie.

Tânărul era moale acum, docil. Era momentul perfect pentru a pune niște întrebări.

— În noaptea cu supradoza erai în casă cu Ronnie, corect?

— Exact. Pentru scurt timp.

— Cine mai era acolo?

— Tracy era acolo. Era acolo când am plecat.

— Altcineva?

— Mai trecuse un tip la începutul serii. N-a stat mult. L-am mai văzut cu Ronnie de câteva ori. Când erau împreună, n-aveau nevoie de companie.

— Crezi că tipul ăsta era dealerul lui?

— Nu. Ronnie putea oricând să facă rost de marfă. Bine, până de curând. În ultimele două săptămâni, o găsea greu. Totuși păreau destul de apropiați. Foarte apropiați, dacă înțelegi unde bat.

— Continuă.

— Apropiați, adică iubiți. Adică *gay*.

— Dar Tracy…?

— Mda, dar ce dovedește asta, hm? Doar știi cum fac rost de bani majoritatea drogaților.

— Cum? Furt?

— Mda, furt, jafuri, orice. Și făcând un pic de treabă pe Calton Hill.

Calton Hill, mare, lată și lungă, se întindea la est de Princes Street. Da, Rebus știa totul despre Calton Hill și despre mașinile parcate noaptea la poalele colinei, de-a lungul lui Regent Road. Știa, de asemenea, despre Cimitirul Calton și despre ce se întâmpla acolo…

— Adică vrei să spui că Ronnie era un băiat de închiriat?

Fraza suna ridicol spusă cu voce tare. Era un limbaj de tabloid.

— Spun că obișnuia să se învârtă pe acolo cu o grămadă de alți tipi și spun că întotdeauna avea bani dimineața.

Charlie înghiți în sec.

— Bani și probabil ceva vânătăi.

— Iisuse.

Rebus adăugă această informație la dosarul din capul său. Cât de adânc te-ai scufunda pentru o doză? Răspunsul era: până la fund. Și apoi un pic mai jos. Mai aprinse o țigară.

— Știi asta cu certitudine? întrebă el.

— Nu.

— Apropo, Ronnie era din Edinburgh?

— Din Stirling.

— Și numele de familie era…

— McGrath, cred.

— Și tipul care era atât de intim cu el? Ai un nume pentru el?

— Își spunea Neil. Ronnie îi zicea Neilly.

— Neilly? Ți se părea că se cunoșteau de ceva vreme?

— Mda, de ceva mai multă vreme. O așa poreclă e un semn de afecțiune, nu?

Dintr-odată Rebus îl privi pe Charlie admirativ.

— Nu fac psihologia de pomană, inspectore.

— Corect.

Rebus verifică dacă micul reportofon mai avea bandă pentru înregistrare.

— Îmi faci o descriere fizică a acestui tip, Neil?

— Înalt, slab, păr scurt, șaten. O față cam pătată, dar întotdeauna curat. De obicei purta blugi și geacă de blugi. Avea cu el un sac de voiaj mare și negru.

— Ai idee ce era în el?

— Mi-a lăsat impresia că doar haine.

— Bine.

— Altceva?

— Să vorbim despre pentagramă. Cineva s-a întors în casă și a adăugat ceva la ea din momentul în care au fost făcute aceste fotografii.

Charlie nu zise nimic, dar nu părea surprins.

— Tu ai fost, nu-i așa?

Charlie aprobă din cap.

— Cum ai pătruns înăuntru?

— Prin fereastra de la parter. Printre șipcile alea de lemn ar încăpea și-un elefant. E ca o ușă în plus. Multă lume intra în casă în felul ăsta.

— De ce te-ai dus înapoi?

— Nu terminasem pentagrama. Am vrut să adaug simbolurile.

— Și mesajul.

Charlie zâmbi pentru el însuși.

— Da, mesajul.

— „Salut Ronnie”, cită Rebus. Ce înseamnă asta?

— Exact ce am spus. Spiritul lui este încă în casă, sufletul lui e încă acolo. Doar îi spuneam salut. Îmi rămăsese niște vopsea. În plus, m-am gândit că aș putea băga pe cineva în sperieți.

Rebus își aminti propriul lui șoc la vederea mâzgăliturii. Își simți obrajii înroșindu-se ușor, dar ascunse asta cu o întrebare.

— Îți amintești lumânările?

Charlie confirmă, dar începu să devină neliniștit. Să ajute poliția în derularea investigațiilor nu era chiar atât de amuzant cum își închipuise.

— Dar proiectul tău? zise Rebus, schimbând placa.

— Ce-i cu el?

— E despre demonism, nu-i așa?

— Poate. Nu m-am hotărât încă.

— Ce aspect al demonismului?

— Nu știu. Poate mitologia populară. Cum vechile frici se transformă în frici noi, cam așa ceva.

— Cunoști vreuna dintre sectele din Edinburgh?

— Cunosc lume care pretinde că face parte din ele.

— Dar niciodată nu ai făcut parte din vreuna?

— Nu, ghinion.

Deodată Charlie păru trezit la viață.

— Auzi, ce înseamnă toate astea? Ronnie a luat o supradoză. E de domeniul trecutului acum. De ce atâtea întrebări?

— Ce poți să-mi spui despre lumânări?

Charlie explodă:

— Ce să-ți spun *despre* lumânări?

Rebus era extrem de calm. Expiră fumul înainte de a răspunde.

— Erau lumânări în camera de zi.

Era gata să-i spună lui Charlie ceva ce Charlie părea că nu știe. Pe toată durata interogatoriului se apropiase pe ocolite de momentul ăsta.

— Exact. Lumânări mari. Ronnie le-a luat de la un magazin specializat în lumânări. Lui îi *plăceau* lumânările. Erau pentru *ambianță*.

— Tracy l-a găsit pe Ronnie în dormitor. Ea crede că era deja mort.

Vocea lui Rebus devenea tot mai joasă și la fel de plată ca biroul.

— Între momentul în care ne-a sunat ea și cel în care a ajuns un agent în casă, corpul lui Ronnie a fost mutat la parter. A fost expus între două lumânări, care au ars până la capăt.

— Oricum nu mai era mult din lumânările alea nici când am plecat.

— Când ai plecat?

— Chiar înainte de miezul nopții. Auzisem de o petrecere undeva în cartier. M-am gândit că aș putea să trec pe acolo.

— Cât timp ar fi ars lumânările?

— O oră, două ore, Dumnezeu știe.

— Cât praf avea Ronnie?

— Cristoase, nu știu.

— Bine, cât de mult folosea în mod normal o dată?

— Chiar nu știu. Eu nu-s consumator, știi. Urăsc toate chestiile astea. Am avut doi prieteni într-a unșpea. Amândoi sunt acum în clinici private.

— Plăcut pentru ei.

— Așa cum am zis, Ronnie nu mai reușise să facă rost de marfă de zile întregi. El era un pic amețit, gata s-o ia razna. Pe urmă a venit înapoi cu ceva. Sfârșitul poveștii.

— Nu se mai găsea marfă în ultima vreme?

— Din câte știu, era din belșug, dar nu m-am deranjat să întreb nume.

— Dar dacă era din belșug, cum de Ronnie găsea atât de greu?

— Habar n-am. Nici el nu știa ce vrea. Se comporta cam ciudat. Apoi și-a revenit și-a primit pachetul.

Acum era momentul. Rebus își curăță o scamă invizibilă de pe cămașă și zise:

— A fost ucis. Direct sau indirect.

Charlie deschise gura. Se albi brusc la față, de parcă cineva ar apăsat un buton.

— Ce?

— A fost ucis. Avea otravă de șobolani în sânge. Autoinjectată, dar a fost aprovizionat de cineva care probabil știa că e letală. Cineva i-a așezat cadavrul într-un fel de poziție ritualică în camera de zi. Unde se află pentagrama ta.

— Hei, așteaptă…

— Câte secte sunt în Edinburgh, Charlie?

— Ce? Șase, șapte, nu știu. Uite…

— Le cunoști? Pe vreuna dintre ele? Vreau să zic personal?

— Doamne, omule, doar nu vrei să-mi pui mie în spate chestia asta!

— De ce nu?

Rebus strivi țigara.

— Pentru că e o nebunie.

— Mi se pare că totul se potrivește, Charlie.

„Fă-l să vorbească”, se gândea Rebus. Nervii lui Charlie erau întinși la maximum, gata să cedeze.

— Sau poate mă poți convinge că lucrurile nu stau așa.

Charlie se îndreptă hotărât către ușă, apoi se opri.

— Du-te, strigă Rebus, nu e încuiat. Ieși de aici dacă vrei. Atunci o să știu că ai ceva de-a face cu asta.

Charlie se întoarse. În penumbră, ochii lui păreau umezi. O rază de soare dinspre fereastră zăbrelită pătrundea prin geamul mat, lumina fire de praf și le făcea să danseze cu încetinitorul. Charlie merse printre firele de praf și se întoarse la masă.

— N-am nimic de-a face cu asta, pe bune.

— Stai jos, zise Rebus, ca un unchi binevoitor. Hai să mai stăm un pic de vorbă.

Dar lui Charlie nu-i plăceau unchii. Nu avusese niciodată vreun unchi. Își puse mâinile pe birou și se aplecă amenințător spre Rebus. Ceva din interior îl îndârjise. Când vorbi părea că dinții-i sclipeau de venin.

— Du-te dracu’, Rebus. Văd ce vrei să faci și să fiu al dracului dacă o să-ți fac jocul. Arestează-mă dacă vrei, dar nu mă insulta cu trucuri ieftine. Am învățat despre asta în semestrul întâi.

Apoi plecă și de data asta deschise ușa și o lăsă deschisă în urma lui. Rebus se ridică de la birou și închise reportofonul, scoase caseta și o puse în buzunar, apoi ieși din încăpere. Până ajunse în holul de la intrare, Charlie dispăruse. Se apropie de recepție. Sergentul de serviciu își ridică privirea din hârtii.

— Tocmai l-ai ratat, zise el.

Rebus dădu din cap.

— Nu contează.

— Nu părea prea fericit.

— Nu mi-aș face treaba dacă toți ar pleca de aici sărind într-un picior și râzând.

Sergentul zâmbi.

— Presupun că nu. Deci, cu ce pot să te-ajut?

— Supradoza din Pilmuir. Am aflat numele victimei. Ronnie McGrath. Din Stirling. Vezi dacă poți să-i găsești părinții, bine?

Sergentul mâzgăli numele pe un carnețel.

— Sunt sigur că vor fi încântați să audă cu ce se ocupa fiul lor în marele oraș.

— Da, zise Rebus, privind în gol spre ușa principală a secției de poliție. Sunt sigur că vor fi.

•

John Rebus se simțea în apartamentul lui ca într-un castel. De îndată ce trecea de ușă, cobora podul mobil și își elibera mintea, detașându-se pentru cât mai mult timp. Își turna ceva de băut, punea un solo de saxofon la casetofon și lua o carte. Cu multe săptămâni în urmă, într-o criză nebună de virtute, pusese rafturi de-a lungul unuia dintre pereții camerei de zi, intenționând să-și așeze acolo colecția de cărți. Dar cumva cărțile reușiseră să se răspândească pe pardoseală și Rebus ajunsese să calce pe ele, așa că le folosea acum ca dale de caldarâm pe hol și în dormitor.

Rebus călca peste ele acum, în drum spre bovindou unde coborî jaluzelele venețiene prăfuite. Le lăsă întredeschise, pentru ca urmele purpurii ale luminii de seară de culoarea căpșunelor să răzbată printre ele, amintindu-i de camera de interogatoriu…

Nu, nu, nu, nu trebuia să facă asta. Începea să fie iar obsedat de muncă. Trebuia să-și limpezească mintea, să găsească vreo carte care să-l înghită în micul ei univers, departe de priveliștile și miresmele Edinburghului. Călcă hotărât peste exemplare din Cehov, Heller, Rimbaud și Kerouac croindu-și drum spre bucătărie, căutând o sticlă de vin.

Sub blatul din bucătărie erau două cutii de carton care ocupau spațiul unde fusese odată mașina de spălat. Rhona luase mașina de spălat, ceea ce fusese destul de corect. Rebus folosise spațiul rezultat pentru „pivnița lui de vin” și din când în când comanda o ladă mixtă de la un magazinaș șic, de după colț. Băgă o mână într-una dintre cutii și scoase o sticlă pe care scria „Château Potensac”. Da, mai băuse o sticlă din asta cândva. Era destul de bună.

Turnă o treime din sticlă într-un pahar mare și se întoarse în camera de zi, culegând din mers una dintre cărțile de pe podea. Se așeză în

fotoliu înainte să se uite la copertă: *Prânzul dezgolit.* Nu, proastă alegere. O aruncă pe jos și bâjbâi după alta. *Straniul caz al doctorului Jekyll și al domnului Hyde.* Foarte convenabil, se gândise s-o recitească de ceva vreme, și mai era și minunat de scurtă. Sorbi din vin, plimbându-l prin gură înainte de a-l înghiți, și deschise cartea.

Cu o sincronizare de piesă de teatru, se auzi o bătaie ușoară la ușa de la intrare. Rebus scoate un sunet aflat undeva între un oftat și un mârâit. Așează cartea în echilibru, cu copertele desfăcute, pe brațele fotoliului și se ridică în picioare. Probabil că era doamna Cochrane de la parter, care venea să-i spună că este rândul lui să spele casa scării. Probabil avea la ea cartonul uriaș, imperativ, pe care scria: „E RÂNDUL DVS. SĂ SPĂLAȚI SCĂRILE". De ce nu-l putea agăța de clanță, așa cum făceau toți ceilalți?

În timp ce deschidea ușa, încercă să-și pună pe față un zâmbet forțat, ca pentru vecini, dar actorul din el își luase liber pentru restul serii. Așa că-i reuși ceva ce aducea mai degrabă a rictus de durere când dădu cu ochii de vizitatorul din prag.

Era Tracy.

Avea fața roșie și lacrimi în ochi, dar roșeața nu era de la plâns. Părea extenuată și avea părul plin de transpirație.

— Pot să intru?

În vocea ei se simțea un efort vizibil. Pe Rebus nu-l lăsa inima să spună nu. Îi deschise larg ușa și Tracy se împletici pe lângă el, mergând direct spre camera de zi ca și când mai venise aici de o sută de ori. Rebus verifică dacă pe casa scării nu era vreun vecin iscoditor, apoi închise ușa. Îl trecu un fior, îl încerca un sentiment neplăcut: nu-i plăcea ca lumea să-l viziteze acasă.

Și nu-i plăcea când serviciul îl urmărea până acasă.

Până ajunse el în camera de zi, Tracy terminase vinul și respira ușurată, cu setea potolită. Rebus simți disconfortul din el crescând până aproape de insuportabil.

— Cum dracu' ai găsit locul ăsta? întrebă el, stând în cadrul ușii ca și când s-ar fi așteptat s-o vadă plecând.

— Nu ușor, zise ea cu o voce un pic mai calmă. Mi-ai spus că locuiești în Marchmont, așa că m-am tot învârtit pe aici uitându-mă după mașina ta. Apoi ți-am găsit numele pe soneria de la parter.

Trebuia s-o recunoască, Tracy ar fi putut fi un bun detectiv. Munca de teren era esențială.

— M-a urmărit cineva, spuse ea. M-am speriat.

— Te-a urmărit?

Rebus intră în cameră, curios, începând să nu mai resimtă sentimentul de violare a spațiului.

— Da, doi bărbați. Cred că au fost doi. M-au urmărit toată după-amiaza. M-am plimbat pe Princes Street și m-au urmărit încontinuu la

mică distanță în spatele meu. Sigur știau că îi văd.

— Ce s-a întâmplat?

— I-am pierdut. Am intrat în Marks and Spencer, am rupt-o la fugă pe ieșirea din Rose Street, și-apoi m-am ascuns într-o toaletă pentru femei într-un bar. Am stat acolo vreo oră. Și se pare că așa am reușit să scap de ei. Apoi am venit încoace.

— De ce nu m-ai sunat?

— N-aveam bani. De aia m-am dus pe Princes Street la început.

Tracy se așezase pe scaunul lui și-și lăsase brațele să-i atârne. Rebus făcu semn spre paharul gol.

— Mai vrei unul?

— Nu, mulțam. Nu prea îmi place poșirca, dar mi-era groaznic de sete. Totuși aș vrea o cană de ceai.

— Ceai, sigur.

„Poșircă”, auzi la ea! Se întoarse și se duse la bucătărie, cu creierul setat jumătate pe ideea de ceai, jumătate pe povestea ei. Într-unul dintre dulapurile aproape goale găsi o cutie nedesfăcută cu pliculețe de ceai. Nu mai avea lapte proaspăt în frigider, dar într-o cutie veche de metal își găsiseră adăpost o lingură sau două de lapte praf. Acum, zahăr… Deodată începu să răsune din camera de zi o interpretare zgomotoasă a unei piese de pe discul *The White Album*. Dumnezeule, uitase că mai avea caseta asta veche. Deschise sertarul de tacâmuri, uitându-se după nimic altceva decât o linguriță de ceai și găsi mai multe pliculețe de zahăr, furate de la cantină cândva, la un moment dat. Noroc chior. Ceainicul începu să fiarbă.

— Apartamentul ăsta-i uriaș.

Îl sperie, nu era obișnuit cu alte voci în spațiul lui. Se întoarse și se uită la Tracy, care cum stătea rezemată de tocul ușii, cu capul înclinat într-o parte.

— Zici? întrebă el, cu o cană în mână.

— Dumnezeule, da. Uite ce înalt e tavanul. În adăpostul lui Ronnie aproape puteam să ating tavanul.

Se ridică pe vârfuri și își întinse brațele în sus, fluturând mâna. Rebus se temea ca nu cumva să fi luat ceva, niște pastile sau prafuri, în timp ce el fusese pe urmele pliculețului de ceai rătăcit. Tracy păru să-i citească gândurile și zâmbi.

— Pur și simplu mă simt ușurată, zise ea. Sunt cam ametită din cauză că am alergat atâta. Și din cauză că m-am speriat, bănuiesc. Dar acum mă simt în siguranță.

— Cum arătau bărbații ăia?

— Nu știu. Cred că semănau un pic cu tine, spuse ea zâmbind din nou. Unul avea mustață. Avea o burtă cam mare, dar era ascuțit la față; și nu era bătrân. Pe celălalt nu mi-l amintesc. Nu avea nimic special, presupun.

Rebus turnă apă în cană și adăugă pliculețul de ceai.

— Lapte?

— Nu, doar zahăr dacă ai.

Rebus adăugă un pliculeț de zahăr.

— Minunat.

Înapoi în camera de zi, Rebus se duse la combină și o opri.

— Scuze, spuse ea, așezată din nou pe scaun, sorbind din ceai, cu picioarele ascunse sub ea.

— N-am de gând să aflu dacă vecinii pot auzi combina sau nu, zise Rebus, ca o scuză pentru gestul său. Pereții sunt destul de groși, dar tavanul, nu.

Ea dădu din cap și suflă în ceai, aburul acoperindu-i fața ca un voal.

— Așadar, zise Rebus, scoțându-și scaunul pliant de regizor de sub o masă și așezându-se. Ce putem face cu oamenii ăștia care te-au urmărit?

— Nu știu. Tu ești polițistul.

— Parcă ar fi o scenă de film. Vreau să zic, *de ce* ar fi vrut cineva să te urmărească?

— Ca să mă sperie? zise ea.

— Și de ce ar vrea să te sperie?

Tracy se gândi un pic, apoi ridică din umeri.

— Apropo, l-am văzut pe Charlie azi, zise Rebus.

— Da?

— Îți place de el?

— De Charlie?

Râsul ei sună ascuțit.

— E-ngrozitor. Își bagă nasul peste tot, chiar și când e clar că nimeni nu-l vrea prin preajmă. Toată lumea îl urăște.

— Toată lumea?

— Da.

— Și Ronnie îl ura?

Tracy făcu o pauză.

— Nu, zise în sfârșit. Dar Ronnie n-avea prea multă minte când venea vorba de prieteni.

— Dar celălalt prieten al lui Ronnie? Neil sau Neilly. Ce poți să-mi spui despre el?

— E tipul care a fost acolo noaptea trecută?

— Da.

— Nu l-am văzut niciodată înainte, zise Tracy ridicând din umeri.

Părea interesată de cartea de pe brațul fotoliului, o luă și o frunzări, prefăcându-se că citește.

— Și Ronnie nu a pomenit niciodată de un Neil sau Neilly?

— Nu, zise ea fluturând cartea în aer. Dar a vorbit despre cineva numit Edward. Părea supărat pe el pentru ceva. Se întâmpla să urle

nume când era singur în camera lui, după o doză.

Rebus dădu din cap.

— Edward. Dealerul lui poate?

— Nu știu. Poate. Ronnie aproape înnebunea câteodată, după ce consuma. Parcă era o altă persoană. Dar putea fi atât de dulce uneori, atât de blând…

Vocea i se stinse, iar ochii îi scânteiară.

Rebus se uită la ceas.

— Bine, ce-ar fi dacă te-aș conduce acum înapoi la adăpost? Putem să verificăm dacă te pândește cineva.

— Nu știu…

Frica îi pusese iarăși stăpânire pe chip, ștergându-i anii, transformând-o din nou într-un copil speriat de umbre și fantome.

— O să vin cu tine, adăugă Rebus.

— Păi… Pot să fac ceva mai întâi?

— Ce?

Tracy arătă spre hainele ei ude.

— Să fac o baie, zise și apoi zâmbi. Știu că-i un pic rușinos, dar chiar aș avea nevoie și nu e apă deloc în adăpost.

Rebus zâmbi și el, dând din cap încetișor.

— Cada îți stă la dispoziție.

•

În timp ce Tracy era în baie, Rebus îi întinse hainele pe caloriferul din hol. Roti butonul de la încălzirea centrală transformând apartamentul într-o saună și se luptă cu cercevelele ferestrelor din camera de zi, încercând fără succes să le deschidă. Mai făcu niște ceai, într-o oală de data asta și abia îl dusese în camera de zi când o auzi strigând din baie. Când ieși pe hol, văzu că Tracy scosese capul pe ușă și aburul se unduia în jurul ei. Părul, fața și gâtul îi străluceau.

— N-am găsit prosoape, îi zise.

— Scuze, spuse Rebus.

Găsi câteva în dulapul din camera lui, i le aduse și i le împinse prin crăpătura ușii, simțindu-se ciudat.

— Mulțam, strigă ea.

Rebus înlocuise *The White Album* cu ceva jazz în surdină – și își bău ceaiul. Tracy ieși din baie. Își înfășurase cu dibăcie un prosop mare, roșu în jurul corpului, și un altul în jurul capului. Rebus se întrebase de multe ori cum reușesc femeile să-și facă turbane din prosoape… Brațele și picioarele ei erau palide și slabe, dar era în formă bună și fierbințeala de la baie îi dădea un soi de aură. Își aminti fotografiile cu ea din camera lui Ronnie. Apoi își aminti de aparatul dispărut.

— Ronnie mai era interesat de fotografie? Vreau să zic, în ultima vreme.

Alegerea cuvintelor fusese ca din întâmplare foarte directă și el

tresări un pic, dar Tracy păru să nu observe.

— Cred că da. Știi, era chiar priceput. Avea un ochi bun. Dar n-a avut noroc.

— Cât de tare a încercat?

— Al dracului de tare.

I se simțea resentimentul în voce. Probabil că Rebus permisese să transpară prea mult scepticism profesional în tonul său.

— Da, sunt sigur. Nu e o branșă în care pătrunzi ușor, îmi imaginez.

— Foarte adevărat. Și erau câțiva care știau cât de bun era Ronnie. Nu-și doreau concurență. I-au pus bețe-n roate oricând și oriunde au putut.

— Te referi la alți fotografi?

— Exact. Păi, când Ronnie trecea prin perioada lui cea mai entuziastă, înainte să fie deziluzionat, nu prea știa de unde să înceapă. Așa că s-a dus la niște studiouri și le-a arătat celor de acolo portofoliul lui. Chiar avea niște cadre inspirate. Știi, lucruri cotidiene văzute din unghiuri stranii. Castelul, Monumentul Waverley, colina Calton Hill.

— Calton Hill?

— Da, acolo unde e… cum îi spune?

— Bazaconia{9}?

— Da.

Prosopul îi alunecase puțin din jurul umerilor și în timp ce Tracy, cu picioarele strânse sub ea, sorbi ceai, o coapsă i se dezgoli și mai tare. Rebus încerca să-și concentreze privirea pe fața ei. Nu era ușor.

— Da, îi spuse Tracy. I-au furat ideile. A văzut o fotografie într-una dintre fițuicile locale și avea exact același unghi pe care-l folosise el, același moment al zilei, aceleași filtre. Ticăloșii ăia îi copiaseră ideile. Le-a văzut numele sub poze, aceiași tipi cărora le arătase portofoliul.

— Cum îi chema?

— Nu-mi amintesc acum.

Își rearanjă prosopul. Mișcarea părea oarecum defensivă. Era chiar așa de greu de ținut minte un nume?

— A încercat să mă convingă pe mine să-i pozez, chicoti ea.

— Am văzut rezultatele.

— Nu, nu alea. Știi tu, nuduri. Zicea că le poate vinde pentru o avere la niște reviste. Dar n-am vrut. Vreau să zic, banii ar fi fost buni și frumoși, dar revistele astea circulă peste tot, nu-i așa? Vreau să zic, nu sunt niciodată aruncate. M-aș fi întrebat mereu dacă nu cumva m-ar fi recunoscut cineva pe stradă.

Tracy așteptă reacția lui Rebus și, atunci când văzu pe fața lui un fel de uluire gânditoare, râse în hohote.

— Deci nu e adevărat ce se spune. Chiar *poți* stânjeni un polițai.

— Câteodată.

Obrajii lui Rebus ardeau. Conștient, își duse o mână la față. Trebuia

să facă ceva ca să-și revină.

— Deci, zise el, aparatul lui Ronnie valora ceva?

Tracy păru derutată de întorsătura discuției și își strânse prosopul mai tare în jurul corpului.

— Depinde. Vreau să zic, dacă merita său dacă valora, nu e același lucru, nu-i așa?

— Nu-i același lucru?

— Păi, poate că a dat doar zece lire pe aparat, dar asta nu înseamnă că *valora* doar zece lire pentru el. Înțelegi?

— Deci a dat zece lire pe aparat?

— Nu, nu, nu.

Își scutură capul, făcând prosopul să alunece.

— Credeam că trebuie să fii ceva mai isteț ca să ajungi la Criminalistică. Ce voiam să zic e…

Își ridică ochii spre tavan și prosopul îi alunecă de tot de pe cap, așa că șuvițele ude de păr îi acoperiră fruntea.

— Nu, nu contează. Aparatul a costat cam o sută cincizeci de foșnitori. În regulă?

— Bine.

— Ești interesat de fotografie?

— Doar de curând. Niște ceai?

Rebus turnă din ceainic, apoi adăugă un pliculeț de zahăr. Lui Tracy îi plăcea cu mult zahăr.

— Mulțam, zise ea, legănând cana. Ascultă…

Se întrerupse și inspiră aroma ceaiului.

— Pot să-ți cer o favoare?

„Na că acu-i acu”, se gândi Rebus. Fata voia bani. Își făcuse deja o însemnare în memorie să verifice dacă-i lipsea ceva din apartament înainte s-o lase să plece.

— Ce?

Îl privi fix în ochi.

— Pot să rămân peste noapte?

Turui restul cuvintelor.

— O să dorm pe canapea, pe jos. Nu mă deranjează. Dar nu vreau să mă duc înapoi în adăpost, nu în noaptea asta. Lucrurile au luat-o razna în ultimul timp și oamenii care m-au urmărit…

Tracy se cutremură. Rebus se gândi că, dacă juca teatru, fata se pricepea de minune la actorie. Ridică din umeri, gata să spună ceva, dar în loc de asta se ridică și se îndreptă spre fereastră, amânând decizia.

Felinarele stradale erau aprinse, aruncând pe caldarâm străluciri portocalii ca într-un film de Hollywood. În fața clădirii era parcată o mașină, chiar vizavi de apartament. Fiind la etajul doi, Rebus nu prea putea să vadă în interiorul vehiculului, dar geamul lateral de la șofer

era coborât și fumul de țigară se scurgea prin deschizătură.

— Așadar? spuse vocea în spatele lui, total lipsită de încredere acum.

— Ce? zise Rebus neatent.

— Pot?

Se întoarse spre ea.

— Pot să rămân? repetă Tracy.

— Sigur, zise Rebus, uitându-se spre ușă. Rămâi cât vrei.

•

Rebus coborâse până la jumătatea scării în spirală înainte să-și dea seama că nu avea pantofi în picioare. Se opri, evaluând situația. Nu, la dracu' cu asta. Maică-sa îl atenționase întotdeauna să aibă grijă să nu facă degerături și nu făcuse. Acum era momentul să-și pună la încercare norocul medical.

Tocmai trecea de ușa de la primul etaj când aceasta se deschise zornăind și doamna Cochrane ieși afară, blocându-i calea lui Rebus.

— Doamnă Cochrane, zise el după ce își reveni din șoc.

— Uite!

Îi împinse ceva în brațe, și Rebus n-avu de ales decât să ia obiectul. Era o bucată de carton, de aproximativ 10 x 15 centimetri. Rebus o citi: „E RÂNDUL DVS. SĂ SPĂLAȚI SCĂRILE". Până își ridică privirea, ușa doamnei Cochrane era deja închisă. Putea să-i audă papucii de casă târșâindu-se înapoi spre televizor și spre pisică. Bătrână puturoasă.

Rebus luă cartonul cu el la parter, simțind treptele reci sub tălpile încălțate doar cu ciorapi. Nici pisica nu mirosea prea bine, se gândi malițios.

Ușa de la intrarea clădirii avea zăvorul pus. Îl trase, încercând să nu facă prea mult zgomot. Mașina era tot acolo. Exact vizavi de el după ce ieși afară. Dar șoferul îl văzuse deja. Își aruncă chiștocul de țigară pe geam și porni motorul. Rebus ieși pe stradă, deși era desculț. Deodată farurile mașinii se aprinseră, raza lor la fel de puternică ca reflectoarele unui lagăr. Rebus se opri, mijindu-și ochii, și mașina demară înaintând cu viteză la vale spre capătul străzii. Rebus se uită după ea, încercând să rețină numărul de pe plăcuță, dar vederea îi era încețoșată de la luminile farurilor. Era un Ford Escort. Măcar de atât era sigur.

Privind în josul străzii, realiză că mașina se oprise la intersecția cu șoseaua principală, așteptând o pauză în trafic. Se afla la mai puțin de o sută de metri depărtare. Rebus se decise. Fusese un alergător agil în tinerețe, îndeajuns de bun pentru echipa școlii, ca rezervă. Alergă cuprins de un fel de euforie bahică, amintindu-și de vinul pe care-l deschisese. Stomacul îi răbufni acid la simplul gând și îl încetini. Exact atunci, Rebus alunecă pe ceva de pe trotuar și, când se opri, văzu

mașina traversând intersecția și îndepărtându-se cu viteză.

Nu conta. Atunci când deschisese ușa, apucase să zărească șoferul. Văzuse o uniformă de agent. Nu reușise să distingă fața șoferului, ci doar uniforma. Un polițist, un agent, care conducea un Escort. Două fete tinere se apropiau de-a lungul trotuarului. Chicotiră când trecură de Rebus și el realiză că stătea gâfâind pe trotuar, fără pantofi, dar ținând un carton pe care scria că e rândul lui să SPELE SCĂRILE. Când se uită în jos, văzu de ce alunecase.

Blestemând în surdină, își scoase șosetele, le azvârli în șanț și se întoarse în picioarele goale spre apartament.

•

Agentul detectiv Brian Holmes tocmai bea un ceai. Transformase asta într-un fel de ritual, ținând ceașca aproape de față și suflând în ea, apoi sorbind. Suflând, apoi sorbind, înghițind. Apoi expirând cu aburi. Îi era frig în seara asta, la fel de frig ca unui vagabond care doarme pe o bancă în parc. Nu avea nici măcar un ziar și gustul ceaiului era revoltător. Laptele nu era cel mai proaspăt, dar măcar băutura era caldă. Nu suficient de caldă ca să-i ajungă până în degetele de la picioare, presupunând că le mai avea.

— Se întâmplă ceva? șuieră spre ofițerul SSPCA{10}, care își ținea binoclul la ochi ca și cum încerca să-și ascundă jena.

— Nimic, șopti ofițerul.

Fusese un pont anonim. Al treilea de luna asta, dar primul care le irosea timpul de pomană. Luptele de câini erau din nou în vogă. În ultimele trei luni fuseseră descoperite câteva „arene” – gropi cu nisip murdar împrejmuite cu foi de tablă. Împrejmuirile cu fier vechi păreau a fi un element comun, aducând astfel un nou sens termenului. Dar în seara asta urmăreau un teren viran. Trenuri de marfă treceau zgomotos prin apropiere, în drum spre centrul orașului, dar în afară de asta și de freamătul înfundat al traficului de departe, locul era pustiu. Da, chiar era o groapă improvizată. Aruncaseră o privire la lumina zilei, prefăcându-se că își plimbă propriii ciobănești germani, care erau de fapt câini polițiști. Pitbulli: ăștia erau folosiți în arene. Brian Holmes văzuse câțiva foști luptători, cu ochii înnebuniți de durere și frică. Nu rămăsese prin preajma veterinarului care pregătea injecția letală.

— Stai așa.

Doi bărbați se plimbau cu mâinile în buzunare pe câmp, pășind cu grijă peste suprafața accidentată, presărată de cratere neașteptate. Păreau că se îndreaptă direct spre groapa nisipoasă. Odată ajunși acolo, mai aruncară o privire în jur. Brian Holmes îi urmărea cu atenție, știind că nu poate fi văzut. Ca și ofițerul SSPCA, se ghemuise după feriga deasă, având în spate un zid din ceea ce fusese cândva o stație de reciclare. Cu toate că groapa era un pic luminată,

ascunzătoarea de lângă zid nu era. Ca într-o oglindă cu două fețe, Holmes putea să vadă fără să fie văzut.

— V-am prins, șopti agentul de la SSPCA când cei doi bărbați săriră în groapă.

— Așteaptă… zise Holmes, având deodată o presimțire stranie.

Cei doi bărbați începuseră să se îmbrățișeze și fețele lor se contopiră într-un lung și stăruitor sărut în timp ce se lăsau spre pământ.

— Cristoase! exclamă ofițerul de la SSPCA.

Holmes oftă, holbându-se la umezeala de pe jos, la pământul tare de sub picioare.

— Nu cred că pitbullii intră în ecuație, zise el. Sau dacă intră, acuzația ar fi mai degrabă de bestialitate decât de brutalitate.

Ofițerul SSPCA încă se mai uita prin binoclu, șocat, cu privirea fixă.

— Auzi poveștI, zise el, dar niciodată… ei bine… știi tu.

— … nu vezi așa ceva în realitate? sugeră Holmes, ridicându-se încet, dureros în picioare.

•

Vorbea cu ofițerul de serviciu din tura de noapte când primi mesajul. Inspectorul Rebus voia să-i spună ceva.

— Rebus? Ce vrea?

Brian Holmes se uită la ceas. Era 2.15. Rebus era acasă și îi transmisese să-l sune acolo. Folosi telefonul ofițerului de serviciu.

— Alo?

Îl cunoștea pe John Rebus, bineînțeles, lucrase cu el la câteva cazuri. Totuși, apelurile în miez de noapte erau complet altceva.

— Tu ești, Brian?

— Da, domnule.

— Ai o foaie de hârtie? Notează asta.

Scotocind după hârtie și pix, lui Holmes i se păru că aude muzică pe fundal. Ceva cunoscut. *The White Album* de la The Beatles.

— Gata?

— Da, domnule.

— Bine. A fost găsit un cadavru în Pilmuir ieri sau, mai precis, acum două zile. Supradoză. Află cine sunt ofițerii care l-au găsit. Trimite-i la mine în birou la ora zece fix. Ai notat?

— Da, domnule.

— Bun. Acum, află adresa unde a fost găsit cadavrul, și vreau să iei cheile de la cine le are și să te duci acolo. Sus, într-unul dintre dormitoare e un perete plin de fotografii. Câteva sunt cu Castelul Edinburgh. Ia-le și du-te la sediul ziarului local. Au dosare pline de fotografii acolo. Dacă ai baftă, s-ar putea să te ajute vreun bătrânel de serviciu cu o memorie de elefant. Vreau să te uiți dacă există imagini publicate recent în ziar și care au fost făcute din același unghi ca vreuna dintre cele de pe peretele dormitorului. Ai notat?

— Da, domnule, zise Holmes, mâzgălind furios.

— Bun. Vreau să știu cine a făcut fotografiile din ziar. Trebuie să fie un *sticker* sau ceva asemănător pe spatele fiecăreia cu un nume și o adresă.

— Altceva, domnule? întrebă el sarcastic, fie că intenționase asta, fie că nu.

— Da.

Rebus păru să-și reducă intensitatea vocii cu un decibel.

— Pe peretele dormitorului vei găsi și fotografii cu o tânără domnișoară. Aș vrea să știu mai multe despre ea. Zice că o cheamă Tracy. Așa își spune. Întreabă lumea, arată fotografia ei tuturor celor care ar putea să-ți ofere informații.

— Am înțeles, domnule. O întrebare.

— Dă-i drumul.

— De ce eu? De ce acum? De ce toate astea?

— Astea-s trei întrebări. O să-ți răspund la cât mai multe dintre ele mâine după-amiază. Vino în biroul meu la ora trei.

Și cu asta, apelul se încheie. Brian Holmes se uită fix la rândurile strâmbe de text de pe carnet, orarul pentru o săptămână de muncă, dictată în câteva minute. Ofițerul de serviciu citea peste umărul lui.

— Mă bucur că nu sunt în locul tău, zise el cu sinceritate.

John Rebus îl alesese pe Holmes dintr-o grămadă de motive, dar mai ales pentru că Holmes nu știa prea multe despre el. Voia pe cineva care să lucreze eficient, metodic, fără să facă prea multă zarvă. Cineva care să nu-l cunoască pe Rebus îndeajuns de mult încât să i se plângă că e ținut peste program, că e folosit ca locomotivă de manevră. Ca mesager, copoi și salahor. Rebus știa că Holmes avea o reputație bună pentru eficiență și pentru că nu era un plângăcios nenorocit. Asta era suficient.

Duse telefonul de pe hol înapoi în camera de zi, și-l puse pe un raft de cărți, apoi se duse spre combină, opri casetofonul, apoi amplificatorul. Se-ndreptă spre fereastră și se uită afară spre strada pustie unde lumina felinarelor avea culoarea brânzei Red Leicester. Imaginea îi aminti de gustarea de miez de noapte pe care și-o promisese cu vreo două ore în urmă și se hotărî să-și prepare ceva în bucătărie. Tracy nu voia nimic. Era sigur de asta. O privise cum dormea pe canapea, cu capul aplecat spre podea, o mână peste stomac și cealaltă atârnând în jos, atingând covorul de lână. Ochii îi erau două fante închise, iar gura, întredeschisă într-o grimasă, dezvăluind o mică strungăreață între cei doi dinți din față. Nu se trezise când Rebus o învelise cu o pătură și dormea și acum, cu respirația regulată. Ceva îl deranja, dar nu-și dădea seama ce. Poate foamea. Spera că frigiderul i-ar putea produce o surpriză plăcută. Dar se duse întâi la fereastră și privi afară din nou. Strada era complet pustie, exact cum se simțea

Rebus însuși: pustiu pe dinăuntru, dar funcțional. Luă *Straniul caz al doctorului Jekyll și al domnului Hyde* de pe jos și se duse în bucătărie.

MIERCURI

Cu cât am impresia
că nu-i lucru curat, cu
atât întreb mai puțin.

În dimineața următoare, Rebus îi găsi pe agenții de poliție Harry Todd și Francis O'Rourke așteptându-l în picioare în fața biroului. Se sprijineau de perete, bucurându-se de o conversație liniștită, fără să pară deranjați de faptul că Rebus întârziase douăzeci de minute. Rebus n-avea de gând să-și ceară scuze, nici de-al naibii. Observă cu satisfacție că atunci când păși pe ultima treaptă a scărilor cei doi se îndreptară și tăcură din gură.

Era un început bun.

Deschise ușa, intră în încăpere și închise ușa după el. Îi lăsă să mai fiarbă încă un minut. Acum chiar aveau un subiect de discuție. Sergentul de serviciu îl anunță că Brian Holmes nu era în secție. Scoase o bucată de hârtie din buzunar și sună acasă la Holmes. Nu îi răspunse nimeni. Holmes probabil era undeva la treabă.

Lucrurile mergeau bine.

Avea corespondența pe birou. Se uită printre scrisori și găsi un bilet de la inspectorul-șef Watson. Era o invitație la prânz. Azi. La 12.30. Drace. Avea întâlnire cu Holmes la 15.00. Era un prânz cu oamenii de afaceri care finanțau campania antidrog. Drace. Și era în The Eyrie, ceea ce însemna cravată și cămașă curată. Rebus se uită în jos la cămașă. Ar fi mers. Dar cravata, nu. Drace.

Nu-și mai simțea sufletul ușor.

Fusese prea frumos ca să fie adevărat. Tracy îl trezise cu micul dejun la pat. Suc de portocale, pâine prăjită și miere, cafea tare. Ieșise mai devreme, îi explicase, luând puținii bani pe care-i găsise pe rafturile din camera de zi. Spera ca el să nu se supere. Găsise un chioșc deschis, făcuse cumpărăturile, se întorsese în apartament și îi pregătise micul dejun.

— Mă mir că nu te-a trezit mirosul de pâine arsă, spusese ea.

— Îl ai în față pe omul care a adormit în timp ce se uita la *Infernul din zgârie-nori,* îi răspunsese el.

Și ea izbucnise în râs, așezată pe pat, mușcând delicat din pâinea prăjită, în timp ce Rebus mesteca, încet, gânditor. Bucurându-se de moment. Cât timp trecuse de când i se adusese micul dejun la pat? Îi era frică să se gândească…

— Intră! strigă acum, deși nu bătuse nimeni.

Și Tracy plecase fără să se plângă. Se simțea bine, spusese ea. Nu putea să stea închisă pentru totdeauna, nu-i așa? El o dusese cu

mașina în apropiere de Pilmuir, apoi făcuse un lucru prostesc. Îi dăduse zece lire. Nu era vorba doar de bani, după cum și-a dat seama la o secundă după ce i-a pus bancnota în palmă. Era o legătură între ei, o legătură pe care n-ar fi trebuit să o creeze. Banii erau acolo în mâna ei și simți impulsul de a-i lua înapoi. Dar ea ieșise deja din mașină și se îndepărta, corpul ei fragil ca porțelanul, mersul hotărât, plin de forță. Câteodată îi amintea de fiica lui, Sammy, alteori…

Alteori de Gill Templer, fosta iubită.

— Intră! strigă din nou.

De data asta ușa se deschise câțiva centimetri, apoi încă douăzeci sau treizeci. Un cap privi în încăpere.

— N-a bătut nimeni, domnule, zise capul cu timiditate.

— Serios? spuse Rebus cu cea mai bună voce teatrală. Bine, atunci mai bine vorbesc cu voi doi în loc. Așa că, vă rog, *intrați*!

O clipă mai târziu, agenții intrară șovăind, acum mai puțin încrezători. Rebus făcu semn spre cele două scaune din fața biroului. Unul dintre ei se așeză imediat, celălalt rămase în poziție de drepți.

— Prefer să rămân în picioare, domnule, spuse el.

Celălalt păru deodată speriat, îngrozit că încălcase o regulă a protocolului.

— Aici nu e nenorocita de armată, zise Rebus către cel rămas în picioare, exact când cel așezat dădea să se ridice. Stai jos!

Se așezară amândoi. Rebus își frecă fruntea, prefăcându-se că-l doare capul. Sincer vorbind, aproape uitase cine erau acești ofițeri și de ce erau aici.

— Bine, zise el. De ce credeți că v-am chemat aici în această dimineață?

O frază clișeizată, dar eficientă.

— Are legătură cu vrăjile, domnule?

— Vrăjile?

Rebus se uită la agentul care spusese asta și își aminti că era tânărul isteț care-i arătase pentagrama originală.

— Corect, vrăji. Și supradoze.

Clipiră derutați. Rebus încerca să găsească o modalitate de a-i interoga, asta dacă urma să fie cazul. Ar fi trebuit să se gândească mai mult la asta înainte de a veni la serviciu.

Ar fi trebuit măcar să-și amintească că stabilise întâlnirea asta. Dar vedea o hârtie de zece lire, un surâs, simțea mirosul de pâine arsă… Se uită la cravata agentului cu pentagrama.

— Cum te cheamă, băiete?

— Todd, domnule.

— Todd? Asta-i cuvântul german pentru moarte, știai asta, Todd?

— Da, domnule. Am făcut germană la liceu.

Rebus clătină din cap, pretinzând că e impresionat. La dracu', chiar

era impresionat. Părea că toți absolviseră liceul. Toți agenții ăștia tineri și arătoși. Unii dintre ei mergeau mai departe: colegiu, universitate. Parcă auzise că Holmes terminase facultatea. Spera că nu apelase la sprijinul unuia care făcea pe deșteptul…

Rebus arătă spre cravată.

— Pare cam strâmbă, Todd.

Todd privi imediat în jos spre cravata lui, împingându-și bărbia în piept atât de brusc încât Rebus se temu că-i va trosni gâtul.

— Domnule?

— Cravata aia. E cravata ta obișnuită?

— Da, domnule.

— Deci nu ți-ai rupt o cravată de curând?

— Să rup o cravată, domnule?

— Să rupi clipsul, explică Rebus.

— Nu, domnule.

— Și care e numele tău, băiete?

Rebus vorbi repede, întorcându-se spre celălalt agent, care urmărea complet buimăcit discuția de până acum.

— O'Rourke, domnule.

— Nume irlandez, comentă Rebus.

— Da, domnule.

— Care-i treaba cu cravata ta, O'Rourke? E nouă?

— Nu chiar, domnule. Adică, am vreo șase din astea.

Rebus dădu din cap aprobator. Luă un creion, se uită la el, îl puse jos din nou. Își pierdea timpul.

— Aș vrea să văd rapoartele voastre privind găsirea decedatului.

— Da, domnule, spuseră ei.

— Nu era nimic neobișnuit în casă? Vreau să zic, atunci când ați ajuns? Nimic ieșit din comun?

— Doar tipul mort, domnule, zise O'Rourke.

— Și desenul de pe perete, zise Todd.

— Dar niciunul dintre voi nu s-a obosit să verifice sus?

— Nu, domnule.

— Unde era cadavrul când ați ajuns?

— În camera de la parter, domnule.

— Și nu v-ați dus sus?

Todd se uită la O'Rourke.

— Cred că am strigat să vedem dacă e cineva acolo. Dar nu, nu ne-am dus sus.

Deci cum putea să ajungă clipsul de la cravată la etaj? Rebus expiră, apoi își drese vocea.

— Ce fel de mașină conduci, Todd?

— Vă referiți la mașina de poliție, domnule?

— Nu, la dracu' nu.

Rebus azvârli creionul pe birou.

— Vreau să zic pentru uz personal.

Todd părea mai confuz ca niciodată.

— Un Metro, domnule.

— Culoarea?

— Albă.

Rebus își întoarse privirea insistentă spre O'Rourke.

— Eu n-am mașină, zise O'Rourke. Îmi plac motocicletele. Acum am o Honda 750.

Rebus clătină din cap. Așadar, niciun Ford Escort. Niciunul dintre ei nu demarase în trombă pe strada lui la miezul nopții.

— Bine, atunci totul e în regulă, nu-i așa?

Și cu un zâmbet le dădu drumul, luă creionul din nou, examinându-i vârful și-i rupse intenționat vârful de muchia biroului.

În timp ce parca în fața unui magazinaș șic de confecții pentru bărbați de pe George Street, Rebus se gândea la Charlie. Se gândea la Charlie și în timp ce își cumpăra o cravată, întors în mașină, se gândi la Charlie în timp ce își înnoda cravata, porni motorul și conduse mai departe. Îndreptându-se spre prânzul cu câțiva dintre cei mai bogați oameni de afaceri din oraș, nu putea să se gândească decât la Charlie și la cum Charlie ar putea alege într-o zi să ajungă ca acești oameni de afaceri. Va absolvi universitatea, se va folosi de relațiile familiei pentru a prinde o slujbă bună și va avansa fără efort spre managementul superior în intervalul unui an sau doi. Va uita cu totul perioada lui decadentă și va deveni decadent el însuși, în felul în care numai oamenii bogați și de succes pot deveni… Adevărata decadență, nu marfa de mâna a doua a vrăjitoriei și demonismului, a drogurilor și a violenței. Acele zgârieturi de pe corpul lui Ronnie: o fi fost chiar un act sexual brutal? O partidă sado-maso care mersese prost? O partidă jucată, probabil, cu misteriosul Edward, al cărui nume îl urlase Ronnie?

Ori un ritual dus prea departe?

Oare îndepărtase abordarea satanistă prea ușor? N-ar trebui ca polițiștii să-și păstreze mintea deschisă? Probabil, dar satanismul îl găsea cu mintea strașnic și complet ferecată. Era creștin, până una-alta. Poate că nu ajungea la biserică des, detesta cântarea imnurilor și predicile lipsite de conținut, dar asta nu însemna că nu credea într-un mic Dumnezeu, tainic, personal. Toată lumea are un Dumnezeu. Și Dumnezeul scoțienilor era cât se poate de amenințător.

Miezul zilei în Edinburgh părea mai întunecat ca niciodată, probabil reflectându-i dispoziția lui Rebus. Castelul părea să arunce o umbră peste întinderea New Town, dar umbra nu putea ajunge până la The Eyrie. The Eyrie era cel mai scump restaurant din oraș și, totodată, cel mai exclusivist. Se zvonea că orele de prânz erau rezervate pentru

douăsprezece luni, în timp ce pentru cină se impunea o așteptare mică de opt până la zece săptămâni. Restaurantul ocupa toată suprafața ultimului etaj al unui hotel în stil georgian în zona nouă a orașului, departe de forfota din centru.

Nu că aici străzile ar fi fost chiar liniștite; traficul era suficient de aglomerat încât să transforme parcarea într-o problemă. Dar nu pentru un detectiv. Rebus își opri mașina pe *o* linie dublă galbenă chiar în fața intrării principale a hotelului și, ignorând avertizările portarului, o lăsă acolo și intră în hotel. Își supse burta în timp ce liftul îl ducea patru etaje mai sus și se simți mulțumit că îi era foame. Oamenii ăștia de afaceri aveau să-l plictisească de moarte, iar gândul că va petrece două ore cu Fermierul Watson era aproape insuportabil, dar avea să mănânce bine. Da, o să mănânce foarte bine.

Și, dacă va alege el din lista de vinuri, avea să-i lase lefteri pe imbecili.

•

Brian Holmes ieși din chioșc cu un pahar de carton cu ceai și, studiindu-l, încercă să-și amintească ultima cană de ceai bun, de ceai cu adevărat bun, de ceai preparat de el însuși. Viața lui părea că se învârte în jurul paharelor de carton și a termosurilor, a sandvișurilor insipide și a biscuiților cu ciocolată. Suflă, soarbe. Suflă, soarbe. Înghite.

Pentru asta renunțase la o carieră universitară.

Încercase viața universitară pentru vreo opt luni, studiind istoria la Universitatea din Londra. Prima lună o petrecuse venerând orașul în sine, dorind să-i înțeleagă dimensiunile sau, mai bine zis, încercând să supraviețuiască acolo cu demnitate. Petrecuse a doua și a treia lună încercând să înțeleagă viața universitară, cu prieteni noi, cu deschiderea încăpățânată pentru noi conversații, polemici, pentru a se integra într-un grup sau altul. Înainte de se alătura vreunui grup, îi observa cu atenție membrii, cu toții agitați ca niște copii care învățau să înoate. Prin luna a patra și a cincea, devenise londonez și făcea zilnic naveta până la universitate din camera închiriată în Battersea. Deodată viața sa începuse să fie guvernată de numere, de orarele trenurilor și autobuzelor și magistralelor de metrou, bineînțeles de orarele autobuzelor de noapte și ale metrourilor care îl duceau departe de politica discutată prin cafenele. Începea să resimtă ca pe o agonie pierderea unei legături și suferea în orele de vârf la metrou, ca într-un adevărat infern. A șasea și a șaptea lună stătuse izolat în Battersea, învățând în camera lui, fără să mai participe la cursuri. Iar în cea de-a opta lună, luna mai, cu soarele încălzindu-i spatele, părăsi Londra și se întoarse în nord, înapoi la vechii prieteni și la un subit gol în suflet pe care a trebuit să-l umple cu muncă.

Dar, pentru numele lui Dumnezeu, de ce alesese poliția?

Strivi paharul de carton gol și-l aruncă într-un coș de gunoi din apropiere. Rată. Și ce dacă, gândi. Apoi ca și când se trezi dintr-un vis, se duse la pahar, se aplecă, îl luă de jos și îl puse în coș. „Acum nu ești în Londra, Brian”, își spuse. O femeie în vârstă îi zâmbi.

Așa strălucea o faptă bună într-o lume urâcioasă.

O lume cu adevărat urâcioasă. Rebus îl băgase într-o ciorbă de umanitate sleită. Pilmuir, o Hiroshima a sufletului; nu putea scăpa de aici suficient de repede. Îi era groază de radiații. Avea o mică listă cu el, copiată aproape identic de pe mâzgăleala conversației telefonice din noaptea trecută și o scoase acum din buzunar examinând-o. Agenții fuseseră ușor de localizat. Rebus probabil se întâlnise cu ei până acum. Apoi se dusese la casa din Pilmuir. Avea fotografiile. Castelul Edinburgh. Și erau cadre bune, de asemenea. Unghiuri neobișnuite. Și fata. I se părea destul de drăguță. Greu de spus câți ani avea. Părea să aibă fața călită de un trai dur, dar era destul de frumoasă, într-o manieră cam necizelată. Habar n-avea cum putea să afle ceva despre ea. Singurul punct de pornire era numele, Tracy. Ce-i drept, știa câțiva oameni pe care-i putea întreba. Edinburgh era terenul lui, un avantaj enorm în acest tip de activitate. Avea contacte bune, vechi prieteni, prieteni ai prietenilor. Reluase legătura după dezastrul londonez. Cu toții îi spuseseră să nu plece. Cu toții au fost încântați să-l vadă înapoi, la atât de scurt timp după avertismentele lor, încântați pentru că se puteau lăuda cu previziunile lor care deveniseră realitate. Asta se întâmplase în urmă cu cinci ani… Dar cumva părea mai de mult.

De ce intrase în poliție? Prima lui alegere fusese jurnalismul. Asta cu ceva vreme în urmă, când era la școală. Ei bine, visurile copilăriei pot deveni realitate, chiar dacă doar temporar. Următoarea oprire era la birourile cotidianului local. Să vadă dacă poate găsi câteva fotografii din unghiuri neobișnuite ale castelului. Cu ceva noroc, ar putea primi și o ceașcă de cafea acceptabilă.

Era gata să se îndrepte într-acolo când văzu vitrina unui agent imobiliar. Bănuise întotdeauna că această agenție ar fi, din cauza numelui ei, foarte scumpă. Dar, la naiba, era disperat. Schimbă direcția spre capătul șirului de mașini blocate în trafic și se opri în fața vitrinei de la Bowyer Carew. După un minut, cu umerii un pic mai căzuți ca înainte, coti din nou și se îndreptă spre Bridges.

•

— Și dumnealui este James Carew de la Bowyer Carew.

James Carew își ridică fundul mare cam un milimetru de pe scaunul capitonat, dădu mâna cu Rebus, apoi se așeză la loc. În timp ce erau prezentați, privirea lui rămăsese fixată pe cravata lui Rebus.

— Finlay Andrews, continuă inspectorul-șef Watson și Rebus strânse o altă mână puternică.

Nu trebuia să știe locurile secrete de apăsare pentru a recunoaște un mason. Îți dădeai seama chiar după strânsoare, care dura ceva mai mult decât ar fi fost normal, exact timpul necesar pentru ca cel care îți strângea mâna să-și dea seama dacă faci sau nu parte din frăție.

— Poate îl știi pe domnul Andrews. Are un cazinou în Duke Terrace. Cum spuneați că se numește?

Watson se străduia prea tare: voia să facă pe gazda, să se înțeleagă cu acești oameni, să-i facă pe toți să se simtă bine.

— I-am zis pur și simplu Finlay's, spuse Finlay Andrews, eliberându-i mâna lui Rebus din strânsoare.

— Tommy McCall, spuse ultimul oaspete prezentându-se singur și oferindu-i lui Rebus o strângere de mână rapidă și rece.

Rebus zâmbi și se așeză, alăturându-li-se la masă, mulțumit să stea jos în sfârșit.

— Ești cumva fratele lui Tony McCall? întrebă el, renunțând la tonul formal.

— Exact, zise McCall zâmbind. Îl cunoști pe Tony?

— Destul de bine, zise Rebus.

Watson se uită la el nedumerit.

— Inspectorul McCall, explică Rebus.

Watson dădu din cap.

— Așadar, spuse Carew, foindu-se pe locul său, ce vrei să bei, inspectore Rebus?

— Nu în timpul serviciului, domnule, zise Rebus, despăturind șervețelul frumos aranjat.

Văzu expresia de pe fața lui Carew și zâmbi.

— Glumeam. O să beau un gin tonic, vă rog.

Zâmbiră cu toții. Un polițist cu simțul umorului: în general, oamenii erau surprinși de chestia asta. Ar fi fost și mai surprinși dacă ar fi știut cât de rar glumea Rebus. Dar acum simțise nevoia să se conformeze, să fie sociabil, prin această nefericită frază.

Lângă el apăru un chelner.

— Încă un gin tonic, Ronald, îi spuse Carew chelnerului, care se înclină și dispăru.

Îl înlocui alt chelner, care începu să distribuie meniuri uriașe legate în piele. Rebus simțea greutatea șervetului textil din poală.

— Unde locuiești, inspectore?

Întrebarea venea din partea lui Carew. Zâmbetul lui părea fals, așa că Rebus răspunse precaut:

— Marchmont.

— O, se entuziasmă Carew, asta a fost întotdeauna o zonă foarte bună. Știi, acolo era o fermă pe vremuri.

— Chiar?

— Da… un cartier minunat.

— Ce vrea să spună James, întrerupse Tommy McCall, este că locuințele valorează ceva bănuți.

— Chiar așa e, răspunse Carew iritat. Sunt aproape de centrul orașului, aproape de Meadows{11} și de Universitate…

— James, îl avertiză Finlay Andrews, vorbești ca la serviciu.

— Da?

Carew părea sincer surprins. Îi zâmbi din nou lui Rebus.

— Scuze.

— Vă recomand mușchiul de vacă, zise Andrews.

Când se întoarse chelnerul să ia comanda, Rebus comandă calcan.

Încercă să fie natural, să nu se holbeze în farfuriile celorlalți, să nu examineze micile detalii de pe fața de masă, obiectele necunoscute, holurile pentru spălat mâinile, tacâmurile marcate. Dar până la urmă era o ocazie care apare doar o dată în viață, nu? Atunci de ce să nu se holbeze? O făcu și văzu în restaurant vreo cincizeci de fețe fericite, bine hrănite, majoritatea masculine, cu ocazionale prezențe feminine decorative de dragul decenței și al eleganței. File mignon. Asta păreau să fi comandat toți ceilalți. Și vin.

— Cine vrea să aleagă vinul? zise McCall, răsfoind meniul.

Carew păru nerăbdător să-l apuce și Rebus se dădu înapoi. Nu era politicos, nu-i așa? Să înhați meniul, să spui „eu, eu, eu”. Să te uiți cu ochi lacomi la prețuri, plini de dorință…

— Permite-mi, te rog, spuse Finlay Andrews, luând meniul de vinuri din mâna lui McCall.

Rebus studia marcajul de pe furculiță.

— Așadar, zise McCall uitându-se la Rebus. Inspectorul-șef Watson te-a legat de micuța noastră misiune, nu?

— Nu știu dacă era nevoie să mă lege, spuse Rebus. Sunt bucuros să ajut dacă pot.

— Sunt convins că experiența ta e neprețuită, spuse Watson, rânjind.

Rebus îl privi lipsit de expresie, dar nu zise nimic.

Din fericire, Andrews părea să știe ceva despre vinuri și comandă un vin roșu decent din 82 și un Chablis răcoritor. Rebus se învioră puțin când Andrews comandă. Cum se numea cazinoul acela? Andrews? Finlay's? Da, ăsta era. Finlay's. Auzise de el – un cazinou mic, liniștit. Rebus n-avusese niciun motiv să se ducă acolo, nici în interes de serviciu, nici pentru distracție. Ce distracție era aia să pierzi bani?

— Chinezul tău tot mai bântuie pe-acolo, Finlay? întrebă McCall, în timp ce doi chelneri împărțeau o cantitate mică de supă în farfurii adânci în stil victorian.

— Nu l-am mai primit înăuntru. Conducerea își rezervă dreptul de a refuza accesul etc.

McCall chicoti și se întoarse spre Rebus ca să-i explice:

— Finlay a avut necazuri. Știi, chinezii sunt înnebuniți după jocurile de noroc. Ei bine, chinezul ăsta i-a făcut figura lui Finlay.

— Am avut un crupier fără experiență, explică Andrews. Ochiul format, cu adevărat *format*, poate aprecia cu exactitate locul unde va ateriza bila pe ruletă, doar urmărind cu atenție felul în care e lansată.

— Remarcabil, spuse Watson, înainte de a sufla într-o lingură de supă.

— Nu chiar, zise Andrews. Am mai văzut asta. E doar o chestiune de identificare a tiparului înainte să facă un pariu cu adevărat gras. Dar trebuie să vezi partea plină a paharului. A fost un an bun până acum, o mulțime de bani s-au mutat în nord; dacă nu e mare lucru de făcut pe aici, atunci de ce să nu-i joci pur și simplu?

— Banii s-au mutat în nord? se interesă Rebus.

— Oameni, joburi. Manageri londonezi cu salarii londoneze și obiceiuri londoneze. N-ai observat?

— Nu pot să spun că am observat, mărturisi Rebus. Sigur nu prin Pilmuir.

Cu toții zâmbiră auzind asta.

— La agenția mea imobiliară s-a simțit creșterea profitului, zise Carew. Sunt la mare căutare proprietățile mari. Cumpărători corporatiști de multe ori. Afaceri care se mută în nord, se deschid birouri. Eu recunosc un loc bun atunci când îl văd, și Edinburgh e un loc bun. Prețurile caselor au sărit mult. Nu văd de ce s-ar opri. Se construiesc case noi chiar și în Pilmuir, spuse el uitându-se la Rebus.

— Finlay, îl întrerupse McCall, spune-i inspectorului Rebus unde își țin jucătorii chinezi banii.

— Nu în timp ce mâncăm, te rog, zise Watson.

Atunci când McCall, mustăcind pentru el însuși, își îndreptă privirea spre farfuria de supă, Rebus îl văzu pe Andrews aruncându-i o privire scurtă și plină de ură.

Vinul sosise, răcit și de culoarea mierii. Rebus sorbi. Carew îl întreba ceva pe Andrews despre o autorizație de construcție pentru extinderea cazinoului.

— Se pare că e în regulă.

Andrews încercă să nu pară îngâmfat. Tommy McCall râse.

— Pun pariu că este, zise el. Oare ar merge la fel de ușor dacă și vecinii tăi ar încerca să-și extindă proprietățile?

Andrews îi oferi un zâmbet la fel de rece ca Chablis-ul.

— Tommy, din câte știu, fiecare situație este analizată individual și cu deosebită atenție. Poate știi ceva ce eu nu știu?

— Nu, nu.

McCall își terminase primul pahar de vin și ajunsese la al doilea.

— Sunt sigur că depinde exclusiv de consiliu, Finlay. Sper că n-o să începi să umbli cu vorba, John, zise el aruncându-i o privire complice

lui Rebus.

— Nu, zise Rebus uitându-se spre Andrews care își termina supa. Urechile mele sunt închise în timpul prânzului.

Watson confirmă dând din cap.

— Salutare, Finlay.

Un bărbat solid, bine făcut, dar mai ales musculos, stătea în picioare lângă masă. Purta cel mai scump costum pe care-l văzuse Rebus vreodată. O mătase albastră, lucioasă, cu firișoare subțiri argintii. Argintiu era și părul bărbatului, deși fața lui nu arăta mai mult de patruzeci de ani. Lângă el stătea o femeie orientală, delicată, mai degrabă o fată decât femeie. Era minunată și toți cei de la masă se ridicară într-un soi de venerație. Bărbatul flutură o mână elegantă, cerându-le să se așeze. Femeia își ascunse satisfacția clipind.

— Salut, Malcolm.

Finlay Andrews făcu semn spre bărbat.

— El este Malcolm Lanyon, avocatul.

Nu mai avea nevoie de prezentare. Toată lumea îl știa pe Malcolm Lanyon, nelipsit de pe paginile ziarelor de scandal. Viața sa foarte publică provoca fie ură, fie invidie. Reprezenta în același timp tot ce era mai de disprețuit în meseria de avocat și viața lui era un serial TV. Dacă stilul lui de viață îi scandaliza uneori chiar și pe cei obsedați de sex, le satisfăcea totodată și nevoia de senzațional, specifică cititorilor tabloidelor de duminică. În plus, din informațiile sigure ale lui Rebus, era un avocat extraordinar de priceput. Trebuia să fie, altfel restul imaginii sale ar fi fost doar praf în ochi, nimic altceva. Nu era praf. Era beton.

— Aici, zise Andrews, arătând acum spre cei de la masă, este grupul de lucru al comitetului despre care ți-am spus.

— Aaa, zise Lanyon. Campania împotriva drogurilor. O idee excelentă, inspectore.

Watson aproape roși la un asemenea compliment; complimentul era acela că Lanyon știa cine era Watson.

— Finlay, continuă Lanyon, nu ai uitat de mâine noapte?

— E scris cu litere de tipar în agenda mea, Malcolm.

— Excelent.

Lanyon aruncă o privire spre masă.

— De fapt, aș vrea să veniți cu toții. Doar o mică adunare la mine acasă. Fără niciun motiv, doar aveam chef de o petrecere. Opt fix. Ținută foarte lejeră.

Deja se îndepărta, cu un braț în jurul taliei de porțelan a însoțitoarei sale. Rebus prinse ultimele sale cuvinte: adresa, Heriot Row. Una dintre cele mai exclusiviste străzi din New Town. Era o lume complet nouă. Cu toate că nu putea fi sigur că invitația era serioasă, Rebus era tentat să-i dea curs. O dată-n viață și așa mai departe.

Ceva mai târziu, discuția se îndreptă spre campania antidrog și chelnerul mai aduse niște pâine.

•

— Pâine, zise tânărul nervos, trântind un alt vraf de ziare pe biroul lângă care stătea Holmes. Asta mă îngrijorează. Toată lumea e disperată să-și câștige pâinea. Știi, nu-i interesează decât să obțină mai mult decât ceilalți. Foștii mei colegi de școală știau de la paișpe ani că vor să devină bancheri sau contabili sau economiști. Viețile le erau sfârșite dinainte de a începe. Astea sunt din mai.

— Ce?

Holmes își mută greutatea de pe un picior pe celălalt. De ce n-aveau scaune în locul ăsta? Era aici de mai bine de o oră și degetele i se înnegriseră de la hârtia veche în timp ce frunzărea fiecare număr, o ediție de zi, una de seară. Din când în când, un titlu sau un articol despre fotbal pe care-l ratase prima dată îi mai atrăgeau atenția. Dar acum obosise și mișcările îi deveniseră mecanice. În plus, îl dureau brațele din cauza atâtor pagini întoarse.

— Luna mai, explică tânărul. Astea sunt numerele din mai.

— Perfect, mersi.

— Iunie e terminat?

— Da, mulțumesc.

Tânărul dădu din cap, închise două curele de piele la capătul dosarului legat și, săltându-l pe tot în brațe, își târșâi picioarele afară din încăpere. „Și o luăm de la capăt”, gândi Holmes, desfăcând cataramele ultimei grămezi de știri vechi și articole de umplutură.

Rebus se înșelase. Nu găsise niciun îngrijitor bătrân care să-l ajute cu memoria lui de computer și nici măcar un computer. Așa că totul se reduse la o șpagă și la frunzărit de pagini, căutând imagini ale unor locuri familiare, făcute să pară interesante prin unghiul de fotografiere ciudat. De ce? Nici măcar nu știa și gândul îl frustra. Spera să afle în această după-amiază atunci când se întâlnea cu Rebus. Se auzi din nou târșâitul și tânărul intră, cu mâinile bălăbănindu-se și cu gura căscată.

— Atunci de ce nu faci ce fac și prietenii tăi? încercă Holmes o conversație.

— Vrei să zid să intru în sistemul bancar? zise tânărul strâmbând din nas. Vreau altceva. Studiez jurnalismul. Trebuie să începi de undeva, nu crezi?

Într-adevăr, se gândi Holmes, dând pagina. Într-adevăr trebuie.

•

— Ei bine, e un început, zise McCall ridicându-se.

Își mototoliseră șervetele folosite, aruncându-le pe fața de masă cu neglijență. Ceea ce fusese odată imaculată, acum era acoperită cu firimituri de pâine și stropi de vin, o pată întunecată de unt, o picătură de cafea. Rebus se simți ametit când se ridică din scaun. Și

sătul. Își simțea limba grea de la atâta vin și cafea, și coniacul ăla… Cristoase! Acum oamenii ăștia aveau de gând să se întoarcă la muncă sau cel puțin așa pretindeau. Rebus, la fel. Avea o întâlnire la 15.00 cu Holmes, nu-i așa? Dar era deja trecut de 15.00. Ei bine, Holmes n-o să se supere. Nu avea voie să se supere, gândi Rebus îngâmfat.

— N-a fost rău, zise Carew, bătându-se pe burtă.

Rebus nu știa sigur dacă se referea la întâlnire sau la mâncarea propriu-zisă.

— Și am acoperit o mulțime de subiecte, spuse Watson, să nu uităm asta.

— Da, într-adevăr, zise McCall. O întâlnire foarte productivă.

Andrews insistase să plătească nota. O sumă de trei cifre după socoteala rapidă a lui Rebus. Acum Andrews studia nota, zăbovind pe fiecare sumă ca și când ar fi verificat-o cu lista de prețuri din mintea lui. Un adevărat om de afaceri, gândi Rebus răutăcios, dar și un afurisit de scoțian veritabil. Apoi Andrews chemă șeful de sală și-i spuse în șoaptă că fuseseră taxați în plus la unul dintre felurile de mâncare. Șeful de sală se conformă imediat și modifică nota pe loc cu propriul pix, scuzându-se fără rezerve.

Restaurantul abia începea să se golească. Plăcuta pauză de prânz se terminase pentru toată lumea. Rebus se simți deodată copleșit de vinovăție. Tocmai mâncase și băuse partea lui din suma totală de două sute de lire. Cu alte cuvinte, valora patruzeci de lire. Alții mâncaseră mai bine și erau gălăgioși, ieșind râzând din restaurant. Povești vechi, trabucuri, fețe înroșite. Spre disperarea lui Rebus, McCall se prinse cu un braț de umerii lui, clătinându-se spre ieșire.

— Dacă ar mai fi existat doar cincizeci de votanți Tory în Scoția, ar fi fost toți în încăperea asta.

— Cred că da, zise Rebus.

Andrews, întorcându-se de la șeful de sală, îi auzise și interveni:

— Credeam că în Scoția chiar au rămas doar cincizeci de votanți.

Rebus observă din nou zâmbetele liniștite, încrezătoare. „Am mâncat cenușă în loc de pâine”{12}, gândi el. Cenușă în loc de pâine. Scrum de trabuc arzând roșu peste tot în jurul său și pentru o clipă crezu că i se face rău. Dar atunci McCall se împletici și Rebus trebui să-l sprijine până își regăsi echilibrul.

— Un pic cam multă băutură, Tommy? zise Carew.

— Am nevoie doar de o gură de aer, spuse McCall. John o să mă ajute, nu-i așa, John?

— Bineînțeles, zise Rebus, bucuros să se folosească de scuza asta pentru ce avea nevoie.

— Ai venit cu mașina cea nouă? întrebă McCall întorcându-se spre Carew.

Carew clătină din cap.

— Am lăsat-o în garaj.

McCall se întoarse spre Rebus, dând din cap.

— Nemernicul ăsta ostentativ tocmai și-a cumpărat un Jaguar V-12, explică el. Aproape patruzeci de mii și nu vorbesc despre kilometri la bord.

Unul dintre chelneri stătea lângă lift.

— Mi-a făcut plăcere să vă revăd, domnilor, zise el, cu vocea la fel de automată ca și ușile liftului care se închiseră atunci când Rebus și McCall pășiră înăuntru.

— Probabil că l-am arestat cândva, spuse Rebus, pentru că n-am mai fost aici până acum, deci nu avea cum să mă fi *revăzut* acum.

— Locul ăsta e nimic, zise McCall strâmbându-se. Nimic. Dacă vrei ceva distracție, ar trebui să vii la club într-o noapte. Spune doar că ești prieten cu Finlay. Așa intri. Nemaipomenit.

— Aș putea, spuse Rebus în timp ce ușile liftului se deschiseră. Imediat ce îmi sosește brâul pentru smoking de la curățătorie.

McCall râse până la ieșirea din clădire.

•

Holmes era înțepenit când părăsi clădirea pe la intrarea personalului. Tânărul, care îl condusese prin labirintul coridoarelor, se întorsese înăuntru, cu mâinile în buzunare, fluierând. Holmes se întreba dacă băiatul va ajunge să facă o carieră în jurnalism. S-au văzut și lucruri mai ciudate.

Găsise fotografiile pe care le căuta, câte una în fiecare dintre edițiile consecutive ale zilei de miercuri. De-aici, arhiva fotografică depistase originalele, pe spatele cărora era același autocolant auriu dreptunghiular indicând că imaginile erau proprietatea Studiourilor de Fotografie Jimmy Hutton. Autocolantele, fie binecuvântate, menționau până și o adresă și un număr de telefon. Așa că Holmes își acordă luxul de a se întinde, trosnindu-și coloana vertebrală spre o oarecare formă inițială. Se gândi să se răsfețe cu o bere, dar, după ce stătuse aplecat la masa de lucru aproape două ore, ultimul lucru pe care și l-ar fi dorit ar fi fost să stea sprijinit de un bar. În plus, era ora 15.15. Din cauza unei arhive fotografice utile, dar greu de răsfoit, era în întârziere la întâlnirea – *prima* – cu inspectorul Rebus. Nu știa cum stătea Rebus la capitolul punctualitate. Se temea că s-ar putea găsi într-o poziție dificilă. Ei bine, dacă ce aflase până acum nu-i aducea buna dispoziție lui Rebus, înseamnă că era ceva în neregulă cu el.

Dar așa se și zvonea.

Dar Holmes nu dădea crezare zvonurilor. Mă rog, nu întotdeauna.

Se dovedi totuși că, dintre ei doi, Rebus întârzie mai mult la întâlnire, dar dădu telefon ca să se scuze, ceea ce era ceva. Holmes stătea în fața biroului lui Rebus când acesta sosi în sfârșit, smulgându-și din mers o cravată destul de țipătoare și îndesând-o într-un sertar.

Abia apoi se întoarse spre Holmes, se holbă la el, zâmbi și-i întinse mâna, pe care agentul o acceptă.

Asta chiar e ceva, se gândi Rebus: nici el nu e mason.

— Prenumele tău e Brian, nu-i așa? zise Rebus așezându-se.

— Exact, domnule.

— Bun. Îți voi spune Brian și tu vei continua să-mi spui domnule. Pare îndeajuns de echitabil?

Holmes zâmbi.

— Foarte echitabil, domnule.

— Perfect. Vreun progres?

Așa că Holmes îi povesti totul de la început. Pe măsură ce vorbea, observă că Rebus, deși se străduia să fie atent, era somnoros. De peste birou i se simțea mirosul puternic al respirației. Indiferent ce băuse la prânz, părea să-i fi picat bine. După ce își încheie raportul, așteptă ca Rebus să spună ceva.

Acesta doar clătină din cap și rămase tăcut o vreme. Își aduna gândurile? Holmes simți nevoia să rupă tăcerea.

— Care e problema, domnule, dacă nu vă deranjează că vă întreb?

— Ai tot dreptul să întrebi, zise Rebus într-un final, dar nu mai adăugă altceva.

— Ei bine, domnule?

— Nu sunt sigur, Brian. Ăsta-i adevărul. Bun, uite ce știu – și subliniez știu, pentru că sunt multe pe care le cred, ceea ce nu e chiar același lucru în acest caz.

— Așadar, este un caz?

— Tu să-mi spui, după ce mă asculți.

Și fu rândul lui Rebus să facă „raportul”, ordonându-și ideile pe măsură ce spunea povestea. Dar era prea fragmentată, prea speculativă. Îl putea vedea pe Holmes luptându-se cu bucățelele, încercând să vadă imaginea de ansamblu. Dar exista într-adevăr o imagine de văzut?

— Așadar, vezi, sfârși Rebus, avem un vagabond cu sângele plin de otravă, autoinjectată. Cineva care a livrat otrava. Vânătăi pe cadavru și o presupusă legătură cu ocultismul. Avem un aparat foto dispărut, un clips de cravată, câteva fotografii și o iubită urmărită. Vezi care-i problema?

— Prea multe probleme.

— Exact.

— Și ce facem acum?

Acest „facem” captă atenția lui Rebus. Pentru prima dată realiză că nu mai era singur în asta, indiferent ce era *asta.* Gândul îl înveseli un pic, deși începea să se simtă mahmur și din ce în ce mai somnoros.

— Mă duc să văd pe cineva în legătură cu o sectă, zise el, simțindu-se mai sigur acum pe următorii pași. Iar tu o să vizitezi Studiourile

Hutton.

— În regulă, spuse Holmes.

— Așa și trebuie să fie, zise Rebus. Eu sunt cel cu creierul, Brian. Tu ești cel cu pingelele. Sună-mă mai târziu să-mi zici ce ai făcut. Până atunci, șterge-o!

Rebus nu intenționase să fie nepoliticos. Dar simțise că spre sfârșit tonul tânărului devenise prea amical și complice și simțise nevoia să restabilească limitele. Fusese propria lui greșeală, realiză după ce ușa se închise în urma lui Holmes. Propria lui greșeală, pentru că fusese atât de vorbăreț, pentru că povestise totul, pentru confidențe și pentru că i se adresase lui Holmes pe numele mic. Prânzul ăla nenorocit fusese de vină. „Spune-mi Finlay, spune-mi James, spune-mi Tommy…" Nu contează, o să se rezolve totul. Începuseră bine, apoi mai puțin bine. Lucrurile puteau merge din rău în mai rău, ceea ce era în regulă pentru Rebus. Știa să savureze câte o porție de antagonism, de competiție din când în când. Astea erau bonusurile deosebite în munca de detectiv.

•

Deci până la urmă Rebus era un ticălos.

Brian Holmes ieși furios din secție cu mâinile încleștate în pumni. I se înroșiseră degetele. „Tu ești cel cu *pingelele*". Asta chiar îl dărâmase, chiar atunci când credea că se înțeleg atât de bine. Aproape ca ființe umane mai degrabă decât ca niște polițai. „Ar fi trebuit să te aștepți la asta, Brian". Cât despre motivul din spatele întregii acestei munci… Ei bine, îi era greu să se gândească la asta. Cazul era atât de nefondat, atât de personal pentru Rebus. Nu era deloc muncă de poliție. Era doar un inspector care nu avea nimic de făcut o vreme, încercând să-și umple timpul jucându-se de-a Philip Marlowe. Dumnezeule, amândoi aveau lucruri mai bune de făcut. Bine, Holmes le făcea oricum. Nu era pe cale să ajungă în fruntea unei campanii comode antidrog. Și ce mai alegere era Rebus pentru postul ăsta! Fratele lui era în închisoarea Peterhead, închis pentru trafic de droguri. Fusese cel mai mare traficant din Fife. Asta ar fi trebuit să ducă de râpă cariera lui Rebus imediat și pentru totdeauna, dar, în schimb, îl promovaseră. Categoric, lumea e pe dos. Trebuia să viziteze un fotograf. Poate își putea face totodată și niște fotografii de pașaport. Să-și facă bagajele și să zboare spre Canada, Australia, State. Fie blestemată vânătoarea lui imobiliară. Fie blestemate forțele de poliție! Și fie blestemat detectivul inspector John Rebus și vânătoarea lui de vrăjitoare!

Uite, o zisese.

•

Rebus găsi niște aspirine într-unul dintre sertarele sale dezordonate și le zdrobi între dinți într-o pulbere amară în timp ce cobora la parter. Mare greșeală. Pulberea îl lăsă fără strop de salivă și nu mai

reușea nici să înghită, nici să vorbească. Sergentul de serviciu sorbea ceai dintr-un pahar de carton. Rebus i-l smulse și înghiți dintr-o suflare lichidul călduț. Apoi se strâmbă.

— Cât zahăr ai pus în asta, Jack?

— Dacă știam că vii la ceai, John, l-aș fi preparat exact cum îți place ție.

Sergentul de serviciu avea întotdeauna un răspuns șmecher și Rebus nu găsea niciodată unul mai șmecher. Îi dădu paharul înapoi și ieși afară, simțind gustul scârbos al zahărului pe limbă.

„N-o să mă mai ating de niciun strop", se gândi el în timp ce pornea mașina. „Jur în fața lui Dumnezeu, doar un pahar de vin la o ocazie. Crede-mă. Dar gata cu excesele și cu amestecurile de vinuri cu tărie. Bine? Așa că dă-mi pace, Doamne, și ia-mi mahmureala. Am băut doar un pahar de coniac, poate două de vin roșu, unul de Chablis. Un gin tonic". Cu greu putea fi considerată asta o beție legendară sau un caz pentru secția de dezintoxicare.

Drumurile erau totuși liniștite, ceea ce era ca o pauză. Nu o pauză suficientă, dar o pauză. Așa că ajunse repede în Pilmuir, dar apoi își aduse aminte că nu știa unde locuia Charlie. Charlie, persoana cu care trebuia să discute dacă voia să găsească adresa unei secte. A unei secte de magie albă. Voia să verifice povestea cu ocultismul. Voia să-l verifice și pe Charlie, dacă tot venise până aici. Dar nu voia ca Charlie să știe că fusese verificat.

Chestia cu vrăjitoria nu-i dădea pace. Rebus credea în bine și în rău și credea că oamenii proști puteau fi atrași spre cel din urmă. Înțelegea religiile păgâne destul de bine, citise despre ele în cărți prea groase și extremiste chiar pentru binele lor. Nu-l deranja lumea care diviniza Pământul sau ceva de genul ăsta. Totul se reducea la același lucru în cele din urmă. Ceea ce-l deranja era lumea care diviniza Răul ca forță și ca mai mult decât o forță: ca o entitate. În special, îi displăcea ideea că oamenii o făceau pentru *senzații* fără să știe sau să le pese în ce se băgau.

Oamenii ca Charlie. Din nou își aminti albumul cu reproducerile lui Giger. Satana, stând în echilibru în centrul unei balanțe, flancat de două femei goale în stânga și în dreapta. Femeile erau penetrate de sfredele uriașe. Satana avea cap de capră…

Dar unde-o fi Charlie? O să afle el. Să oprească și să întrebe. Să bată la uși. Să facă aluzii că tăinuirea de informații se pedepsește. O să joace rolul polițistului mare și rău dacă trebuie.

Nu fu nevoie să facă nimic din toate astea, după cum se dovedi. Doar să-i găsească pe agenții de poliție care pierdeau vremea în fața uneia dintre casele părăsite, nu departe de cea în care murise Ronnie. Unul dintre agenți vorbea la stație. Celălalt scria într-un carnețel. Rebus opri mașina și se dădu jos. Apoi, amintindu-și ceva, se aplecă

din nou în mașină și scoase cheile din contact. Prin locurile astea trebuia să fii prevăzător. Ba chiar, o secundă mai târziu, încuie portiera de pe partea șoferului.

Îl știa pe unul dintre polițiști. Era Harry Todd, unul dintre cei care îl găsiseră pe Ronnie. Todd se îndreptă de spate când îl zări pe Rebus, dar acesta îi făcu semn cu mâna, așa că Todd își continuă conversația prin stație. În schimb, Rebus se adresă celuilalt ofițer.

— Care-i treaba?

Polițistul se opri din scris pentru a-i arunca lui Rebus acea privire suspicioasă, aproape ostilă, specifică poliției.

— Inspector Rebus, se prezentă el.

Se întrebă unde era O'Rourke, partenerul irlandez al lui Todd.

— Oh, zise agentul. Păi…

Lăsă pixul de-o parte.

— Am fost chemați la un scandal în casa asta, domnule. Un adevărat spectacol de urlete. Dar până am ajuns noi, bărbatul a plecat. Femeia este încă înăuntru. S-a ales cu un ochi vânăt, nimic mai mult. Nu e chiar zona dumneavoastră, domnule.

— Serios? spuse Rebus. Ei, mulțumesc pentru că mi-ai spus, băiete. E plăcut să ți se spună unde este și unde nu este *zona* ta. Mulțumesc foarte mult. Acum, am permisiunea ta să intru în clădire?

Agentul se înroși imediat, obrajii săi foarte roșii contrastând cu pielea palidă de pe frunte și gât. Nu, chiar și gâtul i se înroșise. Rebus privi cu satisfacție. Nici măcar nu se supără că în spatele agentului, dar în plin câmpul vizual al lui Rebus, Todd rânjea încrezut, urmărind confruntarea.

— Așadar? insistă Rebus.

— Mă scuzați, domnule, zise agentul.

— În regulă, spuse Rebus, îndreptându-se spre ușă.

Dar înainte să ajungă, ușa se deschise și în prag apăru

Tracy, cu ochii înroșiți din cauza plânsului și cu o vânătaie mare sub unul dintre ei. Nu păru surprinsă să-l vadă pe Rebus, ci de-a dreptul ușurată. Se aruncă spre el, îl îmbrățișă, își puse capul pe pieptul lui și începu din nou să plângă.

Rebus, uimit și jenat, o îmbrățișă cu precauție, bătând-o ușor pe spate, un fel de *taci, cu tata* pentru un copil înspăimântat. Își întoarse capul spre agenți, care se prefăcură imediat că au ceva de notat. Apoi o mașină parcă în spatele mașinii lui și îl văzu pe Tony McCall cum trage frâna de mână, deschide portiera și pășește afară, privind în jur.

Rebus își lăsă mâinile pe brațele lui Tracy și o îndepărtă puțin, păstrând încă atingerea dintre ei. Mâinile lui, brațele ei. Ea se uită la el, luptându-se cu lacrimile. În cele din urmă, își trase un braț ca să-și șteargă ochii. Apoi celălalt braț se relaxă și mâinile lui Rebus se îndepărtară. Contactul se întrerupse. Deocamdată.

— John?

Era McCall, aproape în spatele lui.

— Da, Tony?

— Cum se face că teritoriul meu a devenit deodată teritoriul tău?

— Eram în trecere, spuse Rebus.

•

Interiorul casei era surprinzător de curat și îngrijit. Multe obiecte de mobilier în stiluri diferite: două canapele foarte uzate, câteva scaune de sufragerie, o masă din împletituri, vreo șase tabureți din care ieșea umplutura, crăpați pe la cusături. Mai surprinzător ca orice, casa era conectată la electricitate.

— Mă întreb dacă distribuitorul de curent electric știe de asta, zise McCall când Rebus aprinse luminile de la parter.

Din cauza grămezilor de lucruri, locul avea un aer vremelnic. Pe podeaua din camera de zi erau saci de dormit ca și când ar fi fost pregătiți pentru niște vagabonzi hoinari și trecători. Tracy se duse la una dintre canapele și se așeză, strângându-și genunchii la piept.

— E adăpostul tău, Tracy? întrebă Rebus, cunoscând răspunsul.

— Nu. Al lui Charlie.

— De când îl știi?

— L-am descoperit abia azi. Se mută de colo-colo tot timpul. N-a fost ușor să-l depistez.

— Nu ți-a luat prea mult.

Tracy ridică din umeri.

— Am vrut doar să vorbesc cu el.

— Despre Ronnie?

McCall se uită la Rebus când îl auzi spunând asta. Se apropie, înțelegând că Rebus voia să-l pună la curent cu situația în timp ce o chestiona pe Tracy. Fata încuviință din cap.

— O tâmpenie, probabil, dar aveam nevoie să vorbesc cu cineva.

— Și?

— Și ne-am luat la ceartă. El a început. Mi-a spus că Ronnie a murit din cauza mea.

Se uită în sus spre ei, nu dezvinovățindu-se, ci pentru a le arăta că era sinceră.

— Nu e adevărat. Dar Charlie a spus că trebuia să am grijă de Ronnie, să nu-l mai las să ia droguri, să-l duc departe de Pilmuir. Cum aș fi putut să fac asta? N-ar fi ascultat de mine. Am crezut că știe ce face. Nimeni nu-i putea spune ce să facă.

— Asta i-ai spus lui Charlie?

Tracy zâmbi.

— Nu. M-am gândit la asta abia acum. Așa se întâmplă întotdeauna, nu-i așa? Te gândești la cel mai deștept contra-argument după ce s-a terminat conflictul.

— Știu ce vrei să zici, draga mea, zise McCall.

— Așa că v-ați luat la înjurături.

— N-am început eu, se răsti ea la Rebus.

— Bine, spuse el liniștit. Charlie a început să țipe la tine și tu ai țipat înapoi, și-atunci el te-a lovit, nu-i așa?

— Ba da, spuse ea părând supusă.

— Și poate, o întrebă Rebus, l-ai lovit și tu înapoi?

— I-am dat cât de bine am putut.

— Bravo, drăguță, zise McCall, care dădea ture prin cameră, ridicând pernele de pe canapele, deschizând reviste vechi, aplecându-se să pipăie fiecare sac de dormit.

— Nu mă lua de sus, ticălosule, zise Tracy.

McCall se opri și privi în sus, surprins. Apoi zâmbi și pipăi îndelung următorul sac de dormit.

— Aha, spuse el, ridicând sacul și scuturându-l.

O pungă mică de plastic căzu pe dușumea. McCall o ridică mulțumit.

— Un pic de hașiș, zise el. Transformă orice casă într-un adevărat cămin, nu?

— Nu știu nimic despre asta, zise Tracy, uitându-se la pungă.

— Te credem, spuse Rebus. Apoi Charlie a fugit?

— Da. Probabil că vecinii au sunat curcanii… Vreau să zic, poliția, spuse ea ferindu-și privirea.

— Am fost porecliți și mai rău, zise McCall. Nu-i așa, John?

— Cu siguranță. Deci agenții au ajuns la o ușă și Charlie a întins-o pe alta, așa e?

— Pe ușa din spate, da.

— Bine, spuse Rebus, dacă tot suntem aici am putea arunca o privire și prin camera lui, dacă există așa ceva.

— Bună idee, zise McCall, ascunzând în buzunar punga de plastic. Nu iese fum fără foc.

•

Charlie avea o cameră în toată regula. Avea un sac de dormit de o singură persoană, un birou, o lampă cu brațe rabatabile și mai multe cărți decât văzuse vreodată Rebus într-un spațiu închis. Cărțile erau așezate în vrafuri pe lângă perete, coloane instabile care ajungeau de la podea până la tavan. Multe erau împrumutate de la bibliotecă, cu termenul depășit de mult.

— Cred că datorează consiliului local o mică avere, zise McCall.

Erau cărți de economie, politică și istorie, dar și volume studiate mai mult sau mai puțin despre demonism, divinizarea diavolului și vrăjitorie. Era puțină ficțiune și majoritatea cărților fuseseră citite temeinic, cu multe sublinieri și notițe pe marginile paginilor. Pe birou era un eseu pe jumătate terminat, fără îndoială parte a cursurilor lui

Charlie de la universitate. Părea că încearcă să lege științele oculte de societatea modernă, dar, în cea mai mare parte, lui Rebus i se părea o pălăvrăgeală fără sens.

— Salut! se auzi de la parter.

Polițiștii care tocmai intraseră în casă începuseră să urce pe scări.

— Salut și vouă, strigă McCall.

Apoi răsturnă conținutul unei sacoșe uriașe de supermarket. Pixuri, mașinuțe de jucărie, foițe pentru țigări, un ou de lemn, un Walkman, un briceag elvețian și un aparat foto se împrăștiară pe jos. McCall se aplecă și ridică aparatul între degetul mare și mijlociu. Model frumos, 35 mm. DSLR. De firmă. I-l arătă lui Rebus, care-l luă, apucându-l cu o batistă pe care o scoase din buzunar. Rebus se întoarse spre Tracy care stătea lângă ușă cu brațele încrucișate. Făcu semn din cap spre aparat.

— Da, spuse ea. Ăsta-i aparatul lui Ronnie.

Acum agenții ajunseseră în capul scărilor. Rebus acceptă sacoșa de supermarket întinsă de McCall și puse aparatul în ea, atent să nu șteargă vreo amprentă.

— Todd, îi spuse agentului pe care-l cunoștea, du-o pe domnișoara la secția Great London Road.

Tracy rămase cu gura deschisă.

— E pentru protecția ta, spuse Rebus. Mergi cu ei. Ne vedem mai târziu, imediat ce-o să pot.

Tracy încă părea gata să protesteze, dar se gândi mai bine, dădu din cap și se întoarse, ieșind din cameră. Rebus ascultă zgomotul pașilor ei în timp ce cobora la parter, însoțită de ofițeri. McCall încă mai scotocea, fără vreun motiv de îngrijorare. Două descoperiri erau destul de bune pentru început.

— Nu iese fum fără foc, repetă el.

— Am luat prânzul cu Tommy azi, spuse Rebus.

— Fratele meu, Tommy? întrebă McCall aruncându-i o privire.

Rebus dădu din cap.

— Deci e de nasul tău. Pe mine nu m-a invitat niciodată la masă în ultimii cincisprezece ani.

— Am fost la The Eyrie.

McCall fluieră auzind asta.

— Să discutăm despre campania antidrog a lui Watson.

— Da, Tommy bagă banii în asta, nu-i așa? A, n-ar trebui să fiu rău cu el. Mi-a făcut câteva favoruri pe vremuri.

— S-a cam îmbătat.

McCall râse cu blândețe.

— Atunci înseamnă că nu s-a schimbat. Dar își permite. Conduce singur compania aia de transport. Obișnuia să stea acolo douăzeci și patru de ore pe zi, cincizeci și două de săptămâni din an. Acum, poate să-și ia liber cât vrea. Contabilul lui i-a spus odată să-și ia un an liber.

Poți să-ți imaginezi asta? Ca să evite niște taxe. Ehe, dacă am avea și noi astfel de probleme, John?

— Ai dreptate, Tony.

Rebus încă ținea în mână sacoșa de supermarket. McCall făcu semn spre ea.

— Asta te ajută cu ceva?

— Clarifică un pic lucrurile, spuse Rebus. Aș putea să verific amprentele.

— Pot să-ți spun ce-o să găsești, zise McCall. Amprentele victimei și ale tipului ăsta, Charlie.

— Ai uitat pe cineva.

— Pe cine?

— Tu, Tony. Ai apucat aparatul cu degetele, mai știi?

— Ah, scuze. Nu m-am gândit.

— Nu contează.

— Oricum, e ceva, nu-i așa? Ceva de sărbătorit, vreau să zic. Nu știu cum ești tu, dar eu sunt lihnit.

După ce ieșiră din cameră, un vraf de cărți se prăbuși, împrăștiindu-se pe podea ca niște piese de domino care așteaptă să fie rearanjate. Rebus deschise ușa din nou ca să arunce o privire.

— Fantome, zise McCall. Asta-i tot. Doar fantome.

•

Nu era mare lucru înăuntru. Nu arăta așa cum se așteptase. Da, o plantă într-un ghiveci din colț și jaluzele negre la ferestre și chiar și un computer care strângea praf pe un birou nou de plastic. Dar studioul era amplasat la etajul doi al unei clădiri de închiriat, proiectat doar ca locuință și nicidecum pentru a fi folosit ca birou, studio, loc de muncă. Holmes dădu o tură încăperii – presupusul secretariat – în timp ce absolventa drăguță de liceu se duse să-l aducă pe Înălțimea Sa. Așa îl numise ea. Dacă propriul personal nu te respectă și nu vorbește cu admirație despre tine, înseamnă că e ceva în neregulă. Cu certitudine, în momentul în care se deschise ușa și intră *Înălțimea Sa,* pentru Holmes deveni evident că era ceva în neregulă cu Jimmy Hutton.

În primul rând, părea trecut de cincizeci de ani, dar părul pe care-l mai avea era lung, șuvițe subțiri acoperindu-i fruntea aproape de ochi. În plus, purta blugi: o greșeală în care alunecă ușor cei care aspiră la tinerețe. Și era scund. Un metru cincizeci și opt sau șaizeci, poate. Holmes înțelegea abia acum jocul de cuvinte al secretarei. Într-adevăr, Înălțimea Sa.

Avea o expresie îngrijorată, dar își lăsase aparatul în dormitorul din spate sau în debara sau cum s-o fi numit camera micului apartament care îi putea servi drept studio. Întinse o mână și Holmes i-o strânse.

— Detectiv Holmes, se prezentă el.

Hutton înclină capul, luă o țigară din pachetul de pe biroul

secretarei și o aprinse. Fata se încruntă vizibil văzând asta și se așeză la loc, netezindu-și fusta strâmtă sub ea. Hutton încă nu se uitase spre Holmes. Ochii lui păreau să oglindească nebunia care-i stăpânea mintea. Se duse la fereastră, privi afară, își arcui gâtul pentru a sufla o pală de fum spre tavanul înalt, întunecat, apoi se relaxă, sprijinindu-se de perete.

— Adu-mi o cafea, Christine.

Ochii lui îi întâlniră o clipă pe ai lui Holmes.

— Vreți o cafea?

Holmes făcu semn din cap că nu.

— Sigur? zise Christine amabilă, ridicându-se din nou de pe scaun.

— Bine, atunci. Mulțumesc.

Cu un zâmbet, secretara ieși din cameră, spre bucătărie sau spre camera obscură pentru a umple cafetiera.

— Așadar, zise Hutton. Cu ce vă pot ajuta?

Încă o chestie la tipul ăsta. Avea o voce înaltă, nu ascuțită sau de fată, doar înaltă. Și ușor răgușită, de parcă își vătămase corzile vocale la un moment dat în tinerețe și nu își reveniseră niciodată.

— Sunteți domnul Hutton? se asigură Holmes.

Hutton dădu din cap.

— Jimmy Hutton, fotograf profesionist, la dispoziția dumneavoastră. Doriți o reducere la fotografiile de nuntă?

— Nu, nimic de felul ăsta.

— Atunci un portret. Poate pentru iubita dumneavoastră? Pentru mama și tata?

— Nu, mă tem că e o problemă de serviciu. Serviciul meu, adică.

— Dar nu vă interesează serviciile mele, așa-i?

Hutton zâmbi, aruncându-i o altă privire lui Holmes, și trase din nou din țigară.

— V-aș putea face un portret, să știți. Barbie frumos conturată, pometi acceptabili. Cu o lumină bună…

— Nu, mulțumesc. Urăsc să fiu fotografiat.

— Eu nu vorbesc despre fotografii, zise Hutton ridicându-se și înconjurând biroul. Eu vorbesc despre artă.

— De fapt pentru asta am venit.

— Pentru ce?

— Pentru artă. Am fost impresionat de câteva dintre fotografiile dumneavoastră pe care le-am văzut într-un ziar. Mă întrebam dacă ați putea să mă ajutați.

— Cum așa?

— E vorba de o persoană dispărută.

Holmes nu era un mincinos prea bun. Îi tremurau urechile când spunea un neadevăr. Nu era un mincinos prea bun, dar era totuși mincinos.

— Un tânăr pe nume Ronnie McGrath.

— Numele nu-mi spune nimic.

— Voia să fie fotograf, de asta mă întrebam.

— Ce vă întrebați?

— Dacă a venit vreodată aici. Știți, să ceară un sfat sau ceva. Sunteți un nume consacrat, la urma urmei.

Era aproape prea forțat. Holmes simțea asta, simțea că Hutton era pe cale să-și dea seama ce joc făcea. Dar vanitatea câștigă în final.

— Ei bine, zise fotograful, aplecându-se peste birou, cu brațele la piept și încrucișându-și picioarele, sigur pe sine. Cum arăta acest Ronnie?

— Înalt, păr scurt șaten. Îi plăcea să prindă detalii. Știți, genul ăsta de lucruri, Castelul, Calton Hill…

— Și dumneavoastră sunteți fotograf, inspectore?

— Sunt doar agent.

Holmes zâmbi, încântat de greșeală. Apoi îi pică fisa. Dacă Hutton încerca și el să se joace de-a provocarea vanității?

— Și nu, n-am prea multă experiență în domeniu. Am făcut doar poze din vacanțe, lucruri din astea.

— Zahăr?

Christine băgă capul după ușă, zâmbindu-i din nou lui Holmes.

— Nu, mulțumesc, zise el. Doar lapte.

— Pune un strop de whisky în cafeaua mea, spuse Hutton. Mersi, iubire.

Făcu cu ochiul spre ușa care se închisese din nou.

— Sună cunoscut, trebuie să recunosc. Ronnie… Detalii ale Castelului. Da, da. Îmi amintesc un tinerel care venea pe-aici, o adevărată pacoste. Lucram la un portofoliu, o treabă pe termen lung. Mintea trebuie să fie sută la sută concentrată. El tot venea pe aici, cerea să mă vadă, voia să-mi arate ce lucra.

Hutton ridică mâinile în semn de scuză.

— Vreau să zic, cu toții am fost tineri odată. Mi-aș fi dorit să-l fi putut ajuta. Dar nu aveam timp, nu chiar atunci.

— I-ați văzut lucrările?

— Nu. N-am avut timp, cum am spus. A încetat să mai vină după câteva săptămâni.

— Când a fost asta?

— Acum câteva luni. Trei sau patru.

Secretara apăru cu cafelele. Holmes simți aroma de whisky din cana lui Hutton și fu invidios și indignat în aceeași măsură. Totuși, discuția se desfășura destul de bine. Era timpul pentru o abordare prin învăluire.

— Mulțumesc, Christine, zise Holmes, iar această familiaritate păru s-o încânte.

Secretara se așeză, fără să își ia și ea cafea, și își aprinse o țigară. Holmes se gândise pentru o clipă să i-o aprindă el, dar se abținuse.

— Uite, spuse Hutton. Aș vrea să vă ajut, dar…

— Sunteți o persoană ocupată, confirmă Holmes dând din cap. Chiar apreciez că îmi acordați câteva minute din timpul dumneavoastră. Oricum, cam astea ar fi concluziile…

Luă o gură de cafea fierbinte, dar nu îndrăzni să o scuipe la loc în cană, așa că o înghiți cu noduri.

— Ei bine, spuse Hutton, ridicându-se de pe marginea biroului.

— Oh, zise Holmes. Încă ceva. E doar din curiozitate, dar aș putea să arunc o privire în studioul dumneavoastră? N-am fost niciodată până acum într-un studio adevărat.

Hutton se uită la Christine, care își ascunse un zâmbet în spatele degetelor în timp ce se prefăcea că pufăie din țigară.

— Sigur, spuse el, zâmbind la rândul lui. De ce nu? Haide.

•

Camera era mare, dar altfel destul de asemănătoare cu așteptările lui Holmes, cu excepția unui detaliu semnificativ. Vreo șase aparate foto erau așezate pe trepiede. Trei pereți erau acoperiți de fotografii și pe cel de-al patrulea era un fundal uriaș de pânză albă, care semăna suspect de mult cu un cearșaf. Asta era destul de evident. Totuși, în fața fundalului fusese pregătită scena pentru „portofoliul” la care lucra Hutton: două porțiuni late, separate, colorate în roz. În fața lor era un scaun pe care stătea, cu brațele încrucișate, un bărbat tânăr, blond și foarte plictisit.

Un bărbat gol.

— Detectiv Holmes, el este Arnold, zise Hutton făcând prezentările. Arnold este model masculin. Nimic ilegal, nu-i așa?

Holmes, care se holbase până acum la bărbat, încercă să nu o mai facă. Sângele îi năvălise în obraji. Se întoarse spre Hutton.

— Nu, nu, nimic.

Hutton se duse spre unul dintre aparate și se aplecă privind chiorâș prin obiectiv, oarecum în direcția lui Arnold. Nu la nivelul capului.

— Nudul masculin e minunat, spuse Hutton. Nimic nu se fotografiază mai bine ca trupul uman.

Apăsă declanșatorul, trase filmul, apăsă din nou și privi în sus spre Holmes. Zâmbi observând jena polițistului.

— Ce o să faceți cu…

Holmes căută un cuvânt decent.

— Vreau să zic, pentru ce sunt?

— Portofoliul meu, v-am zis. Ca să le arăt unor viitori clienți.

— Aha, confirmă Holmes, arătând că a înțeles.

— Știți, eu sunt și artist, și portretist de studio.

— Aha, confirmă Holmes din nou.

— Doar nu e împotriva legii, nu-i așa?

— Cred că nu.

Se-ndreptă spre fereastra bine acoperită și ridică un colț al draperiei grele.

— Dacă nu deranjează vecinii.

Hutton râse. Chiar și fața imobilă a modelului se destinse într-un rânjet scurt.

— Fac coadă, zise Hutton, venind spre fereastră și privind iscoditor afară. De asta trebuie să pun draperiile. Labagii împuțiți ce sunt. Femei și bărbați înghesuiți la fereastră.

Arătă spre un geam de la ultimul etaj al clădirii de peste drum.

— Acolo. I-am prins într-o zi, am tras câteva cadre rapide cu ei. Nu prea le-a plăcut.

Se îndepărtă de fereastră. Holmes se uită de-a lungul pereților, alegând câte o imagine și complimentându-l pe Hutton, care îi sorbea vorbele de pe buze și începuse să meargă pe lângă el, explicându-i despre unghiuri și procedee.

— Asta-i bună, spuse Holmes, arătând spre un cadru al Castelului Edinburgh învăluit în ceață.

Era aproape identică cu una dintre cele pe care le văzuse în ziar, ceea ce o făcea să fie o rudă apropiată cu una dintre cele din dormitorul lui Ronnie. Hutton ridică din umeri.

— Asta nu-i cine știe ce, zise el, punându-și o mână pe umărul lui Holmes. Mai bine aruncați o privire peste niște nuduri.

Îi arătă niște imagini alb-negru 18 x24, prinse pe perete într-un colț al camerei. Bărbați și femei, nu chiar toți tineri sau frumoși. Dar destul de bine fotografiați, chiar artistic, presupuse Holmes.

— Astea sunt cele mai bune, zise Hutton.

— Cele mai bune sau cele mai picante?

Holmes nu dorise ca remarca să sune acuzator, dar lui Hutton îi pieri brusc buna dispoziție. Se duse la un uriaș fișet cu sertare și-l trase în afară pe cel mai de sus, scoțând un vraf de fotografii pe care le aruncă pe podea.

— Uitați-vă, zise el. Asta nu-i pornografie. Nimic murdar sau dezgustător sau obscen. Sunt doar trupuri. Trupuri care pozează.

Holmes rămase cu fotografiile la picioare, fără să le dea atenție.

— Îmi pare rău dacă am părut…

— S-o lăsăm baltă.

Hutton se întoarse cu spatele, uitându-se la bărbatul care poza. Se frecă la ochi, cu umerii căzuți.

— Sunt doar obosit. N-am vrut să izbucnesc așa. Sunt doar obosit.

Holmes se holbă la Arnold peste umărul lui Hutton, apoi, pentru că nu avea cum să o facă fără să fie văzut, se aplecă, luă o fotografie dintre cele de pe pardoseală și, ridicându-se, băgă fotografia în haină.

Arnold observase, bineînțeles, și Holmes abia avu timp să-i facă cu ochiul în mod complice înainte ca Hutton să se întoarcă spre el.

— Lumea își imaginează că e ușor, doar faci fotografii toată ziua, zise Hutton.

Holmes riscă o privire peste umărul tipului și-l văzu pe Arnold mișcându-și mustrător degetul arătător. Dar zâmbea larg. N-avea de gând să spună nimic.

— Te gândești tot timpul, dezvoltă ideea Hutton. În orice minut, conștient zi de zi, orice clipă când te uiți la ceva, oricând îți folosești ochii. Vezi tu, totul este inspirație.

Holmes era deja la ușă, fără să mai vrea să zăbovească.

— Da, bine, mai bine vă las să lucrați.

— Oh, zise Hutton, ca și când ar fi revenit dintr-un vis. Sigur.

— Mulțumesc pentru tot ajutorul.

— Pentru nimic.

— Pa, Arnold, strigă Holmes, apoi împinse ușa, care se închise în spatele lui, și dispăru.

— Înapoi la treabă, zise Hutton uitându-se la fotografiile împrăștiate pe podea. Dă-mi o mână de ajutor cu astea, Arnold.

— Sigur, șefu'!

În timp ce îndesau pozele înapoi în sertar, Hutton comentă:

— Destul de simpatic pentru un polițai.

— Da, spuse Arnold, stând dezbrăcat, cu un teanc de fotografii în brațe. Nu arăta ca un bătrân pervers, nu-i așa?

Și cu toate că Hutton îl întrebă la ce se referea, Arnold doar ridică din umeri. Chiar nu era treaba lui. Păcat totuși că polițistul era interesat de femei. Un tip așa arătos… ce pierdere!

•

Holmes se opri afară pentru un minut. Tremura, fără să-și dea seama de ce, ca și când un mic motor ar fi fost blocat undeva în el. Își puse o mână pe piept. Un murmur ușor al inimii, nimic mai mult. Toată lumea are așa ceva, nu? Se simțea ca și când tocmai comisese o infracțiune măruntă, ceea ce chiar se întâmplase. Luase proprietatea cuiva fără ca persoana respectivă să știe sau să consimtă. Nu se numea furt? Copil fiind, furase din magazine, dar arunca întotdeauna ce fura. Ei, toți copiii fac asta, nu-i așa…? Nu-i așa?

Scoase din buzunar prada ultimului său furtișag. Fotografia era acum îndoită, dar o îndreptă între palme. O femeie care tocmai trecea pe lângă el împingând un cărucior se holbă la poză, apoi mări pasul, aruncându-i o privire dezgustată. „E-n regulă, doamnă, sunt ofițer de poliție". Zâmbi gândind asta, apoi studie din nou fotografia nud. Era ușor senzuală, nimic mai mult. O tânără lungită pe o cuvertură din mătase sau satin. Fotografiată de sus, în timp ce stătea lungită pe cearșaf. Gura deschisă, într-o îmbufnare de amatoare, ochii mijiți într-

un extaz mimat. Toate astea erau destul de obișnuite. Totuși mai interesantă era identitatea modelului. Holmes nu avea niciun dubiu că fata era Tracy, cea a cărei fotografie o avea deja din adăpost. Cea al cărei trecut încerca să-l descopere. Iubita celui care murise. Pozând în fața aparatului, dezvelită, deloc timidă, simțindu-se bine.

•

Ce îl tot aducea înapoi la casa asta? Rebus nu-și dădea seama. Îndreptă lanterna din nou spre peretele cu desenul lui Charlie, încercând să înțeleagă mintea care îl crease. Dar oricum de ce voia să înțeleagă un gunoi ca Charlie? Probabil pentru că nu-i dădea pace senzația că tipul era absolut esențial pentru caz.

— Care caz?

Asta chiar o spuse cu voce tare. Ce anchetă? Nu exista niciun caz, nu în sensul în care tribunalul penal definea acest termen. Erau doar niște personaje, ticăloși, întrebări fără răspunsuri. Ilegalități, chiar. Dar nu era niciun caz. Asta era cel mai frustrant. Dacă ar fi avut un caz, ceva îndeajuns de structurat, destul de clar ca să se poată sprijini pe el, niște observații care să se susțină în mod *fizic* și să zică: „uite, ăsta e!”. Dar nu avea nimic. Totul era la fel de moale ca ceara unei lumânări. Dar ceara lumânării lasă urme, nu-i așa? Și nimic nu dispare în neant, nu în totalitate. În loc de asta, lucrurile își modificaseră forma, substanța, sensul. O stea cu când colțuri în două cercuri concentrice nu reprezenta nimic în sine. Pentru Rebus nu era cu nimic mai mult decât insigna de șerif din tinichea pe care o avea când era mic. Om al legii din statul stelei de tinichea Texas, cu un revolver cu șase capse în tocul de plastic.

Pentru alții, ăsta era simbolul diavolului.

Se întoarse cu spatele la desenul de pe perete, amintindu-și cât de mândru fusese purtând acea insignă, și urcă scările. Se opri în locul unde găsise clipsul cravatei. Apoi intră în dormitorul lui Ronnie și se îndreptă spre fereastră, privind afară printr-o crăpătură dintre scândurile care acopereau geamul. Mașina era oprită acum nu departe de a lui. Mașina care îl urmărise de la benzinărie. Mașina pe care o recunoscuse imediat ca Fordul Escort care așteptase în fața apartamentului său, cea care demarase în trombă. Acum era aici, parcată lângă rabla de Cortina. Era aici. Și șoferul ei era aici. Dar mașina era goală.

În clipa următoare auzi podeaua trosnind și știu că omul era în spatele lui.

— Probabil cunoști casa asta destul de bine, zise Rebus. Ai reușit să eviți scândurile din parchet care scârțâie.

Se întoarse dinspre fereastră și lumină cu lanterna fața unui tânăr brunet, cu păr scurt. Bărbatul își feri ochii din calea luminii și Rebus o îndreptă în jos spre corpul individului.

Era îmbrăcat într-o uniformă de agent de poliție.

— Tu trebuie să fii Neil, zise calm Rebus. Sau preferi Neilly?

Lăsă lanterna pe podea. Era destulă lumină pentru a vedea și pentru a fi văzut. Tânărul dădu din cap.

— Neil. Doar prietenii îmi spun Neilly.

— Și eu nu sunt prietenul tău, completă Rebus consimțind. Dar Ronnie a fost, nu-i așa?

— A fost mai mult decât atât, inspectore Rebus, zise agentul, plimbându-se prin cameră. A fost fratele meu.

Nu aveau unde să stea jos în dormitorul lui Ronnie, dar nu conta de vreme ce oricum niciunul nu ar fi putut sta liniștit mai mult de o secundă sau două. Erau încărcați cu energie: Neil – dornic să-și spună povestea, Rebus – dornic s-o asculte. Rebus alese locul din fața ferestrei și se plimbă înainte și înapoi, cu capul aplecat, oprindu-se din când în când pentru a oferi mai multă atenție cuvintelor lui Neil. Tânărul rămase lângă ușă, zdrăngănind mânerul încoace și încolo, până începea să scârțâie, apoi trăgând și împingând încet ca să prelungească sunetul sfâșietor. Lanterna era de folos, aruncând umbre neascultătoare pe pereți, dezvăluind conturul siluetelor umane, al celui care vorbea și al celui care asculta.

— Sigur, știam ce făcea, zise Neil. Chiar dacă era mai mare decât mine, întotdeauna eu l-am cunoscut mai bine decât m-a cunoscut el pe mine. Adică știam cum îi merge mintea.

— Deci știai că e dependent?

— Știam că ia droguri. A început când eram la școală. A fost prins odată, era să fie exmatriculat. L-au lăsat să revină după trei luni, ca să poată să-și dea examenele. Le-a trecut pe toate. E mai mult decât am făcut eu.

„Da”, gândi Rebus, „admirația poate să te orbească…”

— A șters-o după examene. N-am auzit nimic de el luni de zile. Maică-mea și taică-miu aproape au înnebunit. Apoi pur și simplu l-au eliminat de tot, l-au scos din viețile lor. Era ca și când n-ar fi fost. Nu trebuia să amintesc de el în casă.

— Dar te-a căutat el?

— Da. Mi-a trimis o scrisoare printr-un amic de-al meu. Mișcare deșteaptă. Așa că am primit scrisoarea fără să afle mama și tata. Mi-a spus că a venit la Edinburgh. Că îi plăcea mai mult decât Stirling. Că avea o slujbă și o iubită. Asta a fost tot, nicio adresă sau număr de telefon.

— Scria des?

— Din când în când. Mințea mult, ca să pară că o duce mai bine decât în realitate. Zicea că nu se poate întoarce în Stirling decât după ce o să aibă un Porsche și un apartament, ca să poată să le demonstreze alor noștri că a realizat ceva. Apoi a încetat să mai scrie.

Eu m-am lăsat de școală și am intrat în poliție.

— Și ai venit la Edinburgh.

— Nu imediat, dar da, în cele din urmă.

— Special ca să-l găsești?

Neil zâmbi.

— Nicidecum. L-am uitat și eu. Aveam viața mea la care să mă gândesc.

— Și ce s-a întâmplat?

— L-am prins într-o noapte, în afara zonei mele de patrulare.

— Ce zonă mai exact?

— Lucrez la Musselburgh.

— Musselburgh? Nu-i chiar o aruncătură de băț de aici, nu-i așa? Deci ce vrei să spui prin „l-am prins”?

— Păi, nu l-am prins, de vreme ce nu făcea nimic. Dar era prăjit bine și o cam încasase.

— Și ți-a spus ce făcea?

— Nu. Dar mi-am dat seama.

— Ce?

— Era sac de box pentru niște traficanți nenorociți de pe lângă Calton Hill.

— Ciudat, am mai auzit ceva de genul ăsta.

— Se întâmplă. Bani obținuți ușor pentru indivizi cărora nu le mai pasă de nimic.

— Și lui Ronnie nu-i mai păsa de nimic?

— Câteodată îi păsa. Alteori… Nu știu, poate nu-l cunoșteam așa de bine cum credeam.

— Așa că ai început să-l vizitezi?

— A trebuit să-l duc acasă în noaptea aia. M-am întors a doua zi. A fost surprins să mă vadă, nici nu-și amintea că-l ajutasem cu o seară în urmă.

— Ai încercat să-l faci să se lase de droguri?

Neil rămase tăcut. Ușa scârțâi din balamale.

— La început am încercat, zise el într-un final. Dar părea că deține controlul. Știu că sună stupid, mai ales după ce am povestit despre cum l-am găsit în prima noapte, dar era alegerea lui, până la urmă, așa cum îmi tot repeta.

— Cum i se părea că avea un frate în poliție?

— I se părea amuzant. Ca să știi, n-am trecut niciodată pe aici în uniformă.

— Nu până în seara asta.

— Corect. Oricum, da, l-am vizitat de câteva ori. Am stat mai mult aici, sus. Nu voia ca ceilalți să mă vadă. Îi era teamă că ar putea mirosi curcanul.

Era rândul lui Rebus să zâmbească.

— Nu cumva ai urmărit-o pe Tracy?

— Cine-i Tracy?

— Iubita lui Ronnie. A apărut la mine acasă noaptea trecută. O urmăriseră niște indivizi.

Neil clătină din cap.

— N-am fost eu.

— Dar *ai fost* la apartamentul meu noaptea trecută?

— Da.

— Și ai fost aici în noaptea când a murit Ronnie.

Era o grosolănie, dar era necesară. Neil se opri din zdrăngănitul clanței, rămase tăcut de data asta pentru douăzeci sau treizeci de secunde, apoi trase aer în piept.

— Da, am trecut pe aici.

— Ai lăsat asta în urmă, zise Rebus ținând în mână clipsul strălucitor, dar Neil nu-l vedea prea bine în lumina lanternei.

Nu că ar fi fost nevoie să-l vadă ca să știe ce era.

— Clipsul de la cravată? Mă întrebam unde o fi. Mi s-a rupt cravata în ziua aia, o aveam în buzunar.

Rebus nu schiță niciun gest de a-i înmâna clipsul. Din contră, îl puse la loc în buzunar. Neil dădu din cap, înțelegător.

— De ce ai început să mă urmărești?

— Am vrut să stau de vorbă cu dumneavoastră. Doar că nu am reușit să-mi fac curaj.

— Nu ai vrut ca părinții voștri să afle de moartea lui Ronnie?

— Da. M-am gândit că poate n-o să reușiți să-i descoperiți identitatea, dar ați reușit. Nu știu cum o să reacționeze mama și tata. Cred că în cel mai rău caz s-ar bucura, pentru că ar însemna că au avut dreptate tot timpul, au avut dreptate să nu-i dea a doua șansă.

— Și în cel mai bun?

— Bun?

Neil se zgâi prin întunecime, căutând privirea lui Rebus.

— Nu există cel mai bun caz.

— Cred că nu, spuse Rebus. Dar tot trebuie să afle.

— Știu. Am știut încă de la început.

— Atunci de ce m-ai urmărit?

— Pentru că acum sunteți mai aproape de Ronnie decât sunt eu. Nu știu de ce sunteți atât de interesat de el, dar sunteți. Și asta mă interesează pe mine. Vreau să-l găsiți pe cel care i-a vândut otrava aia.

— Asta intenționez, fiule, nu-ți face griji.

— Și vreau să ajut.

— Asta e primul lucru prostesc pe care l-ai spus, ceea ce nu e rău pentru un agent local. Neil, adevărul e că ai fi cea mai mare pacoste pe care mi-aș putea-o dori. Până acum am primit tot ajutorul de care am nevoie.

— Ce-i prea mult strică, nu?

— Cam așa ceva.

Rebus hotărî că se apropia sfârșitul confesiunii, mai rămăseseră puține de spus. Se-ntoarse de la fereastră și se-ndreptă spre ușă, oprindu-se în fața lui Neil.

— Ai fost deja o pacoste mai mare decât aveam nevoie. Și nu un curcan miros la tine, ci o altă pasăre. Cioară, mai exact. Și ghici ce fel de cioară.

— Ce fel?

— Vopsită, fiule, vopsită.

Deodată se auzi un zgomot de la parter, o apăsare pe podea, mai bună oricând decât o alarmă cu infraroșii. Rebus închise lanterna.

— Stai aici, șopti, apoi se duse în capul scărilor. Cine-i acolo?

O umbră apăru mai jos de el. Aprinse din nou lanterna și lumină fața contrariată a lui Tony McCall.

— Cristoase, Tony, zise Rebus coborând scările.

— Ce sperietură.

— Știam că te găsesc aici, zise McCall. Chiar am știut. Avea o voce nazală și Rebus se gândi că de când se despărțiseră cu trei ore în urmă, McCall băuse în continuare. Rebus se oprise în capătul scărilor, apoi se întoarse și plecă înapoi.

— Unde te duci acum? îl întrebă McCall.

— Doar să închid ușa, spuse Rebus, închizând ușa de la dormitor și lăsându-l pe Neil înăuntru. Nu vrem să răcească fantomele, nu-i așa?

McCall chicoti în timp ce Rebus coborî iarăși scările.

— Mă gândeam să bem un păhărel, zise el. Și nu o prostie din aia fără alcool, de care ai băut mai înainte.

— Bună idee, spuse Rebus, conducându-l cu dibăcie pe McCall afară pe ușa de la intrare. Hai să facem asta.

Și încuie ușa după el, gândindu-se că fratele lui Ronnie știa multe moduri de a ieși ușor din casă. De altfel, toată lumea părea că le știe.

Toată lumea.

— Unde să mergem? spuse Rebus. Sper că n-ai condus până aici, Tony.

— M-a adus o mașină de patrulare.

— Bine. Atunci luăm mașina mea.

— Putem să mergem în jos, spre Leith.

— Nu, am chef de ceva mai central. Sunt câteva baruri bune pe Regent Road.

— La Calton Hill? întrebă uimit McCall. Iisuse, John, știu locuri mai bune unde să bem un pahar.

— Eu nu, spuse Rebus. Hai să mergem.

•

Nell Stapleton era iubita lui Holmes. Lui îi plăcuseră dintotdeauna

femeile înalte, poate pentru că mama lui avusese în jur de un metru șaptezeci și opt. Nell era cu vreo doi centimetri mai înaltă decât mama lui Holmes, dar el tot o iubea.

Nell era mai inteligentă decât Holmes. Sau, așa cum îi plăcea lui să creadă, fiecare era mai inteligent decât celălalt în feluri diferite. Într-o zi bună, Nell reușea să dea gata careul de cuvinte încrucișate din *The Guardian* în mai puțin de un sfert de oră. Dar avea probleme la aritmetică și la reținerea numelor: ambele puncte tari ale lui Holmes. Lumea zicea că le stătea bine împreună, păreau să se simtă confortabil unul cu celălalt, ceea ce era probabil adevărat. Și ei chiar se simțeau bine împreună, trăind după câteva reguli clare: nicio vorbă despre căsătorie, niciun gând despre copii, nicio aluzie despre a locui împreună și, categoric, nicio infidelitate.

Nell era bibliotecară la Universitatea din Edinburgh, o profesie care lui Holmes i se părea avantajoasă. Azi, de exemplu, o rugase să-i găsească niște cărți despre ocultism. Nell făcuse mai mult decât atât, găsind pentru el și o teză sau două pe care le-ar fi putut citi la sala de lectură dacă dorea. În plus, întocmise și o bibliografie de lucrări relevante, pe care i-o aduse în barul unde se întâlniră în seara aceea.

Pentru că era mijlocul săptămânii și destul de târziu, la Puntea Suspinelor erau puțini clienți, la fel ca în majoritatea localurilor din centrul orașului. Gașca celor doar-o-oră-după-serviciu își luaseră gecile pe braț și schimbaseră direcția spre casă, în timp ce mulțimea înviorată a lumii de noapte avea încă timp să prindă autobuzele din cartiere spre centrul orașului. Nell și Holmes stăteau la o masă într-un colț, departe de jocurile video, dar un pic prea aproape de una dintre boxele sistemului audio hi-fi. Holmes, aflat la bar pentru a-și mai lua încă o halbă la jumătate pentru el și un suc de portocale și Pérrier pentru Nell, întrebă dacă puteau să dea muzica mai încet.

— Scuze, nu se poate. Clienților le place.

— Noi suntem clienții, insistă Holmes.

— Trebuie să vorbiți cu managerul.

— Bine.

— Nu e încă aici.

Holmes îi aruncă tinerei barmanițe o privire urâtă înainte de a se întoarce la masa lui. Ceea ce văzu îl făcu să se oprească. Nell îi deschisese servieta și se uita la fotografia lui Tracy.

— Cine e asta? întrebă Nell, închizând servieta în timp ce el așeză băutura pe masă.

— Are legătură cu un caz care lucrez, răspunse glacial Holmes, așezându-se. Cine a spus că poți să-mi deschizi geanta?

— Regula șapte, Brian. Fără secrete.

— Totuși…

— Drăguță, nu-i așa?

— Ce? Chiar nu am…

— Am văzut-o pe la universitate.

— Ai văzut-o? întrebă el plin de interes.

— Mda. În cafeneaua bibliotecii. Îmi amintesc de ea pentru că întotdeauna mi s-a părut un pic mai mare decât ceilalți studenți cu care era.

— Așadar e studentă?

— Nu neapărat. Oricine poate merge la cafenea. Exclusiv pentru studenți e biblioteca însăși, dar nu-mi pot aminti dacă am văzut-o acolo. Doar în cafenea. Deci ce a făcut?

— Nimic, din câte știu.

— Atunci de ce ai în servietă o fotografie nud cu ea?

— Este o parte din chestia pe care o fac pentru inspectorul Rebus.

— Aduni poze porcoase pentru el.

Nell zâmbi și zâmbi și el. Zâmbetul lui Holmes se evaporă atunci când Rebus și McCall intrară în local, hohotind la vreun banc spus de unul dintre ei în timp ce se-ndreptau spre tejghea. Holmes nu voia ca Rebus și Nell să se întâlnească. Se străduia foarte tare să lase viața de polițist undeva în urmă atunci când petrecea serile cu ea – favoruri ca cel cu lista cărților despre ocultism nu se puneau la socoteală. Avea de gând să o păstreze pe Nell cât mai ascunsă, astfel încât să aibă lista de cărți pregătită în caz că Rebus i-ar fi cerut vreodată așa ceva.

Acum Rebus era pe cale să strice totul. Și mai era ceva, alt motiv pentru care nu voia ca Rebus să vină agale până la masa lor. Îi era teamă că Rebus i-ar putea spune din nou că el se ocupă de „pingele”.

Își ținu privirea în jos când Rebus întoarse capul, uitându-se prin bar, și se simți ușurat când cei doi ofițeri superiori, cu băuturile în mână, plecară spre îndepărtata masă de biliard și începură o nouă ciondăneală despre cine ar trebui să plătească cele două monede de 20 de pence pentru joc.

— Ce s-a întâmplat?

Nell se uita fix la el. Pentru a face asta, se lăsase la nivelul lui, sprijinindu-și capul de masă.

— Nimic.

Holmes se întoarse spre ea, lăsând la vedere spre bar un profil țeapăn.

— Ți-e foame?

— Bănuiesc că da, da.

— Bine, și mie.

— Parcă ai zis că ai mâncat.

— Nu destul. Haide, îți fac cinste la un restaurant indian.

— Stai să-mi termin băutura.

O bău din trei înghițituri și plecară împreună, iar ușa se închise în liniște în urma lor.

— Cap sau pajură? îl întrebă Rebus pe McCall, aruncând o monedă.

— Pajură.

Rebus se uită la monedă.

— Pajură. Tu ești.

În timp ce McCall își potrivea tacul pe masă, închizând un ochi în timp ce se concentra la îndepărtatul triunghi cu bile, Rebus se uită spre ușă.

„E normal", se gândi el. Holmes era în afara serviciului și era cu o fată. Probabil că astea erau motive întemeiate pentru a ignora un ofițer superior. Poate că nu avea vești noi, nimic de raportat. E normal, din nou. Dar Rebus nu se putea abține să nu simtă că fusese ignorat dinadins. Îl jignise mai devreme pe Holmes și acum agentul era bosumflat.

— E rândul tău, John, zise McCall, care spărsese grămada fără să marcheze.

— Ai dreptate, Tony, spuse Rebus, dând cu cretă pe vârful tacului. Ai dreptate.

McCall veni lângă Rebus când acesta se pregătea să lovească.

— Cred că ăsta e singurul bar normal de pe toată strada, zise el în șoaptă.

— Știi ce înseamnă „homofobie", Tony?

— Nu mă înțelege greșit, John, zise McCall, îndreptându-se de spate și urmărind cu privirea bila lui Rebus care rată buzunarul. Vreau să zic, fiecare cu treaba lui și așa mai departe. Dar unele dintre barurile și cluburile…

— Pare că știi multe.

— Nu, nu chiar. Doar ce am auzit.

— De la cine?

McCall introduse o bilă dungată, apoi alta.

— Haide, John. Cunoști Edinburghul la fel de bine ca mine. Toată lumea știe de zona gay de aici.

— Cum ai spus, Tony, fiecare cu ale lui.

Deodată, o voce răsună în mintea lui Rebus: „Tu ești fratele pe care nu l-am avut niciodată". Nu, nu, tacă-ți fleanca. I se întâmplase de prea multe ori. McCall rată următoarea lovitură și Rebus se apropie de masă.

— Cum naiba poți să bei atât de mult și să joci așa de bine? spuse el, lovind bila extrem de prost.

McCall chicoti.

— Alcoolul vindecă tremuriciul, zise el. Așa că termină halba aia și-ți mai iau una. Fac cinste.

•

James Carew simțea că merită să se cinstească. Vânduse un teren important, la marginea Edinburghului, unui director financiar al unei

companii noi în Scoția. În plus, doi arhitecți care aveau o firmă – soț și soție, scoțieni de origine, dar acum relocați din Sevenoaks în Kent – tocmai făcuseră o ofertă mai bună decât se așteptase pentru o proprietate de aproape trei hectare în Borders{13}.

O zi bună. Fără îndoială, nu cea mai bună, dar, cu toate astea, bună de sărbătorit.

Carew însuși deținea o *pied-à-terre* pe una dintre cele mai frumoase străduțe în stil georgian din New Town și un conac cu ceva teren pe insula Skye. Trecea printr-o perioadă bună. Părea că Londra se mută spre nord. Nou-veniții erau plini de bani după ce își vindeau proprietățile din sud-est și cereau ceva mai mare și mai bun, gata să plătească oricât.

Carew plecă din biroul de pe George Street la 18.30 și se întoarse în apartamentul său duplex. Apartament? Părea o insultă să-l numești așa: cinci dormitoare, cameră de zi, cameră pentru servit masa, două băi, bucătărie pe măsură, garderobe de mărimea unei garsoniere… Carew era la locul potrivit, în unicul loc și vremurile erau bune, de asemenea. Era un an care trebuia prins, îmbrățișat, un an cum nu se mai văzuse altul. Se dezbrăcă de costum în dormitorul mare, făcu un duș și se schimbă în ceva mai comod, care-i arăta totuși bunăstarea. Deși mersese pe jos până acasă, acum, seara, avea nevoie de mașină. Era parcată în garajul din spate. Cheile atârnau în cârligul din bucătărie. Era Jaguarul un răsfăț? Carew zâmbi, încuind apartamentul când plecă. Probabil că era. Dar lista lui de răsfățuri era lungă și pe cale să devină și mai lungă.

•

Rebus îi chemă lui McCall un taxi. Îi dădu șoferului adresa și privi mașina îndepărtându-se. Drace, se simțea și el cam pilit. Se duse înapoi în club și se-ndreptă spre toalete. Barul era mai aglomerat acum, tonomatul, mai zgomotos. Personalul barului ajunsese de la unu la trei și lucrau cu toții din greu ca să facă față. Toaletele erau un paradis de gresie rece, eliberat în mare parte de fumul de țigară de la bar. Rebus simți mirosul de pin al dezinfectantului în timp ce se apleca peste una dintre chiuvete. Își băgă două degete pe gât, până la amigdale, și vomită, scoțând o jumătate de halbă de bere, apoi altă jumătate. Respiră adânc, simțindu-se deja un pic mai bine, apoi se spălă temeinic pe față cu apă rece, ștergându-se cu un vraf de șervețele de hârtie.

— Ești bine? întrebă o voce lipsită de compasiune reală.

Cel care întrebase asta împinsese ușa de la toaletă bărbaților și căuta deja cel mai apropiat pisoar.

— Mai bine ca niciodată, îi răspunse Rebus.

— Bun.

Bun? Nu știa ce să creadă despre asta, dar cel puțin avea mintea mai

limpede, se putea concentra. Se îndoia că nu ar fi picat la testul de alcoolemie, ceea ce ar fi fost normal, de vreme ce următoarea sa oprire fu lângă mașină, parcată pe partea întunecată a străzii. Încă se întreba cum reușise Tony McCall să joace billiard cu ochi de vultur și mână sigură, deși băuse șase beri și abia se ținea pe picioare. Fusese nemaipomenit. Îl bătuse de șase ori la rând pe Rebus. Și Rebus se străduise. Spre sfârșit *chiar* se străduise. Până una-alta, nu dădea bine când un om care abia se mai ține pe picioare, băgă bilă după bilă, curățând tot și, în plus, urlând la fiecare nouă victorie. Nu dădea deloc bine. Nu era deloc bine.

Era ora 23.00, sau poate că un pic mai devreme. Își permise luxul unei țigări în mașina oprită, cu geamul deschis, ascultând sunetele din jur. Zgomotele obișnuite ale unei seri târzii: traficul, vocile înalte, râsul, țăcănitul pantofilor pe caldarâm. O țigară, atât. Apoi porni mașina și conduse încet aproape un kilometru spre destinație. Mai era încă ceva lumină pe cer, tipic pentru vara în Edinburgh. Știa că mai spre nord nu e niciodată întuneric total în perioada asta a anului.

Dar știa că noaptea poate fi întunecată și în alte feluri.

Îl observă pe primul pe trotuarul din fața clădirii parlamentului. Nu exista niciun motiv ca un adolescent să stea acolo. Era o oră de noapte improbabilă pentru o întâlnire cu prietenii, și cea mai apropiată stație de autobuz era la o sută de metri în sus spre Waterloo Place. Băiatul stătea acolo, fumând, cu un picior îndoit în spate și sprijinit de zidul de piatră. Îl observase pe Rebus în timp ce mașina trecuse încetinind și chiar aplecase capul un pic pentru a fi la aceeași înălțime, ca și cum ar fi cercetat șoferul. Lui Rebus i se păru că văzuse un zâmbet, dar nu putea fi sigur. Mai merse puțin și apoi întoarse mașina. Altă mașină oprise în dreptul băiatului și o discuție era în desfășurare. Rebus conduse mai departe. Doi tineri stăteau de vorbă în fața clădirii Consiliului Scoției pe partea lui de drum. Puțin mai departe erau parcate trei mașini în fața Cimitirului Calton. Rebus mai dădu o tură, apoi parcă în apropierea mașinilor și porni pe jos.

Aerul nopții era proaspăt. Niciun nor. Doar o ușoară adiere, nimic mai mult. Băiatul din fața clădirii parlamentului se urcase în mașina care trecuse mai devreme. Nu mai era nimeni acolo. Rebus traversă, se opri lângă zid și așteptă, căutând momentul potrivit. Se uita. Una sau două mașini trecură încetinind prin dreptul lui, șoferii întorcându-se să se zgâiască la el. Dar nimeni nu opri. Încercă să memoreze numerele de înmatriculare, fără să știe de ce.

— Aveți un foc, domnule?

Era tânăr, nu avea mai mult de optsprezece sau nouăsprezece ani. Îmbrăcat în blugi, adidași, un tricou larg și o geacă de blugi. Avea părul tuns scurt, fața bine bărbierită, dar marcată de acnee. Purta doi cercei în urechea stângă.

Rebus îi întinse o cutie de chibrituri.

— Mulțam. Ce se-ntâmplă pe aici? adăugă el aruncându-i o privire amuzată lui Rebus înainte de a-și aprinde țigara.

— Nu multe, spuse Rebus, luând cutia înapoi.

Tânărul expiră fumul pe nări. Nu părea că are de gând să plece. Rebus se întreba dacă existau anumite coduri pe care ar fi trebuit să le folosească. Se simți lipicios pe sub cămașa subțire, în ciuda faptului că i se făcuse pielea de găină.

— Mda, niciodată nu se întâmplă prea multe pe-aici. Ai chef să bem ceva?

— La ora asta? Cam pe unde?

Tânărul dădu din cap arătând vag o direcție.

— Cimitirul Calton. Poți oricând să bei ceva acolo.

— Nu, mersi oricum.

Rebus își dădu seama cu groază că roșise. Spera ca felinarul stradal să ascundă asta.

— E-n regulă. Atunci ne mai vedem pe aici.

Băiatul o luă din loc.

— Da, spuse Rebus, ușurat. Ne vedem.

— Și mulțam pentru foc.

Rebus îl urmări cum se îndepărtează, mergând intenționat încet, întorcându-se din când în când la auzul unei mașini care se apropia. După vreo sută de metri, traversă strada și o luă înapoi, fără să-i dea atenție lui Rebus, cu mintea la ale lui. Lui Rebus îi trecu prin cap că băiatul era trist, singur și, cu siguranță, nu era un borfaș. Dar nici victimă.

Rebus se uită la zidul Cimitirului Calton, întrerupt doar de porțile metalice. Odată o adusese pe fiica lui aici să-i arate mormintele personalităților – David Hume, editorul Constable, pictorul David Allan – și statuia lui Abraham Lincoln. Fetița îl întrebase ce era cu oamenii care ieșeau grăbiți din cimitir, cu capetele plecate. Un bărbat mai în vârstă, doi adolescenți. Rebus se întrebase și el același lucru. Dar nu voia să se gândească prea mult la asta.

Nu, nu putea s-o facă. Nu putea să intre acolo. Nu pentru că i-ar fi fost frică. Iisuse, nu, nu asta, nici măcar pentru o clipă. Era doar… nu știa exact ce. Dar se simțea ametit din nou, nesigur pe picioare. „O să mă duc la mașină”, se gândi.

Se întoarse la mașină.

Stătea pe locul șoferului, fumând meditativ o altă țigară cam de un minut înainte să observe cu coada ochiului pe cineva. Se întoarse și se uită spre locul unde băiatul stătea așezat, nu, nu așezat, ci ghemuit cu spatele la un zid scund. Rebus își reluă poziția și continuă să fumeze. Abia atunci băiatul se ridică în picioare și se-ndreptă spre mașină. Bătu în geamul din stânga. Rebus respiră adânc înainte să deblocheze

portiera. Băiatul se urcă fără vreun cuvânt, închizând ferm portiera în urma lui. Stătea acolo, holbându-se prin parbriz, în tăcere. Rebus, incapabil să se gândească la un lucru inteligent de spus, rămase și el tăcut. Băiatul sparse primul liniștea.

— Salutare.

Era o voce de bărbat. Rebus se întoarse să-l cerceteze. Avea în jur de șaisprezece ani. Îmbrăcat în geacă de piele, cămașă descheiată la gât. Blugi rupți.

— Salut, răspunse el.

— Ai o țigară?

Rebus îi întinse pachetul. Băiatul luă una, apoi ceru un foc. Trase fumul adânc în piept, îl ținu îndelung, apoi expiră aproape fără să scoată niciun pic de fum. Să iei fără să dai, se gândi Rebus. Legea străzii.

— Și ce-ai de gând în seara asta?

Întrebarea fusese pe buzele lui Rebus, dar băiatul îi dăduse glas cel dintâi.

— Să pierd timpul, spuse Rebus. Nu pot să dorm.

Băiatul râse cu cinism.

— Mda, nu puteai să dormi și atunci ai zis să dai o tură. Ai obosit să conduci și, ce să vezi, te-ai oprit aici. Chiar pe strada asta. La ora asta din noapte. Apoi te-ai dus la o plimbare, cât să-ți dezmorțești picioarele și te-ai întors la mașină. Corect?

— M-ai urmărit, realiză Rebus.

— Nu era nevoie să te urmăresc. Am mai văzut lucrurile astea.

— Cât de des?

— Suficient de des, James.

Cuvintele erau aspre, tonul era aspru. Rebus nu avea niciun motiv să se îndoiască de adolescent. Dar cu siguranță era foarte diferit de primul băiat.

— Nu mă cheamă James, spuse Rebus.

— Ba da. Pe toți vă cheamă James. E mai ușor să-ți amintești un nume, chiar dacă nu poți reține figura.

— Înțeleg.

Puștanul își termină țigara în liniște, apoi o aruncă afară pe geam.

— Deci ce să fie?

— Nu știu, spuse Rebus cu sinceritate. O plimbare, poate?

— Ei, pe dracu'.

Făcu o pauză, părând să se răzgândească.

— Bine, să mergem pe vârful colinei Calton. Să aruncăm o privire peste apă, ce zici?

— Bine, spuse Rebus, și porni mașina.

Merseră pe drumul abrupt și sinuos până pe creasta dealului, unde observatorul și monumentul – o copie a unei laturi din Parthenonul

grecesc – își proiectau silueta pe cer. Mai erau parcate și alte mașini cu fața spre estuarul Firth of Forth, către slab luminata coastă a lui Fife. Rebus, încercând să nu privească prea de aproape ce se întâmpla în celelalte mașini, hotărî să parcheze la o distanță prudentă de ceilalți, dar băiatul era de altă părere.

— Oprește lângă Jaguarul ăla, îi ceru el. Ce mașină frumoasă.

Rebus simți că propria lui mașină primește insulta cu mândrie. Frânele scârțâiră în semn de protest când le apăsă. Opri motorul.

— Și acum? întrebă el.

— Orice vrei, zise băiatul. Numerar la livrare, desigur.

— Desigur. Și dacă doar stăm de vorbă?

— Depinde cum vrei să vorbim. Cu cât e mai murdar, cu atât e mai scump.

— Mă gândeam la un tip pe care l-am întâlnit aici odată. Nu demult. Nu l-am mai văzut. Mă întrebam ce s-a întâmplat cu el.

Deodată băiatul își puse mâna între picioarele lui Rebus, frecând tare și rapid prin material. Rebus se holbă la mână timp de o secundă înainte să o îndepărteze calm, dar cu o strângere puternică. Băiatul rânji, lăsându-se pe spate în scaun.

— Cum îl cheamă, James?

Rebus încercă să-și controleze tremuratul. Stomacul i se umpluse cu fiere.

— Ronnie, spuse într-un final, dregându-și vocea. Nu prea înalt. Păr închis la culoare, destul de scurt. Îi plăcea să facă poze. Știi, pasionat de fotografie.

Sprâncenele băiatului se ridicară.

— Ești fotograf, nu-i așa? Îți place să tragi cadre? Înțeleg.

Băiatul dădu din cap încet. Rebus se îndoia că înțelegea, dar nu era cazul să vorbească mai mult decât era necesar. Și da, Jaguarul ăla era frumos. Părea nou. Vopsea puternic reflectorizantă. Cineva cu bani. Și, Dumnezeule, de ce avea o erecție?

— Cred că știu la care Ronnie te referi, zise băiatul. Nici eu nu l-am mai văzut prin preajmă.

— Și ce-mi poți spune despre el?

Adolescentul se uita din nou fix prin parbriz.

— Tare priveliștea de aici, nu-i așa? zise el. Chiar și noaptea. Mai ales noaptea. Uluitoare. Nu vin aici aproape niciodată în timpul zilei. Arată atât de banal. Ești polițai, nu-i așa?

Rebus se uită spre el, dar băiatul privea în continuare prin parbriz, zâmbind indiferent.

— M-am gândit că ești, continuă el. Chiar de la început.

— Atunci de ce te-ai urcat în mașină?

— Din curiozitate, cred. Pe lângă asta, adăugă el uitându-se acum direct în ochii lui Rebus, unii dintre cei mai buni clienți ai mei sunt

polițiști.

— Ei, asta nu mă privește.

— Nu? Ar trebui. Sunt minor, să știi.

— Mi-am dat seama.

— Mda, bine…

Băiatul se lăsă în scaun și-și puse picioarele pe bord. Pentru o clipă, Rebus crezu că se pregătește să facă ceva și se îndreptă brusc. Dar puștiul începu să râdă.

— Ce-ai crezut? Credeai că aveam de gând să te ating din nou, nu? N-ai tu norocul ăla, James.

— Deci cum e cu Ronnie?

Rebus nu era sigur dacă ar fi preferat să-i dea un pumn în stomac acestui puști mai degrabă urât sau să-l ducă la un cămin plăcut și primitor. Dar știa, mai presus de orice, că voia răspunsuri.

— Mai dă-mi o pipă.

Rebus îi întinse o țigară.

— Mulțam. De ce ești interesat de el?

— Pentru că e mort.

— Se întâmplă tot timpul.

— Supradoză.

— Exact.

— Marfa a fost mortală.

Băiatul rămase tăcut o clipă.

— Astea chiar sunt vești proaste.

— A mai fost ceva marfă otrăvită în ultima vreme?

— Nu, spuse el zâmbind din nou. Doar marfă bună. Vrei și tu?

Rebus clătină din cap gândind: „Chiar vreau să-l pocnesc”.

— Păcat, zise băiatul.

— Apropo, cum te cheamă?

— Fără nume, James, și fără consecințe.

Își scoase la vedere mâna cu palma deschisă.

— Am nevoie de ceva bani.

— Am nevoie de ceva răspunsuri mai întâi.

— Atunci zi-mi întrebările. Dar pentru început, arată-mi un pic de bunăvoință, ce zici?

Mâna era tot acolo, nerăbdătoare ca un tătic în devenire. Rebus găsi în buzunar o hârtie mototolită de zece și i-o întinse. Puștiul păru mulțumit.

— Pentru asta îți răspund la două întrebări.

Rebus izbucni nervos.

— Îmi dai atâtea răspunsuri câte vreau, altfel…

— Joci dur?

Băiatul părea calm. Poate că mai auzise amenințări și înainte, se gândi Rebus.

— Se mai practică jocurile dure? se interesă el.

— Nu cine știe ce.

Puștiul se opri, apoi adăugă:

— Dar încă prea mult.

— Ronnie era băgat în așa ceva, nu?

— Asta-i a doua întrebare, sublinie băiatul. Și răspunsul este: nu știu.

— Nu accept răspunsul ăsta, spuse Rebus. Și mai am o mulțime de întrebări.

— Ok, dacă e așa…

Puștiul căută mânerul portierei, gata să fugă. Rebus îl apucă de gât și-l trânti cu capul pe bord.

— Iisuse Cristoase!

Tânărul își pipăi fruntea, căutând urme sânge. Nu era niciun strop. Rebus era mulțumit de sine: șoc maxim, pagube minime.

— Nu poți să…

— Pot să fac orice vreau, fiule, inclusiv să te atârn cu capul în jos din vârful celui mai înalt punct din oraș. Acum spune-mi despre Ronnie.

— Nu pot să-ți spun despre Ronnie.

Acum avea lacrimi în ochi. Își freca fruntea, încercând parcă să-și șteargă durerea.

— Nu-l știam prea bine.

— Atunci spune-mi ce știi.

— Bine, bine.

Pufni, ștergându-și nasul pe mâneca gecii.

— Tot ce știu e că niște prieteni de-ai mei s-au băgat într-o chestie.

— Ce chestie?

— Nu știu. Ceva serios. Nu vorbesc despre asta, dar am observat semnele. Vânătăi, tăieturi. Unul dintre ei a stat în spital o săptămână. A zis că s-a împiedicat pe scări. Cristoase, arăta ca și când ar fi căzut de pe scările unui zgârie-nori.

— Dar nimeni nu spune nimic?

— Probabil că ies bani buni din asta.

— Altceva?

— Poate că nu e important…

Puștiul era înfrânt. Rebus își dădea seama de asta din vocea lui. O să vorbească de acum până în ziua judecății. Bun: Rebus nu avea prea multe urechi în partea asta de oraș. O pereche proaspătă conta extrem de mult.

— Ce? se răsti el, bucurându-se acum de rol.

— Fotografii. Am auzit de la cineva că există un interes pentru fotografii. Nu orice făcături. Marfă adevărată, originală.

— Poze porno?

— Așa cred. Zvonurile au fost cam vagi. Așa sunt zvonurile la a doua mână.

— Telefonul fără fir, spuse Rebus.

Toată povestea era ca un joc de-a telefonul fără fir, se gândi Rebus. Tot ce ajungea la a doua sau la a treia ureche, nu mai putea fi o dovadă absolută.

— Ce?

— Nu contează. Altceva?

Adolescentul clătină din cap. Rebus pipăi prin buzunar și, spre propria surpriză, găsi o altă hârtie de zece. Apoi își aminti că scosese bani de la un bancomat ceva mai devreme. Îi întinse bancnota.

— Uite. Și-ți dau numele meu și numărul de telefon. Sunt întotdeauna deschis la firimituri de informație, nu contează cât de mici. Apropo, scuze că te-am lovit.

Băiatul luă banii.

— E-n regulă. Se putea și mai rău.

Apoi zâmbi.

— Pot să te duc undeva? îl întrebă Rebus.

— Poate la Poduri.

— Nicio problemă. Cum te cheamă?

— James.

— Pe bune? zise Rebus zâmbind.

— Da, pe bune, zise băiatul, zâmbind și el. Ascultă, mai e ceva.

— Dă-i drumul, James.

— E doar un nume pe care l-am auzit. Poate că nu înseamnă nimic.

— Da?

— *Hyde*.

Rebus se încruntă.

— *Hide*? Ascunde? Ascunde ce?

— Nu, Hyde. H-y-d-e.

— Ce-i cu Hyde?

— Nu știu. Cum am zis, e doar un nume.

Rebus strânse volanul în mâini. Hyde? Hyde? Nu asta îi spunea Ronnie lui Tracy? Nu doar să se ascundă, ci să se ascundă de un tip numit Hyde? Pierdut în gânduri, se trezi că se holba din nou la Jaguar. Sau mai exact, la profilul bărbatului din scaunul șoferului. Omul cu mâna încolăcită după gâtul ocupantului mult mai tânăr al scaunului din stânga. Mângâindu-l și vorbindu-i în șoaptă. Mângâind, vorbind. Totul foarte inocent.

James Carew de la Agenția Imobiliară Bowyer Carew, realizând că cineva îl privește, se întoarse și îl văzu pe inspectorul detectiv John Rebus.

Rebus vorbea în timp ce Carew bâjbâi după cheia de contact, pornind noul motor V12 și ieșind în marșarier din parcare ca și când

ar fi fost urmărit de *Cutty Sark*{14}.

— E cam grăbit, zise James.

— L-ai mai văzut?

— Nu i-am prins fața. Dar mașina n-am mai văzut-o.

— Nu, ei… E o mașină nouă, nu-i așa? spuse Rebus, pornindu-și fără grabă propria mașină.

•

Apartamentul încă purta parfumul lui Tracy. Mai ales camera de zi și baia. Rebus și-o aminti cum stătuse cu un prosop înfășurat în jurul capului, cu picioarele strânse sub ea… Cum îi adusese micul dejun… Farfuriile murdare încă zăceau lângă patul nefăcut. Lui Tracy i se păruse foarte amuzant că Rebus dormea pe o saltea așezată direct pe podea. „Ca într-un adăpost", spusese ea. Apartamentul părea pustiu acum, mai pustiu ca niciodată. Lui Rebus i-ar fi prins bine o baie. Se întoarse și porni robinetul de apă caldă. Încă simțea mâna lui James pe picior… în camera de zi se uită la o sticlă de whisky un minut întreg, dar îi întoarse spatele și, până la urmă, luă din frigider o sticlă de bere cu conținut redus de alcool.

Cada se umplea încet. Un șurub al lui Arhimede{15} ar fi fost mult mai eficient. Totuși profită de ocazie și dădu un alt telefon la secție, să verifice cum se purtau cu Tracy. Veștile nu erau prea bune. Fata se enervase, refuza să mănânce, plângându-se de dureri într-o parte. Apendicită? Mai degrabă sevraj. Se simți vinovat pentru că nu se dusese s-o viziteze. Un motiv în plus de vinovăție nici nu mai conta, așa că decise să amâne vizita până dimineață. Măcar pentru câteva ore voia să fie departe de toate, de toată mizeria sordidă din viețile altora. Apartamentul lui nu mai părea atât de sigur ca altă dată, nu mai părea castelul care fusese cu doar o zi sau două în urmă. Și se resimțea atât la nivel intern, cât și structural: se simțea murdar până în adâncul intestinelor, ca și când orașul și-ar fi răzuit un strat de mizerie și l-ar fi forțat s-o înghită.

La dracu' cu toate astea!

Se simțea ca într-o cursă. Locuia în cel mai frumos, cel mai civilizat oraș din nordul Europei, dar în fiecare zi avea de-a face cu reversul medaliei, cu problema minoră – a animusului său. *Animus*? Iată un cuvânt pe care nu-l mai folosise de ceva vreme. Nici măcar nu era sigur ce însemna cu exactitate, dar suna bine. Sorbi din sticla de bere, păstrând spuma în gură ca un copil care se joacă cu pasta de dinți. Toată treaba asta era doar spumă. Nimic substanțial.

Doar spumă. Apoi îi veni o altă idee. Ar putea pune niște ulei pentru spumă de baie în apă. Baie cu bule. Cine naiba îi dăduse chestia asta? O, da. Gill Templer. Își amintea acum. Își amintea și ocazia. Gill îl mustrase cu delicatețe că nu spală niciodată cada. Apoi îi adusese într-o zi uleiul de baie.

— Te curăță și pe tine, și cada, spusese ea, citind de pe sticlă. Și face timpul petrecut în cadă mai distractiv.

El îi propusese să o testeze împreună și o făcuseră… Iisuse, John, iar ești morbid. Doar pentru că ea a întins-o cu un oarecare DJ cap-sec cu numele stupid de Calum McCallum. Nu era sfârșitul lumii pentru nimeni. Nu cădeau bombe de nicăieri. Nu urlau sirene.

Nu era nimic, dar… Ronnie, Tracy, Charlie, James și restul. Și acum Hyde. Rebus începea să înțeleagă acum sensul termenului „frânt”. Își odihni trupul gol în apa aproape fierbinte și închise ochii.

JOI

Acea casă a
înrobirii voluntare…
cu incurabilul izolat.

Frânt: Holmes căscă din nou, mort de oboseală. Pentru prima dată, se trezise înainte să sune alarma și tocmai se întorcea în pat cu cafeaua când radioul porni brusc, cu volumul la maximum. Ce mod de a te trezi în fiecare zi… Când avea timp, căuta pe nenorocitul aparat frecvența Radio 3 sau altceva. Numai că Radio 3 l-ar fi adormit din nou, pe când vocea lui Calum McCallum și discurile zgâriate pe care le difuza printre strigăte și jingle-uri și bancuri proaste spuse cu înflăcărare îl trezeau de-a binelea, ca un șoc electric, pregătindu-l să înfrunte, scrâșnind din dinți, o nouă zi.

În dimineața asta, simțea că învinsese vocea îngâmfată a lui Calum. Opri aparatul de radio.

•

— Uite, zise el. Cafeaua e gata și e ora de trezire.

Nell își întoarse capul de pe pernă, mijindu-și ochii.

— E ora nouă?

— Nu chiar.

Se întoarse la loc, îngropându-și fața în pernă și gemând ușor.

— Bine. Trezește-mă din nou când o să fie.

— Să-ți bei cafeaua, îi zise el, atingându-i umărul.

Umărul ei era cald, provocator. Holmes își permise un zâmbet melancolic, apoi se întoarse și ieși din dormitor. Merse zece pași înainte de a se opri. Se întoarse și se urcă înapoi în pat. Brațele lui Nell erau lungi, bronzate și îl așteptau primitoare.

•

În ciuda micului dejun pe care Rebus i-l adusese în celulă, Tracy era furioasă și se enervă și mai tare atunci când află că ar fi putut pleca oricând voia, pentru că nu era arestată.

— Asta se numește *protecție*, îi spuse el. Protecție față de indivizii care te-au urmărit. Protecție față de Charlie…

— Charlie…

Se calmă un pic la auzul numelui și își atinse ochiul învinețit.

— De ce n-ai venit să mă vezi mai devreme? se plânse.

Rebus ridică din umeri.

— Am avut treabă.

Acum Rebus se uita fix la fotografie, în timp ce Brian Holmes, așezat de cealaltă parte a mesei, sorbea îngrijorat cafea dintr-o cană ciobită. Rebus nu era sigur dacă îl ura sau îl iubea pe Holmes pentru că îi

adusese asta la birou, pentru că fotografia cu Tracy într-o poziție lascivă se afla pe masă, în fața lui. Fără să spună un cuvânt. Fără „bună dimineața", fără „salut, ce bine-mi pare că te văd". Doar asta. Fotografia asta, poza nud. Tracy dezbrăcată.

Rebus se uitase fix la ea în timp ce Holmes îi dădea raportul. Holmes muncise din greu ieri și ajunsese la un rezultat Așadar, de ce îl ignorase pe Rebus la bar? Dacă ar fi văzut poza noaptea trecută, nu i-ar fi distrus acum dimineața, nu i-ar fi măcinat amintirea unei nopți de somn liniștit. Rebus își drese vocea.

— Ai descoperit și altceva despre ea?

— Nu, domnule, zise Holmes. Asta e tot ce am.

Dădu din cap spre fotografie, fără să clipească, ca și cum ar fi spus: „Ți-am dat asta. Ce vrei mai mult de la mine?"

— Înțeleg, spuse Rebus, cu voce scăzută.

Întoarse fotografia și citi mica etichetă de pe spate. Studiourile Hutton. Un număr de telefon de serviciu.

— În regulă. Bine, lasă-mi-o mie, Brian. Trebuie să mă gândesc.

— Bine, zise Holmes, gândind: „Mi s-a adresat pe numele mic! Nu e în apele lui în dimineața asta".

Rebus stătea rezemat, sorbind din cafea. Cafea cu lapte, fără zahăr. Fusese dezamăgit când Holmes ceruse același lucru. Aveau ceva în comun.

— Cum merge vânătoarea de locuințe? întrebă Rebus încercând să facă conversație.

— Oribil. De unde…?

Holmes își aminti de catalogul *Case de Vânzare*, pe care-l avea rulat în buzunarul de la haină. Îl atinse cu mâna. Rebus zâmbi, dând din cap.

— Îmi amintesc când mi-am cumpărat apartamentul, spuse el. Am urmărit ziarele alea gratuite de anunțuri săptămâni întregi până am găsit un loc care să-mi placă.

— Să-mi placă? pufni Holmes. Asta ar fi un bonus. Problema mea este să-mi găsesc ceva ce-mi pot permite.

— Așa de rău e?

— N-ați observat?

Holmes era oarecum surprins. Era atât de preocupat de asta, încât îi venea greu să creadă că altcineva nu era.

— Prețurile au crescut incredibil. Abia îmi pot permite o mansardă aproape de centru.

— Da, îmi amintesc că mi-a spus cineva asta, zise Rebus gânditor. Ieri la prânz. Știi că m-am întâlnit cu cei care finanțează campania antidrog a lui Watson. Unul dintre ei era James Carew.

— Nu cumva are legătură cu agenția imobiliară Carew Bowyer?

— Șeful cel mare. Vrei să-ți pun o vorbă bună? Poate îți face o

reducere la noua locuință?

Holmes zâmbi. Ghețarul dintre ei se spărsese un pic.

— Ar fi minunat, zise el. Poate ar putea să aranjeze o reducere de sezon estival, chilipiruri în toate departamentele.

Holmes începuse fraza cu un zâmbet, dar i se stinse odată cu vorbele. Inspectorul nu-l asculta, era căzut pe gânduri.

— Da, spuse liniștit Rebus. Oricum trebuie să vorbesc cu domnul Carew.

— Oh?

— Trebuie să-i cer ceva.

— Vă gândiți să vă mutați și dumneavoastră?

Rebus se uită la Holmes, fără să înțeleagă.

— Oricum, spuse el, cred că avem nevoie de un plan de atac pentru astăzi.

— Ah.

Holmes părea încurcat.

— Voiam să vă întreb despre asta, domnule. Am primit un telefon în dimineața asta. Am lucrat câteva luni la un caz legat de lupte cu câini și sunt pe cale să aresteze banda.

— Lupte cu câini?

— Da, știți… Pun doi câini într-un ring. Îi lasă să se sfâșie unul pe celălalt până se fac bucăți. Se fac pariuri.

— Credeam că treaba asta a dispărut odată cu criza.

— A reînviat în ultimul timp. E îngrozitoare. Aș putea să vă arăt câteva imagini…

— De ce a reapărut?

— Cine știe? Lumea caută senzații, ceva mai inofensiv decât casele de pariuri sportive.

Rebus dădu din cap, căzut din nou pe gânduri.

— Vrei să spui că e o modă de-a corporatiștilor, Holmes? Holmes ridică din umeri gândind: „Se simte mai bine. Mi se adresează iar cu Holmes”.

— Mă rog, nu contează. Deci vrei să participi la arestare?

Holmes încuviință.

— Dacă e posibil, domnule.

— Sigur, spuse Rebus. Și unde o să se întâmple?

— Trebuie să verific. Dar cred că undeva în Fife.

— Fife? Acolo m-am născut.

— Chiar așa? N-am știut. Cum era proverbul ăla…?

— „Îți trebe un polonic lung pen-ca să cinezi c-un și fier”.

Holmes zâmbi.

— Da, ăsta e. Mai era un proverb asemănător despre diavol, nu-i așa?

— Înseamnă că suntem apropiați, Holmes, gândim la fel. Nu-i

înghițim pe proști și pe străini. Acum du-te în Fife și o să vezi despre ce vorbesc.

— Da, domnule. Despre… Adică, ce o să faceți cu…?

Se uita la fotografie. Rebus o luă și o puse cu grijă în buzunarul interior al hainei.

— Nu-ți face griji pentru mine, fiule. Am destule ca să mă țină ocupat. Să-l evit pe Fermierul Watson e o muncă în sine. Poate o să scot mașina. E o zi frumoasă pentru plimbare.

•

— E o zi frumoasă pentru plimbare.

Tracy făcea tot ce putea ca să-l ignore. Se uita pe geam, prefăcându-se interesată de șirul de magazine și de mulțimile de clienți, turiști și copii care pierdeau vremea acum, când începuse vacanța de vară.

Totuși fusese destul de dornică să iasă din secție. El îi ținuse deschisă ușa mașinii, temperându-i elanul de a porni pe jos. Și ea se conformase, dar în tăcere, morocănoasă. Bine, era nervoasă pe el. Rebus trecuse peste asta. Ar fi putut să o facă și ea.

— Am înțeles, spuse el. Ești supărată. Dar de câte ori trebuie să-ți mai spun? A fost pentru propria ta siguranță, în timp ce eu am făcut niște verificări.

— Unde mergem?

— Cunoști partea asta de oraș?

Rămase tăcută. Nu urma o conversație. Doar întrebări și răspunsuri: întrebările *ei*.

— Ne plimbăm, spuse el. Sigur știi zona. Se fac o mulțime de tranzacții pe-aici.

— Nu sunt băgată în așa ceva.

Era rândul lui Rebus să rămână tăcut. Nu era prea bătrân pentru a intra într-un joc sau două. Coti la stânga, apoi din nou stânga, apoi la dreapta.

— Am mai trecut pe aici, comentă ea.

Observase deci, fată deșteaptă. Totuși nu conta. Ceea ce conta era că încet, treptat, ba la stânga, ba la dreapta, apoi din nou stânga-dreapta, se îndreptau spre destinație.

Rebus opri brusc lângă bordură și trase frâna de mână.

— Bun, spuse el. Suntem aici.

— Aici?

Ea privi afară, prin geamul lateral, în sus spre clădire. Piatra roșie fusese curățată anul trecut și arăta ca plastilina, rozaliu-cărămizie și poroasă.

— Aici? repetă ea, cuvântul sugrumând-o în timp ce recunoștea adresa, dar încerca să ascundă asta.

Când își întoarse privirea dinspre geam, avea fotografia în poală. Se scutură de ea cu un țipăt, ca și cum ar fi fost o insectă. Rebus o culese

de pe jos și i-o întinse.

— E a ta, bănuiesc.

— Unde naiba ai găsit-o?

— Vrei să-mi vorbești despre asta?

Se înroșise ca piatra fațadei și clipea panicată ca o pasăre prinsă în colivie. Bâjbâi agitată după centură, disperată să iasă din mașină, dar Rebus își încleștă mâna pe dispozitivul de prindere.

— Lasă-mă să plec! țipă ea, izbind în jos cu pumnul.

Apoi împinse ușa, dar din cauza șoselei în pantă, portiera se trânti înapoi. Oricum nu putea să-și desfacă centura. Era captivă.

— Mă gândeam să-l sunăm pe domnul Hutton, spuse Rebus cu vocea tăioasă ca o lamă. Să-l întrebăm despre fotografia asta. Despre cum te-a plătit ca să pozezi pentru el. Despre cum i-ai adus fotografiile lui Ronnie. Umblai după câțiva marafeți în plus sau doar ca să-i faci în ciudă lui Ronnie. Așa a fost, Tracy? Pun pariu că Ronnie și-a ieșit din minți când a văzut că Hutton îi furase ideile. Dar nu putea să dovedească nimic, nu-i așa? Și cum a fost când s-a întrebat cum dracu' a făcut Hutton rost de ele? Presupun că ai dat vina pe Charlie și de asta nu mai sunteți în relații bune. Halal prietenă i-ai mai fost lui Ronnie, drăguță! Halal prietenă!

Fraza asta îi puse capac și renunță să mai încerce să se elibereze din centură. Cu capul aplecat în față și îngropat în mâini, plânse îndelung cu sughițuri. În timpul ăsta, Rebus își trase sufletul. Nu era mândru de el, dar fusese necesar să o spună. Tracy nu se mai putea ascunde de adevăr. Era doar o ipoteză, bineînțeles, dar Rebus era sigur că Hutton ar fi confirmat detaliile dacă ar fi fost constrâns. Ea pozase pentru bani și probabil menționase în treacăt că iubitul ei e fotograf. Îi adusese pozele lui Hutton, risipindu-i lui Ronnie strălucirea unei șanse, creativitatea, pentru câteva bancnote în plus. Dacă nu poți să ai încredere în prieteni, atunci în cine să ai?

O lăsase peste noapte în celulă, ca să vadă dacă intră în sevraj. Nu intrase, așa că probabil era curată. Dar asta nu însemna că nu lua altceva. Dacă nu se injecta, atunci lua altceva. Toată lumea are nevoie de un pic de ceva, nu? Iar Tracy avea nevoie de bani pentru droguri. Așa că își jefuise iubitul…

— Tu ai plantat aparatul în adăpostul lui Charlie?

— Nu!

Era ca și când, chiar și după tot ce auzise mai devreme, acuzația încă o rănea. Rebus dădu din cap. Deci Charlie luase aparatul sau îl plantase acolo altcineva. Ca să-l găsească el. Nu… nu chiar, pentru că nu el îl găsise, ci McCall. Și modul foarte lejer în care găsise drogurile în sacul de dormit. Un veritabil nas de polițai? Sau altceva? Poate avusese informații, informații *din interior*? Dacă nu poți să ai încredere în prieteni…

— Ai văzut aparatul în noaptea în care a murit Ronnie?

— Era în camera lui, sunt sigură că era.

Ea clipi printre lacrimi și își șterse nasul cu batista oferită de Rebus. Vocea îi era încă răgușită, nasul un pic înfundat, dar își revenea din șocul produs de fotografie și din șocul mai mare că Rebus aflase de trădarea ei.

— Individul care venise să-l vadă pe Ronnie a intrat în camera lui după mine.

— Te referi la Neil?

— Cred că așa îl cheamă, da.

„Ce-i prea mult strică", se gândi Rebus. Intenționa să revizuiască definiția termenului „circumstanțial". Până acum avea prea puțin din ceea ce *nu era* circumstanțial. Simțea că și când spirala se tot lărgea, ducându-l tot mai departe de punctul central, crucial, punctul în care Ronnie zăcea mort pe o podea umedă, rece, flancat de lumânări și prieteni dubioși.

— Neil era fratele lui Ronnie.

— Pe bune?

Vocea ei era nepăsătoare. Cortina de protecție între ea și lume coborâse din nou. Programul de la matineu se încheiase.

— Da, pe bune.

Deodată Rebus fu străbătut de un fior. „Dacă nimănui, nimănui în afară de mine și Neil nu-i pasă ce s-a întâmplat cu Ronnie, atunci de ce mă mai obosesc?"

— Charlie a crezut mereu că e o chestie gay între ei. Nu l-am întrebat niciodată pe Ronnie. Nu cred că mi-ar fi spus.

Își lăsă capul pe spătarul scaunului, părând că se relaxează.

— Of, Doamne, zise ea respirând șuierat din adâncul plămânilor. Trebuie să mai rămânem pe aici?

Își ridică mâinile ușor, gata să-și prindă capul în ele și Rebus dădu să-i răspundă că nu, dar în momentul următor observă mâinile lui Tracy coborând fulgerător, strânse în pumni mici. Nu se putu feri de ei și îl loviră din plin între picioare. Un fulger de bliț îi explodă în ochi, lumea se transformă în nimic altceva decât sunetul durerii oarbe. Rebus urla, încovoiat din cauza durerii, cu capul lăsat pe volan, peste claxon. Acesta trâmbița alene în timp ce Tracy își desfăcu centura, deschise portiera și ieși din mașină. Fugi, lăsând portiera larg deschisă. Rebus se uită după ea cu ochii în lacrimi, ca și când ar fi fost într-o piscină și o privea cum alerga de-a lungul bazinului, departe de el, în timp ce clorul îi înțepa pupilele.

— Iisuse Cristoase, gâfâi el, încă ghemuit peste volan și fără să aibă de gând să se miște pentru o perioadă.

„Să gândești ca Tarzan", îi spusese taică-său cândva: una dintre cele câteva povețe primite de la bătrânul lui. El se referea la încăierări.

Caftelile cu puștii de la școală. Ora 16.00 fix în spatele adăpostului pentru biciclete. „Să gândești ca Tarzan. Ești puternic, regele junglei, și, cel mai important, ai grijă să-ți protejezi ouăle”. Și tatăl ridicase un genunchi îndoit spre tânăr…

— Mulțam, tată, șuieră acum Rebus. Mulțam că mi-ai amintit.

Apoi își goli conținutul stomacului.

•

Pe la ora prânzului aproape că putea să meargă atâta timp cât pășea încet, mișcându-se de parcă făcuse pe el. Oamenii din jur se holbau, bineînțeles, și Rebus încercă să improvizeze un șchiopătat special pentru ei. Mereu trebuia să mulțumești publicul spectator.

Gândul că trebuia să urce scările spre birou îl copleșea, iar condusul mașinii era cumplit, pedalele erau imposibil de folosit. Așa că trebui să ia un taxi până la Sutherland Bar. Mai târziu, după trei pahare de whisky, simți că durerea fusese înlocuită de o amorțeală somnolentă.

— Parcă aș fi băut… murmură el.

Nu-și făcea griji pentru Tracy. Oricine știe să lovească atât de tare e în stare să-și poarte de grijă. Probabil că erau puștani pe stradă mai puternici decât jumătate din afurisitele de forțe de poliție. Nu că Tracy ar fi fost o puștoaică. Tot nu aflase nimic despre ea. Holmes ar fi trebuit să se ocupe de asta, dar era în schimb la vânătoare de câini sălbatici în Fife. Nu, Tracy se descurca singură. Probabil că n-o urmărise nimeni. Dar atunci de ce venise la el în noaptea aia? Puteau fi o sută de motive. Până una alta, Tracy se alesese cu un pat în care să doarmă, cu mare parte dintr-o sticlă de vin, o baie fierbinte și micul dejun. Un târg bun, și probabil că Rebus era pentru ea doar un bătrân polițai hărșit. Prea bătrân probabil. Prea mult polițai, nu suficient ofițer de poliție. Poate.

Acum încotro? Avea deja răspunsul la asta, dacă picioarele îi permiteau și, Doamne ajută, dacă era în stare să conducă.

•

Parcă mașina la ceva distanță de casă, pentru că nu voia să sperie pe cine s-ar fi putut afla acolo. Apoi merse până la ușă și bătu. În timp ce stătea acolo, așteptând, își aminti cum deschisese Tracy ușa și se aruncase în brațele lui, cu fața învinețită și ochii inflamați de lacrimi. Nu credea că Charlie era acolo. Nu credea că Tracy era acolo. Nu voia ca Tracy să fie acolo.

Ușa se deschise. Un adolescent confuz se uită cu ochii mijiți la Rebus. Părul moale și lins îi cădea în ochi.

— Ce-i?

— Charlie e aici? Am un pic de treabă cu el, zise Rebus.

— Neah. Nu l-am văz’t azi.

— Pot să-l aștept?

— Mda.

Puștanul deja îi închidea lui Rebus ușa în nas. Detectivul propti o mână în ușă și aruncă o privire în jur.

— Vreau să zic, să aștept înăuntru.

Puștanul ridică din umeri și plecă târșâindu-și picioarele, lăsând ușa întredeschisă. Se strecură în sacul de dormit și și-l trase peste cap. Ignorându-l pe Rebus, se întoarse la somn. Probabil n-avea nimic de pierdut dacă lăsa un străin să intre în adăpost. Rebus nu-l mai deranjă și, după ce verifică rapid că nu mai e nimeni în camerele de la parter, urcă scările abrupte.

Cărțile erau tot acolo, răspândite ca niște piese de domino doborâte, iar conținutul pungii pe care McCall o golise încă zăcea împrăștiat pe podea. Rebus le ignoră și se duse la birou, unde se așeză, cercetând foile de hârtie de acolo. Aprinsese deja lumina de la întrerupătorul de lângă ușă și aprinse și lampa de pe birou. Pereții erau, în mod miraculos, lipsiți de afișe, cărți poștale sau altceva. Nu semăna cu o cameră de student. Identitatea ocupantului fusese lăsată în suspensie, ceea ce probabil fusese intenția lui Charlie de la bun început. Nu voia să arate ca un student în fața prietenilor să-i fără adăpost, nu voia să arate ca un vagabond în fața prietenilor să-i studenți. Voia să fie totul în fața tuturor. Un cameleon sau un turist.

Pe Rebus îl interesa cel mai mult studiul despre ocultism, dar dădu și celorlalte lucrări de pe masă atenția cuvenită, dacă tot era aici. Nimic neobișnuit. Nimic care să sugereze că Charlie plasa droguri otrăvite pe străzile orașului. Așa că Rebus luă eseul și începu să citească.

•

Nell iubea biblioteca când era liniștită ca acum. În timpul anului universitar, o mulțime de studenți o foloseau ca loc de întâlnire, ca pe un fel de club de tineret. Se foiau și făceau gălăgie în sala de lectură. Cărțile erau lăsate să zacă peste tot sau dispăreau sau erau lăsate în altă parte decât la secțiunile de care aparțineau. Totul era foarte frustrant. Dar pe perioada lunilor de vară, doar cei mai silitori dintre studenți veneau aici: cei care aveau o teză de scris, cei care trebuiau să recupereze materia sau acei câțiva care erau pasionați de subiectele alese și care renunțau la strălucirea soarelui și la libertate pentru a fi aici, înăuntru, ca să studieze în liniște.

Nell ajunsese să le cunoască fețele, și apoi numele. Discuțiile puteau începe în cafeneaua pustie, schimbând nume de autori. La ora prânzului, studenții stăteau în grădină sau se plimbau în parcul Meadows din spatele clădirii bibliotecii, acolo unde multe cărți erau citite și multe chipuri cădeau pe gânduri. Bineînțeles, vara era și vremea celor mai plictisitoare treburi. Verificarea stocurilor, legarea volumelor deteriorate. Reclasificarea, completarea datelor în computer și tot așa. Dar atmosfera era mai mult decât benefică pentru toate

astea. Dispăruse orice urmă de grabă și precipitare. Gata cu plângerile despre cât de puține exemplare erau din titlul cutare sau cutare, căutate cu disperare de două sute de studenți în aceeași zi pentru vreun referat întârziat. Dar după vară va veni o nouă porție, și cu fiecare porție proaspătă a fiecărui an, Nell se simțea mai bătrână și mai îndepărtată de studenți. Deja i se păreau mult mai tineri ca ea, învăluiți de o strălucire care-i amintea de ceva ce nu mai putea avea niciodată.

Nell sorta formularele de împrumut când începu agitația. Gardianul de la intrare oprise pe cineva care încercase să intre fără legitimație. În mod normal, gardianul n-ar fi oprit-o, Nell știa asta, dar fata era foarte tulburată și în mod clar nu părea a fi o cititoare, și cu atât mai puțin o studentă. Se certa în gura mare, pe când un student adevărat ar fi explicat în liniște că a uitat să-și ia legitimația. Era vorba despre altceva, prea… Nell se încruntă, încercând să-și dea seama cine era fata respectivă. Prinzându-i profilul, își aminti de fotografia din servieta lui Brian. Da, era aceeași fată. Nu fată, de fapt, mai curând o femeie, dar tânără. O trădau ridurile din jurul ochilor, nu conta cât de zvelt îi era corpul, cât de tinerești îi erau hainele. Dar de ce făcea scandalul ăsta? Venea mereu la cafenea; nu încercase niciodată până acum să intre în bibliotecă după câte știa Nell. Îi trezi curiozitatea.

Gardianul o ținea pe Tracy de braț, iar ea urla că e un abuz, cu ochii aproape ieșindu-i din orbite. Nell încercă să adopte o postură autoritară în timp ce se apropia de cei doi.

— E vreo problemă, domnule Clarke?

— Mă descurc, domnișoară.

Dar ochii îi trădau cuvintele. Era trecut de vârsta pensionării, transpira, nefiind obișnuit să facă față confruntărilor fizice sau situațiilor de genul ăsta. Nell se întoarse spre fată.

— Nu poți să dai buzna așa, să știi. Dacă vrei să transmiți un mesaj unui student dinăuntru, pot să te ajut.

Fata se zbătu din nou.

— Vreau doar să intru!

Orice urmă de raționament dispăruse. Fata știa doar că, dacă cineva încerca s-o oprească, trebuia să insiste până reușea să intre.

— Dar nu poți, spuse Nell indignată.

Nu ar fi trebuit să intervină. Ea era obișnuită să negocieze cu persoane liniștite, raționale. Bine, unii își mai puteau pierde firea temporar, frustrați de căutarea unei cărți. Dar întotdeauna știau unde le este locul. Fata se holba la ea cu o privire categoric răutăcioasă. Nu era nici urmă de bunătate în ea. Nell simți cum i se zbârlește părul de pe ceafă. Apoi fata scoase un urlet inuman și se aruncă înainte, scăpând din strânsoarea gardianului. O pocni pe Nell cu capul în față, astfel încât aceasta căzu, dărâmată de pe picioare ca și când ar fi fost

un trunchi de copac prăbușit la pământ. Tracy rămase pe loc o clipă, părând că își vine în fire. Gardianul dădu s-o prindă, dar fata scoase un alt țipăt și el dădu înapoi. Atunci îl împinse și trecu pe lângă el dincolo de ușile bibliotecii și începu să alerge, cu capul aplecat și mâinile și picioarele necoordonate. Gardianul se uită după ea, încă înspăimântat, apoi își îndreptă atenția spre chipul însângerat și inconștient al lui Nell Stapleton.

•

Omul care răspunse la ușă era orb.

— Da? întrebă el, ținând ușa, ochii goi zărindu-se în spatele ochelarilor cu lentile verde-închis.

Culoarul din spatele lui era întunecat. Ce nevoie ar fi avut de lumină?

— Domnule Vanderhyde?

Bărbatul zâmbi.

— Da? repetă el.

Rebus nu-și putea lua ochii de la chipul bătrânului. Lentilele verzi îi aminteau de sticlele de Bordeaux. Vanderhyde avea în jur de șaizeci și cinci, poate șaptezeci de ani. Avea părul blond, dar grizonant, bine îngrijit. Purta o cămașă descheiată la gât, vestă maro și un lanț de ceas care atârna de unul dintre buzunare. Se sprijinea pe un baston cu cap de argint. Rebus se gândi că Vanderhyde putea probabil să folosească acel baston rapid și eficient ca o armă, dacă ar fi apărut vreun oaspete nedorit.

— Domnule Vanderhyde, sunt ofițer de poliție, spuse Rebus căutându-și portofelul.

— Nu vă obosiți să-mi arătați legitimația, doar dacă nu cumva e scrisă în Braille.

Cuvintele lui Vanderhyde îl opriră pe Rebus și mâna îi îngheță în buzunarul interior al hainei.

— Bineînțeles, mormăi el, simțindu-se oarecum ridicol.

Ciudat cum persoanele cu dizabilități au un dar special de a te face să pari mai puțin dibaci decât ele.

— Intrați, vă rog, inspectore.

— Mulțumesc.

Rebus era deja în hol când își dădu seama că Vanderhyde i se adresase cu „inspectare”.

— Cum ați știut…?

Vanderhyde clătină din cap.

— O presupunere norocoasă, zise el, arătându-i drumul. O luminiță în întuneric, s-ar putea spune.

Râse aspru.

Rebus, cercetând ceea ce vedea în jur, se întreba cum era posibil, chiar și pentru o persoană nevăzătoare, să facă o treabă atât de

proastă în alegerea decorațiunilor interioare. O cucuvea împăiată se holba de pe soclul ei prăfuit, de lângă un suport de umbrele care părea să fi fost alcătuit dintr-un picior de elefant gol pe dinăuntru. Pe o măsuță ornamentală sculptată se aflau un munte de plicuri nedesfăcute și cu un telefon fără fir. Rebus oferi acestui ultim element cea mai multă atenție.

— Tehnologia a făcut mari progrese, nu sunteți de acord? zise Vanderhyde. Neprețuite pentru cei ca mine, care și-au pierdut unul dintre simțuri.

— Da, răspunse Rebus, în timp ce Vanderhyde deschise ușa spre o altă cameră, aproape la fel de întunecată ca holul.

— Aici, inspectare.

— Mulțumesc.

Camera era plină de praf și mirosea a medicamente pentru bătrâni. Era confortabil mobilată, cu o canapea moale și două fotolii solide. De-a lungul unui perete era o bibliotecă plină de cărți, cu geamuri de sticlă. Câteva tablouri neinspirate acopereau ceilalți pereți. Erau decorațiuni peste tot. Lui Rebus îi săriră în ochi cele de pe raftul șemineului. Nu rămăsese niciun centimetru liber pe suprafața lată de lemn; raftul era plin de bibelouri exotice. Rebus recunoscu suvenire africane, caraibiene și orientale, fără să fie în stare să numească cu exactitate țările din care proveneau obiectele.

Vanderhyde se așeză într-un fotoliu. Rebus își dădu seama că nu existau măsuțe răspândite aiurea prin cameră, nici alte piese de mobilier fără noimă de care bărbatul orb s-ar fi putut lovi.

— Mărunțișuri, inspectore. Prostioare strânse în călătoriile din tinerețe.

— Dovada multor călătorii.

— Dovada unei minți de coțofană, îl corectă Vanderhyde. Vreți niște ceai?

— Nu, mulțumesc, domnule.

— Poate ceva un pic mai tare?

— Mulțumesc, dar nu, zise Rebus zâmbind. Am cam exagerat noaptea trecută.

— Zâmbetul dumitale se simte în voce.

— Nu păreți curios să aflați de ce am venit, domnule Vanderhyde.

— Probabil pentru că *știu*, inspectore. Sau poate pentru că răbdarea mea este nemărginită. Timpul nu înseamnă atât de mult pentru mine ca pentru majoritatea lumii. Nu mă grăbesc să aflu explicațiile. Știți, nu stau cu ochii pe ceas.

Zâmbi din nou, cu ochii fixați chiar în dreapta inspectorului, puțin deasupra lui. Rebus rămase tăcut, așteptând continuarea speculațiilor.

— Și oricum, continuă Vanderhyde, de vreme ce nu mai ies din casă și am doar câțiva musafiri și de vreme ce niciodată, din câte știu, n-am

încălcat legile țării, motivele vizitei dumitale se împuținează. Sunteți sigur că nu vreți un pic de ceai?

— N-aș vrea ca eu să vă împiedic să faceți pentru dumneavoastră.

Rebus observase o cană aproape goală așezată pe podea, lângă fotoliul bătrânului. Privi în jos de jur-împrejurul propriului fotoliu. Văzu o a doua cană pe covor. Întinse mâna pe ascuns spre ea. Se simțea o ușoară căldură la baza cănii, dar și dedesubt, pe covor.

— Nu, spuse Vanderhyde. Am băut una de curând. La fel și musafirul meu.

— Musafir? întrebă Rebus surprins.

Bătrânul zâmbi, încuviințând ușor, cu blândețe. Rebus, simțind că Vanderhyde îi ghicise intențiile, decise să meargă mai departe.

— Credeam că ați spus că nu aveți mulți musafiri?

— Nu, nu-mi amintesc să fi spus asta. Totuși, se întâmplă să fie adevărat. Astăzi e o excepție care dovedește regula. Doi vizitatori.

— Pot să vă întreb cine a fost celălalt?

— Pot să vă întreb, inspectore, de ce sunteți aici?

Era rândul lui Rebus să zâmbească, dând din cap. Sângele începea să se ridice pe obrajii bătrânului. Rebus reușise să-l enerveze.

— Ei bine?

În vocea lui Vanderhyde se simțea nerăbdare.

— Ei bine, domnule.

Deliberat, Rebus se ridică din fotoliu și începu să se plimbe prin cameră.

— Am dat peste numele dumneavoastră într-un referat despre ocultism. Vă surprinde?

Bătrânul rămase o clipă pe gânduri.

— Mă bucură oarecum. Până la urmă, am un ego care trebuie hrănit.

— Dar nu vă surprinde?

Vanderhyde ridică din umeri.

— Studiul menționează că ați avut legătură cu o grupare din Edinburgh, un soi de sectă, care a acționat prin anii ’60.

— „Sectă” este un termen inexact, dar nu contează.

— Ați fost implicat în asta?

— Nu mă dezic de acest fapt.

— Ei bine, de vreme ce discutăm despre fapte, ați fost, oarecum, lumina lor călăuzitoare. „Lumina” poate fi un termen inexact.

Vanderhyde râse, un hohot cavernos, neplăcut.

— *Touché,* inspectore. Într-adevăr, *touché.* Continuați.

— N-a fost greu să vă găsesc adresa. Nu sunt prea mulți Vanderhyde în cartea de telefon.

— Rădăcinile mele sunt în Londra.

— Motivul vizitei mele, domnule Vanderhyde, este o crimă, sau cel

puțin un caz care seamănă într-o anumită măsură cu o crimă.

— Fascinant.

Vanderhyde își uni mâinile, cu vârfurile degetelor pe buze. Era greu de crezut că bărbatul nu vedea. Mișcările lui Rebus în jurul camerei eșuaseră să aibă până și cel mai mic efect asupra lui Vanderhyde.

— Trupul neînsuflețit a fost găsit pe podea, cu mâinile întinse în lateral, picioarele apropiate…

— Gol?

— Nu, nu chiar. Fără cămașă. Erau lumânări topite de fiecare parte a corpului și o pentagramă pictată pe un perete.

— Altceva?

— Nu. Câteva seringi într-un borcan lângă corp.

— Cauza morții a fost o supradoză de droguri?

— Da.

— Hm.

Vanderhyde se ridică din fotoliu și merse fără să se poticnească până la bibliotecă. Nu luă nicio carte de acolo, dar rămase pe loc ca și când s-ar fi uitat la titluri.

— Dacă avem de-a face cu un sacrificiu, inspectore… să înțeleg că asta e teoria dumitale?

— Una dintre multe altele, domnule.

— Ei bine, *dacă* avem de-a face cu un sacrificiu, atunci mijloacele sunt foarte neobișnuite. Nu, mai mult de atât, sunt nemaiauzite. Pentru început, foarte puțini sataniști ar lua în considerare ideea unui sacrificiu uman. Destui psihopați au înfăptuit crime pentru ca apoi să se ascundă în spatele unui ritual, dar asta-i altceva. În orice caz, un sacrificiu uman – un sacrificiu de orice fel – implică sânge. Simbolic pentru unele rituri, ca cel legat de sângele și corpul lui Christos. Propriu-zis în altele. Un sacrificiu *fără* sânge? Asta ar fi original. Și să administrezi o supradoză… Nu, inspectore, cu siguranță explicația mai plauzibilă este că cineva a vrut să tulbure apele după ce victima murise deja.

Vanderhyde se întoarse din nou spre cameră, încercând să afle unde se afla Rebus. Ridică brațele, semnalizând că asta era tot ce avusese de oferit.

Rebus se așeză la loc. Când o atinse din nou, cana nu mai era caldă. Proba se răcise, se disipase, se evaporase.

Luă cana și se uită la ea. Era un obiect nevinovat, imprimat cu flori. Avea o singură crăpătură, care se întindea în jos de la buză. Rebus simți o neașteptată supradoză de încredere în forțele proprii. Se ridică din nou în picioare și se-ndreptă spre ușă.

— Plecați?

Nu răspunse la întrebarea lui Vanderhyde, dar merse iute spre scările din stejar întunecat. Urcă câteva trepte, se aplecă. Mai sus se

zărea un podest, ca un mic refugiu. Cu o clipă în urmă, fusese cineva acolo, cineva ghemuit care asculta. Nu-l văzuse, ci mai mult îl simțise. Își drese vocea, pe fond nervos, nu pentru că ar fi avut nevoie.

— Coboară, Charlie.

Făcu o pauză. Liniște. Dar tot putea simți prezența tânărului, imediat după cotul scărilor.

— Asta dacă nu vrei să urc eu. Nu cred că vrei asta, nu-i așa? Doar noi doi acolo sus, în întuneric?

Liniștea fu spartă de târșâitul papucilor de lână ai lui Vanderhyde și bocănitul bastonului pe pardoseală. Când se întoarse spre el, Rebus văzu că maxilarul bătrânului se crispase sfidător. Era la fel de mândru. Rebus se întreba dacă simțea vreun pic de rușine.

Apoi un singur trosnet al podelei anunță prezența lui Charlie pe scări.

Rebus zâmbi: victorie, ușurare. Avusese încredere în el însuși și se dovedise demn de acea încredere.

— Salut, Charlie, spuse el.

— N-am vrut s-o lovesc. Ea a dat prima.

Rebus îi recunoștea vocea, dar înfățișarea lui Charlie era schimbată. Stătea cocoșat, cu fața abia vizibilă, cu brațele atârnând. Vocea lui educată părea lipsită de corporalitate, cumva detașată de această umbră-marionetă.

— De ce nu vii încoace?

— Vreți să mă arestați?

— Sub ce învinuire?

Întrebarea venise din partea lui Rebus, pe o voce ușor amuzată.

— Asta ar trebui să fie întrebarea *ta,* Charles, îl provocă Vanderhyde, făcând asta să sune ca un îndemn.

Rebus se plictisi de jocurile astea și strigă:

— Vino aici jos. Haideți să mai bem o cană de Earl Grey.

•

Rebus trase draperiile de catifea stacojie de la ferestrele camerei de zi. Interiorul părea mai puțin înghesuit la lumina zilei, mai puțin copleșitor și, cu siguranță, mult mai puțin gotic. Figurinele de pe polița șemineului arătau acum ca niște simple bibelouri. Cărțile din bibliotecă dezvăluiau o bogată colecție de literatură de ficțiune: Dickens, Hardy, Trollope. Rebus se întrebă dacă Trollope mai era la modă.

Charlie făcea ceai în bucătăria micuță, în timp ce Vanderhyde și Rebus așteptau în liniște în camera de zi, ascultând sunetele îndepărtate: pocnetul ceștilor și clinchetul linguriților.

— Aveți un auz bun, spuse Vanderhyde într-un final.

Rebus ridică din umeri. Încă evalua încăperea. Nu, n-ar fi putut locui aici, dar se putea imagina vizitând o rudă în vârstă într-un

asemenea loc.

— Ah, ceaiul, exclamă Vanderhyde când Charlie aduse tava instabilă.

O așeză pe podea între fotolii și canapea, ochii lui căutându-i pe ai lui Rebus. Aveau o căutătură imploratoare. Rebus o ignoră și luă ceașca, mulțumind printr-o mișcare a capului. Era chiar pe cale să spună câte ceva despre cât de bine își găsise Charlie drumul prin refugiul său secret, când Charlie însuși vorbi. Tocmai îi dădea o cană lui Vanderhyde. Era plină doar pe jumătate – o precauție isteață – și Charlie căută mâna bătrânului, ghidând-o spre toarta cănii.

— Poftim, unchiule Matthew, spuse el.

— Mulțumesc, Charles, zise Vanderhyde și, dacă nu ar fi fost orb, zâmbetul său firav ar fi fost direcționat exact spre Rebus, nu cu câțiva zeci de centimetri peste umărul detectivului.

— Plăcut, comentă Rebus, inspirând aroma uscată de Earl Grey.

Charlie stătea pe canapea, cu picioarele încrucișate, aproape relaxat. Da, cunoștea bine camera asta, se strecurase prin ea cum te strecori într-o pereche de pantaloni vechi și comozi. Poate că ar fi vorbit, dar Vanderhyde părea că vrea să fie primul care să-și exprime punctul de vedere.

— Charles mi-a povestit totul despre asta, inspectore Rebus. Bine, prin „totul”, vreau să zic că mi-a povestit atât cât a socotit că e necesar să știu.

Charlie se uita încruntat la unchiul lui, care zâmbea, intuind încruntarea.

— I-am spus deja lui Charles că ar trebui să vorbească cu dumneata. Pare refractar. *Părea* refractar. Acum nu mai are de ales.

— Cum ați știut? întrebă Charlie, mult mai în elementul lui aici, se gândi Rebus, decât într-un adăpost mizerabil din Pilmuir.

— Ce să știu? spuse Rebus.

— Să știți unde să mă găsiți? Și despre unchiul Matthew?

— Ah, asta.

Rebus culese câteva scame invizibile de pe pantaloni.

— Eseul tău. Era pe birou. Ce convenabil, nu?

— Ce?

— Să scrii o lucrare despre ocultism având un magician în familie.

Vanderhyde chicoti.

— Nu sunt magician, inspectore. N-am fost niciodată. Cred că am întâlnit un singur vrăjitor, un adevărat magician, în toată viața mea. Și chiar locuiește prin zonă.

— Unchiule Matthew, îl întrerupse Charlie. Nu cred că inspectorul vrea să audă…

— Din contră, spuse Rebus. De asta sunt aici.

— Of, zise Charlie părând dezamăgit. Deci nu ca să mă arestați?

— Nu, deși ai merita o scatoalcă serioasă pentru vânătaia pe care i-ai făcut-o lui Tracy.

— A meritat-o!

Vocea lui Charlie trăda teama, buza de jos îi tremura ca a unui copil.

— Ai lovit o femeie?

Vanderhyde părea îngrozit. Charlie privi direct spre el, apoi departe, ca și când nu era în stare să înfrunte o privire care nu era acolo, care nici nu exista.

— Da, șuieră Charlie. Dar uite…

Trase în jos gulerul polo al puloverului, dezvelindu-și gâtul. Avea două zgârieturi adânci, rezultatul unor unghii înverșunate.

— Frumoase zgârieturi, comentă Rebus pentru bărbatul fără vedere. Tu te-ai ales cu zgârieturile, ea s-a ales cu un ochi vânăt. Bănuiesc că acest gât-pentru-gât e o replică în stilul ochi-pentru-ochi.

Vanderhyde chicoti din nou, aplecând bastonul ușor în față.

— Foarte bine, inspectore, zise el. Da, foarte bine. Acum…

Duse cana la buze și suflă, apoi continuă:

— Ce putem face pentru dumneata?

— Am văzut numele dumneavoastră în lucrarea lui Charlie. Era o notă de subsol care explica citatul, având ca sursă un interviu. M-am gândit că asta înseamnă că locuiți în zonă și sunteți destul de disponibil. Și pentru că nu erau prea mulți…

— … Vanderhyde în cartea de telefon, termină bătrânul. Da, ați mai spus asta.

— Dar mi-ați răspuns deja la cele mai multe întrebări. În ceea ce privește legătura cu magia neagră, adică. Cu toate astea, aș vrea să clarific câteva lucruri cu nepotul dumneavoastră.

— Vreți să…? zise Vanderhyde ridicându-se deja în picioare.

Rebus făcu o mișcare spre el ca să-l oprească, apoi realiză că gestul era inutil. Totuși Vanderhyde se oprise, ca și când anticipase acțiunea.

— Nu, domnule, spuse Rebus în timp ce Vanderhyde se așeza din nou. O să dureze doar câteva minute.

Se întoarse spre Charlie, care era aproape scufundat în pernele moi și adânci ale canapelei.

— Așadar, Charlie, începu inspectorul, până acum te-am prins cu acuzațiile de hoție și complicitate la crimă. Ai ceva de comentat?

Rebus privea cu plăcere cum fața tânărului își pierdea culoarea dată de ceaiul cald și se transforma mai curând în cea de cocă crudă. Vanderhyde tresări, dar mai degrabă cu satisfacție decât cu îngrijorare. Charlie se uita de la un bărbat la celălalt, căutând ochi prietenoși. Ochii pe care-i întâlni erau orbi la scuzele lui.

— O să… o să…

— Da? întrebă imediat Rebus.

— O să mai fac niște ceai, zise Charlie, ca și când doar aceste cuvinte amărâte îi rămăseseră în vocabular.

Rebus rămase sprijinit pe spate, răbdător. Îl lăsă pe prostuț să umple cana, să reumple ceainicul și să fiarbă altă apă. Dar își primise răspunsurile. Îl făcuse pe Charlie să pălească și să transpire abundent și își primise răspunsurile.

•

— Fife este întotdeauna atât de sumbru?

— Doar părțile mai pitorești. Restul nu-i chiar așa de nasol.

Ofițerul de la Protecția animalelor îl călăuzea pe Brian Holmes de-a lungul unui câmp întunecat, întins, a cărui monotonie era întreruptă de un singur copac uscat. Sufla un vânt rece. Bărbatul de la Protecția animalelor îl numise un *vânt estic*. Holmes presupuse că acest *estic* se traducea ca *estic* și asta însemna că simțul geografic al individului era oarecum deformat, de vreme ce era clar că vântul bătea din vest.

Peisajul se dovedi înșelător. Aparent orizontal, terenul era de fapt înclinat. Urcară o pantă, nu abruptă, dar sesizabilă. Holmes își aminti de niște dealuri aflate undeva prin Scoția, numite *Electric Brae,* unde un fel de iluzie a perspectivei naturale te făcea să crezi că mergi în sus, când de fapt călătoreai în jos. Sau era invers? Oricum, nu credea că partenerul de drum era persoana potrivită pe care s-o întrebe.

Odată ajunși în vârful pantei, Holmes văzu întreg peisajul întunecat, prăfos al șantierelor miniere dezafectate, apărate dinspre câmp cu o linie de copaci. Minele din jur erau toate închise încă din anii ‘60. Acum, banii apăruseră de nicăieri și haldele care ardeau mocnit de-atâta timp fuseseră nivelate, conținutul lor fiind folosit pentru a umple prăpăstiile lăsate de mineritul de suprafață. Clădirile propriu-zise ale minelor fuseseră dărâmate, terenul fusese nivelat, ca și când povestea mineritului în Fife nu existase niciodată.

Brian Holmes știa bine lucrurile astea. Unchii lui fuseseră mineri. Poate nu lucraseră aici, dar, oricum, fuseseră pentru el un izvor nesecat de informații și anecdote legate de minerit. Brian pusese la păstrare fiecare detaliu de pe vremea când era copil.

— Sinistru, își zise, urmându-l pe ofițerul de la Protecția animalelor în jos, pe o pantă ușoară, înspre copaci, unde se afla un grup de șase bărbați, care se întoarseră când îi auziră apropiindu-se.

Holmes se prezentă ofițerului în civil care părea mai în vârstă:

— Agent detectiv Brian Holmes, domnule.

Bărbatul zâmbi, dădu din cap, apoi făcu semn în direcția unui bărbat mai tânăr. Toată lumea, cei în uniforme, cât și cei în haine civile, chiar și cei de la Protecția animalelor, zâmbeau, savurând eroarea. Holmes simți cum dintr-odată îi urcă sângele la cap și rămase împietrit. Bărbatul tânăr îi văzu stânjeneala și îi întinse mâna.

— Eu sunt sergentul detectiv Hendry, Brian. Câteodată cu conduc

aici.

Cei din jur zâmbiră, și Holmes zâmbi și el de data asta.

— Scuze, domnule.

— De fapt, sunt flatat. Mă bucur că arăt atât de tânăr, și că Harry pare așa de bătrân.

Arătă cu capul spre bărbatul pe care Holmes îl crezuse ofițer superior.

— Bine, Brian. O să-ți spun exact ce le-am spus băieților. Avem o informație dintr-o sursă de încredere că aici va fi o luptă de câini în seara asta. E un loc retras, la un kilometru de drumul principal, doi kilometri de la cea mai apropiată casă. De-a dreptul perfect. Există o urmă de camioane de la drumul principal până aici, în acest loc. Pe aici vor veni, probabil, trei sau patru dubițe cu câini și apoi cine știe câte mașini cu cei care pariază. Dacă vor fi cât pe stadion, cerem întăriri. Nu ne deranjăm prea tare să înhățăm suporterii, cât să prindem organizatorii. Umblă vorba că Davy Brightman este omul-cheie. E proprietarul câtorva centre de fier vechi în Kirkcaldy și Methill. Știm că are câțiva pitbulli și credem că îi folosește pentru lupte.

Se auzi un pocnet la una dintre stațiile radio, apoi sunetul de apel. Detectivul Hendry răspunse.

— Aveți un agent detectiv Holmes cu voi? se auzi în stație.

Hendry se uită la Holmes și îi întinse aparatul. Holmes nu putu decât să-și ceară scuze din priviri.

— Detectiv Holmes la aparat.

— Detectiv Holmes, avem un mesaj pentru dumneavoastră.

— Dați-i drumul, zise Holmes.

— E vorba de domnișoara Nell Stapleton…

•

Stând în sala de așteptare a spitalului, în timp ce mânca ciocolată de la un automat, Rebus revedea în minte evenimentele zilei. Amintindu-și incidentul cu Tracy, își simți scrotul retrăgându-se într-un gest de autoconservare. Încă dureros. Ca o dublă hernie, nu că ar fi avut vreodată vreuna.

Dar după-amiaza fusese într-adevăr foarte interesantă. Vanderhyde fusese interesant. Iar Charlie, ei bine, Charlie ciripise ca o păsărică.

— Ce vreți să știți? spusese el, aducând ceaiul în camera de zi.

— Sunt interesat de timp, Charlie. Unchiul tău mi-a spus deja că nu este interesat de timp. Poate că pentru dumnealui nu contează, dar pentru poliție contează. Mai ales într-un caz ca ăsta. Vezi tu, cronologia evenimentelor nu e chiar perfectă în mintea mea. De aceea vreau s-o clarific dacă e posibil.

— În regulă, zise Charlie. Cum pot să ajut?

— Ai fost la Ronnie în noaptea aia?

— Da, o vreme.

— Și ai plecat să cauți o petrecere, nu?

— Exact.

— Lăsându-l pe Neil în casă cu Ronnie?

— Nu, el plecase deja.

— Nu știai, bineînțeles, că Neil e fratele lui Ronnie.

Expresia de surpriză de pe fața lui Charlie părea autentică, dar Rebus știa că e un actor desăvârșit, așa că punea totul la îndoială acum.

— Nu, nu știam asta. Rahat, fratele lui! De ce nu ne-a spus?

— Eu și Neil avem aceeași meserie, explică Rebus.

Charlie zâmbi și clătină din cap. Vanderhyde se lăsă pe spate în fotoliu, meditând ca un jurat conștiincios la un proces.

— Așa, continuă Rebus, Neil zice că a plecat destul de devreme. Ronnie nu avea chef de vorbă.

— Pot să bănuiesc de ce.

— De ce?

— Simplu. Tocmai ce marcase, nu-i așa? Nu mai văzuse marfă de secole și în sfârșit marcase.

Deodată Charlie își aduse aminte că unchiul lui în vârstă asculta și se opri brusc, privind spre bătrân. Vanderhyde, subtil ca întotdeauna, păru că simte și flutură regal mâna ca și când ar fi spus: „Sunt de prea multă vreme pe planeta asta și nu mai pot fi șocat”.

— Cred că ai dreptate, îi spuse Rebus lui Charlie. Sută la sută. Așadar, într-o casă goală, Ronnie se droghează. Drogurile îi sunt fatale. Când vine Tracy, îl găsește în camera lui…

— Așa spune ea, îl întrerupse Charlie.

Rebus îi acceptă scepticismul.

— Să presupunem pentru moment că așa s-a întâmplat. El e mort sau așa i se pare ei. Se panichează și fuge afară. Perfect. Până aici e bine. Acum începe să devină neclar și aici este etapa unde am nevoie de ajutorul tău, Charlie. După asta, cineva a mutat corpul lui Ronnie la parter. Nu știu de ce. Poate a fost doar o joacă prostească sau, așa cum a spus succint domnul Vanderhyde, cineva încerca să tulbure apa. Oricum, la un moment dat apare un al doilea pachet de pulbere albă. Tracy văzuse doar unul…

Rebus își dădu seama că Charlie era pe cale să-l întrerupă din nou, așa că adăugă:

— Sau cel puțin așa spune ea. Așadar, Ronnie a avut o doză și și-a injectat-o. Când a murit, corpul lui a ajuns la parter și un alt pachet a apărut ca prin minune. Acest nou pachet conține marfă bună, nu otrava pe care o folosise Ronnie. Și, pe lângă toate astea, aparatul foto al lui Ronnie dispare, pentru a fi găsit mai târziu în bârlogul tău, Charlie, în camera ta, în punga ta de plastic negru.

Charlie nu se mai uita la Rebus. Privea spre pardoseală, la cană, la ceainic. Nu-și ridică privirea nici când începu să vorbească.

— Da, eu l-am luat.

— Ai luat aparatul?

— Tocmai ce am spus asta, nu?

— Bine.

Vocea lui Rebus avea un ton neutru. Rușinea mocnită a lui Charlie putea în orice clipă să se transforme în furie.

— Când l-ai luat?

— Păi, nu cred că m-am oprit ca să mă uit la ceas.

— Charles!

Vocea lui Vanderhyde era puternică, cuvântul ieșise din gura lui ca o mușcătură. Charlie îl înțelese imediat. Se îndreptă de spate, redus la un fel de frică din copilărie față de această creatură impozantă, unchiul său, magicianul.

Rebus își drese vocea. Gustul de Earl Grey persista pe limbă.

— Era cineva în casă atunci când te-ai întors?

— Nu. Adică, da, dacă îl socotești pe Ronnie.

— Era la etaj sau jos?

— Era în capul scărilor, de fapt. Întins acolo, ca și când ar fi vrut să coboare. Credeam că era drogat. Dar nu arăta bine. Vreau să zic, atunci când cineva doarme, se vede că se mai mișcă oarecum. Dar Ronnie era… rigid. Avea pielea rece, umedă.

— Și era în capătul scărilor?

— Da.

— Și ce ai făcut atunci?

— Păi, mi-am dat seama că e mort. Și era ca și când visam. Sună prostește, dar chiar așa a fost. Știu că am pășit peste trupul lui. M-am dus în camera lui Ronnie.

— Borcanul cu seringi era acolo?

— Nu-mi aduc aminte.

— Nu contează. Mai departe.

— Păi, știam că atunci când s-ar fi întors Tracy…

— Da?

— Dumnezeule, asta o să mă facă să par un monstru.

— Ce anume?

— Păi, știam că atunci când s-ar fi întors, Tracy ar fi văzut că Ronnie era mort și ar fi pus mâna pe lucrurile lui. Știam că așa ar fi făcut, o simțeam. Așa că am luat ceea ce am crezut că și-ar fi dorit Ronnie să am.

— Deci din motive sentimentale? întrebă malițios Rebus.

— Nu chiar, recunoscu Charlie.

Deodată, lui Rebus îi trecu prin minte un gând înghețat: „Merge prea ușor”.

— Era singurul obiect al lui Ronnie care valora ceva bani.

Inspectorul încuviință. Da, așa mai merge. Nu că Charlie s-ar fi aruncat la câteva grăunțe. Se putea baza oricând pe unchiul Matthew. Dar era vorba de natura ilicită a acțiunii care-l atrăgea. Ceva ce Ronnie ar fi vrut ca el să aibă. O ocazie.

— Deci ai săltat aparatul? întrebă Rebus.

Charlie confirmă din cap.

— Apoi ai plecat?

— M-am dus direct la adăpostul meu. Cineva a zis că Tracy trecuse să mă caute. Mi-a spus că era panicată. Deci am bănuit că deja știa despre Ronnie.

— Și nu fugise cu aparatul. În loc de asta venise să te caute.

— Da.

Charlie aproape că părea cuprins de regrete. Aproape. Rebus se întreba ce avea de-a face Vanderhyde cu toate astea.

— Și acest nume, Hyde, îți spune ceva?

— Un personaj al lui Robert Louis Stevenson.

— În afară de asta.

Charlie ridică din umeri.

— Dar cineva numit Edward?

— Un personaj al lui Robert Louis Stevenson.

— Nu înțeleg.

— Scuze, glumeam. Edward este numele de botez al lui Hyde în *Jekyll și Hyde*. Nu, nu știu pe nimeni cu numele Edward.

— În regulă. Vrei să știi ceva, Charlie?

— Ce?

Rebus se uită la Vanderhyde, care stătea impasibil.

— De fapt, cred că unchiul tău știe deja ce-am de gând să spun.

Vanderhyde zâmbi.

— Într-adevăr. Corectați-mă dacă greșesc, inspectore Rebus, dar erați pe cale să spuneți că, având în vedere faptul că trupul tânărului a fost mutat din dormitor către scări, puteți să presupuneți că persoana care a mutat cadavrul era de fapt în casă atunci când a sosit Charlie.

Lui Charlie îi căzu falca. Rebus nu fusese niciodată martor la o asemenea reacție în viața reală.

— Corect, spuse el. Aș zice că ești norocos, Charlie. Cred că cineva muta corpul la parter și te-a auzit când ai sosit. Atunci s-a ascuns într-una dintre celelalte camere, poate chiar în baia aia împuțită, până ai plecat. A fost în casă tot timpul cât ai fost și tu.

Charlie înghiți în sec. Închise gura. Apoi își ascunse fața în mâini și începu să plângă. Nu chiar în tăcere, așa că unchiul lui își dădu seama ce se întâmplă și zâmbi, dând din cap spre Rebus.

•

Rebus terminase ciocolata. Avusese un gust de antiseptic, aceeași

aromă puternică a culoarului de afară, a secțiilor și a acestei săli de așteptare, unde fețe îngrijorate stăteau ascunse în spatele revistelor vechi și încercau să se concentreze la ceea ce citeau mai mult de o secundă sau două. Ușa se deschise și Holmes intră, părând stresat și extenuat. Parcursese cu mașina patruzeci de minute în care trăise mental cele mai negre temeri și rezultatul îi era întipărit pe față. Rebus știa că avea nevoie urgentă de vești bune.

— E bine. Poți s-o vezi când vrei. O s-o țină peste noapte aici, fără vreun motiv serios, și are nasul rupt.

— Nasul rupt?

— Asta-i tot. N-are nicio comoție, nici vedere încețoșată. Doar un biet nas rupt, blestemul boxerilor fără mănuși.

Rebus crezu pentru o clipă că Holmes se va simți jignit de ușurința cu care-i vorbea. Dar apoi ușurarea inundă fața tânărului și zâmbi, umerii i se relaxară, capul i se lăsă puțin ca într-o stare de revenire la normal, o stare bine-venită.

— Deci, spuse Rebus, vrei s-o vezi?

— Da.

— Haide, te duc eu.

Puse o mână pe umărul lui Holmes și-l conduse spre ușă.

— Dar cum de ați știut? întrebă Holmes în timp ce mergeau pe culoar.

— Să știu ce?

— Să știți că era Nell? Să știți despre Nell și mine?

— Ei bine, ești detectiv, Brian. Gândește-te un pic. Rebus putea vedea cum mintea lui Holmes rezolvă un puzzle. Spera ca procesul să fie unul terapeutic. În cele din urmă, Holmes vorbi.

— Nell nu are familie, deci a cerut să vin eu.

— Păi da, a scris un mesaj pe hârtie. Din cauza nasului rupt e greu să înțelegi ce spune.

Holmes încuviință încetișor.

— Dar nu puteam fi localizat și ați fost întrebat dacă știți unde sunt.

— Pe aproape. Foarte bine. Apropo, cum a fost în Fife? Merg acolo doar o dată pe an.

„28 aprilie”, se gândi.

— Fife? A fost bine. A trebuit să plec înainte de razie. Păcat. Și nu cred că am impresionat prea tare echipa din care se presupunea că făceam parte.

— Cine s-a ocupat de operațiune?

— Un sergent-detectiv tânăr, Hendry.

Rebus dădu din cap.

— Îl cunosc. Sunt surprins că tu nu-l știai măcar după reputație.

Holmes ridică din umeri.

— Sper doar să-i înhațe pe ticăloșii ăia.

Rebus se oprise în fața ușii unei rezerve.

— Aici? întrebă Holmes.

Rebus încuviință.

— Vrei să intru cu tine?

Holmes își fixă superiorul cu o privire în care se citea recunoștința, apoi clătină din cap.

— Nu, e în regulă. N-o să stau mult dacă doarme. Totuși, un ultim lucru?

— Da?

— Cine e vinovat?

•

Cine e vinovat. Asta era cel mai greu de înțeles. Mergând înapoi de-a lungul culoarului, Rebus își aminti figura umflată a lui Nell, neputința din ochii ei când încercase să vorbească și nu reușise. Făcuse semn că vrea ceva pe care să scrie. El scosese un carnet din buzunar și-i întinsese un pix. Apoi ea scrisese cu furie un minut întreg. Rebus se opri acum și scoase carnețelul, citindu-l deja pentru a patra sau a cincea oară în acea seară.

> *Lucram în bibliotecă. O femeie a încercat să forțeze intrarea în clădire, trecând de gardian. Vorbiți cu el dacă vreți să verificați. Apoi femeia m-a pocnit în față. Încercam să o ajut, să o calmez. Probabil a crezut că vreau s-o opresc. Dar nu asta făceam. Încercam să o ajut. Era fata din fotografie, fotografia nud pe care o avea Brian în servietă seara trecută la local. Erați acolo, nu-i așa, în același local ca și noi? N-a fost greu să vă vedem – locul era pustiu, doar. Unde-i Brian? Pe afară vânând alte poze porcoase pentru dumneavoastră, inspectore?*

Rebus zâmbea acum, la fel cum zâmbise atunci. Avea curaj tipa asta. O plăcea, cu fața ei bandajată, cu ochii învinețiți. Îi amintea mult de Gill.

Așadar, Tracy lăsa în urma ei o dâră lipicioasă ca de melc, presărată cu incidente nefericite. Fusese doar la plesneală sau exista un motiv real pentru vizita sa la Biblioteca Universității? Rebus se sprijini de peretele coridorului. Dumnezeule, ce zi! Se presupunea că era într-o perioadă de pauză la serviciu. Se presupunea că era în perioada de pus în ordine cazurile neterminate înainte de a începe în forță campania antidrog. Se presupunea, Dumnezeule, că lua lucrurile mai ușor. Așa ar fi trebuit să fie.

Ușile salonului se închiseră basculând, anunțându-i prezența lui Brian Holmes pe coridor. Holmes părea să nu știe încotro să se îndrepte, apoi își observă superiorul și străbătu vioi holul. Rebus nu era încă sigur dacă Holmes era de neprețuit sau doar o obligație pentru el. Putea fi ambele lucruri în același timp?

— E bine? întrebă el cu politicos.

— Da. Cred că da. E trează. Cu toate că fața ei arată cam rău.

— Doar vânătăi. Nasul o să se vindece. Nici n-o să știi că a fost rupt.

— Da, asta spunea și Nell.

— Vorbește? Asta-i bine.

— Mi-a spus și cine a făcut asta.

Holmes se uită la Rebus, care-și feri privirea.

— Despre ce e vorba? Ce treabă are Nell cu asta?

— Niciuna, din câte știu. S-a întâmplat să fie în locul nepotrivit și așa mai departe. Pune-o pe seama coincidenței.

— Coincidență? E un cuvânt frumos și convenabil. Pune-o pe seama coincidenței și apoi poți să uiți totul, nu-i așa? Nu știu care e jocul tău, Rebus, dar nu-l mai joc de acum înainte.

Holmes se întoarse cu spatele la el și plecă hotărât pe hol. Rebus ar fi vrut să-l avertizeze că nu exista nicio ieșire la acel capăt al clădirii, dar Holmes n-avea nevoie acum de informația asta. Avea nevoie de un pic de timp, de o pauză. La fel și Rebus, pentru că trebuia să se gândească. Secția părea cel mai bun loc pentru asta.

•

Rebus reuși cu greu să urce scările până la birou. Stătea la masă de zece minute când pofta de un ceai îl făcu să se întindă spre telefon. Apoi se lăsă pe spate, ținând în mână o foaie de hârtie pe care încercase să ordoneze informațiile despre caz. Îngheță la gândul că totul ar putea fi o pierdere de timp și efort. Un posibil juriu ar trebui să lucreze din greu pentru a găsi o urmă de infracțiune în toate astea. Nu exista nicio sugestie că Ronnie nu se injectase singur. Cu toate astea, fusese privat de reaprovizionare, în ciuda faptului că nu exista vreo criză de droguri în oraș și cineva îi mutase cadavrul și lăsase în urmă un pachet cu heroină bună, sperând, probabil, că va fi testată, găsită curată și astfel s-ar înregistra moartea accidentală: un simplu caz de supradoză. Dar fusese depistată otrava de șobolani.

Rebus se uita la hârtie. Deja prea mulți de „poate”, prea multe presupuneri. Poate că încadrarea nu fusese bună. „Așadar, mai fă o tură, John, și ia-o de la început”.

De ce s-ar fi dat cineva peste cap să-l omoare pe Ronnie? Până la urmă, săracul vagabond s-ar fi omorât singur. Ronnie fusese ahtiat după o doză, apoi primise una, dar ar fi trebuit

să știe că marfa era prea puțin pură. Deci, fără îndoială, a știut că persoana care-l aproviziona îl dorea mort. Dar a luat-o oricum… Nu, privind lucrurile așa, e și mai lipsit de sens. De la început.

De ce l-ar fi vrut cineva pe Ronnie mort? Erau câteva răspunsuri evidente. Pentru că știa ceva ce nu ar fi trebuit să știe. Pentru că deținea ceva ce nu ar fi trebuit să dețină. Pentru că nu deținea ceva ce ar fi trebuit. Care era răspunsul corect? Rebus nu știa. Se părea că nimeni nu știa. Imaginea de ansamblu era tot lipsită de sens.

O bătaie în ușă, care apoi se deschise împinsă de un agent care aducea o cană de ceai. Agentul era Harry Todd. Rebus îl recunoscu.

— Ești mereu prin preajmă, băiete.

— Da, domnule, zise Todd, așezând ceaiul pe un colț al biroului, singurii zece centimetri pătrați vizibili dintr-o suprafață acoperită cu hârțoage.

— E o noapte liniștită?

— Obișnuită, domnule. Câțiva bețivi. Vreo două intrări prin efracție. Un accident urât lângă docuri.

Rebus dădu din cap, întinzându-se după ceai.

— Cunoști un agent pe nume Neil McGrath?

Ridicând cana, Rebus îl fixă pe Todd, care începu să roșească.

— Da, domnule, zise el. Îl cunosc.

— Mm-hm…

Rebus gusta ceaiul, ca și când savura aroma laptelui și a apei fierbinți.

— Ți-a zis să stai cu ochii pe mine, nu-i așa?

— Domnule?

— Dacă se întâmplă să-l vezi, Todd, spune-i că totul este în regulă.

— Da, domnule, zise Todd și se întoarse să plece.

— Ah, și Todd?

— Da, domnule?

— Nu vreau să te mai văd prin preajmă, ai înțeles?

— Da, domnule.

Todd era clar descurajat. Ajuns în fața ușii se opri, ca și cum îi venise brusc o idee de a se da bine pe lângă superiorul său. Zâmbind, se întoarse din nou spre Rebus.

— Ați auzit despre acțiunea care a avut loc în Fife, domnule?

— Ce acțiune?

Rebus părea neinteresat.

— Luptele de câini, domnule.

Rebus se străduia din greu să pară impasibil.

— Au oprit desfășurarea unor lupte de câini. Știți pe cine au arestat?

— Malcolm Rifkind? ghici Rebus.

Asta îl dezumflă total pe Todd. Zâmbetul îi dispăru de pe față.

— Nu, domnule, zise el, întorcându-se să plece.

Rebus își pierdu răbdarea.

— Atunci pe cine? izbucni el.

— DJ-ul ăla, Calum McCallum, zise Todd, închizând ușa după el.

Rebus se holbă la ușă timp de cinci secunde înainte să-i pice fisa: Calum McCallum… Iubitul lui Gill Templer!

Rebus își înălță capul și lăsă să-i scape un răget, un amestec între un hohot de râs și un soi de strigăt de victorie. Când se opri din râs și își

șterse ochii cu o batistă, se uită spre ușă și văzu că era deschisă. Cineva stătea în prag, privindu-i reprezentația cu o expresie confuză pe față.

Gill Templer.

Rebus se uită la ceas. Era aproape ora 1.00 noaptea.

— Lucrezi în schimbul trei, Gill? spuse el ca să-și mascheze surprinderea.

— Presupun că ai aflat, zise ea, ignorându-i remarca.

— Ce să aflu?

Gill intră, împinse pe jos niște hârțoage de pe un scaun și se așeză, părând extenuată. Rebus se uită la hârtiile căzute pe podea.

— Oricum vine cineva să facă curat aici de dimineață, spuse el.

Apoi adăugă:

— Am aflat.

— De asta urlai așa?

— Oh, aia.

Rebus încercă să reducă importanța reacției lui, dar își simți obrajii arzând.

— Nu, spuse el, aia era doar ceva… ei bine, altceva…

— Nu sună prea convingător, Rebus, ticălosule.

Avea o voce obosită. Rebus ar fi vrut s-o ajute, să-i spună că arată bine sau ceva de genul ăsta. Dar nu ar fi fost adevărat și Gill s-ar fi uitat urât la el. Așa că renunță la idee. Părea istovită, părea nedormită și fără niciun pic de entuziasm. Tocmai îi fusese încuiat întregul univers într-o celulă undeva în Fife. Probabil că îl fotografiaseră și îl amprentaseră deja, gata să trimită actele mai departe. Viața ei, Calum McCallum.

Viața era plină de surprize.

— Ce pot să fac pentru tine?

Ea privi în sus spre el, studiindu-i fața ca și când nu ar fi fost sigură cine este și ce caută aici. Apoi se dezmetici cu un tremur al umerilor.

— Sună banal, dar chiar treceam pe aici. Am fost la cantină pentru o cafea înainte să merg acasă și atunci am auzit…

Ea se cutremură din nou, un fior care ascundea multe sentimente. Rebus își dădea seama cât de fragilă este. Spera să nu se rupă-n bucăți.

— Am auzit veste despre Calum. Cum a putut să-mi facă asta, așa ceva? Să țină un secret ca ăsta? Vreau să zic, care este distracția să te uiți la câini sfâșiindu-se între ei…

— Ar trebui să-l întrebi personal, Gill. Să-ți mai aduc niște cafea?

— Iisuse, nu, și așa îmi va fi destul de greu să adorm. Îți spun totuși ce aș vrea, dacă nu e prea mare bătaie de cap pentru tine.

— Spune.

— Să mă duci acasă.

Rebus deja încuviința din cap.

— Și o îmbrățișare.

Rebus se ridică încet, își îmbrăcă haina, puse stiloul și foaia de hârtie în buzunar și se duse în mijlocul încăperii. Gill se ridică în picioare și, înconjurați de rapoarte încă necitite, acte încă nesemnate, statistici ale arestărilor și toate celelalte, se îmbrățișară strâns. Ea își îngropă capul în umărul lui. Rebus, fixând cu privirea ușa închisă, își odihni obrazul pe gâtul femeii, masând-o pe umăr cu o mână, bătând-o ușor pe spate cu cealaltă. Într-un târziu, Gill se retrase, întâi capul, apoi pieptul, dar își lăsă mâinile pe pieptul lui. Avea ochii umezi, dar momentul îmbrățișării trecuse. Se simțea un pic mai bine.

— Mulțumesc, îi spuse.

— Aveam și eu nevoie de asta, la fel de mult ca tine, zise Rebus. Haide, te duc acasă.

VINERI

Se părea că toți locuitorii ei o duceau bine și, în același timp, erau dornici de înavuțire, astfel că se întreceau afișând, cu dichis, belșugul câștigurilor.

Cineva bătea la ușă. O bătaie autoritară, folosind vechiul ciocănel de aramă pe care nu-l curățase niciodată. Rebus deschise ochii. Soarele se strecura în camera de zi, iar discul din pick-up se rotea în gol. Altă noapte petrecută în fotoliu, complet îmbrăcat. Ar fi putut foarte bine să-și vândă salteaua din dormitor. Ar cumpăra cineva o saltea fără rama patului?

Ciocăneală cioc-cioc din nou. Calm deocamdată. Așteptând să răspundă. Cu ochii mijiți, Rebus își băgă cămașa în pantaloni și traversă camera de zi spre ușa de la intrare. La urma urmei, nu se simțea prea rău. Fără amorțeală, fără dureri de gât. Un spălat și un bărbierit și chiar s-ar simți ca nou.

Deschise ușa chiar când Holmes era gata să bată din nou.

— Brian.

Rebus părea sincer încântat.

— 'neața. Pot să intru?

— Sigur. Nell este bine?

— Am telefonat de dimineață. A zis că a avut o noapte liniștită.

Rebus îl conduse spre bucătărie. Holmes își imaginase un apartament care mirosea a bere și țigări, ca un hogeac tipic de burlac. De fapt, era mai îngrijit decât se așteptase, mobilat cu oarecare gust. Avea o mulțime de cărți. Rebus nu-i păruse niciodată a fi genul de om pasionat de lectură. Dar unele dintre volume păreau noi. Poate fuseseră cumpărate pentru a fi citite într-un weekend plictisitor și ploios – weekend care nu sosise niciodată.

Rebus făcu un semn vag spre ibric și cești.

— Nu vrei să ne faci niște cafea? Mă duc să fac rapid un duș.

— Bine.

Holmes se gândi că veștile mai puteau aștepta. Măcar până când Rebus se trezea de-a binelea. Căută în zadar niște cafea instant, dar găsi într-un dulap un pachet vidat de cafea măcinată, expirată de câteva luni. Îl desfăcu și aruncă câteva linguri în ibric în timp ce apa dădea în clocot. Dinspre baie se auzea sunetul apei curgând și

murmurul înfundat al unui radio. Voci. Un talk-show, poate.

În timp ce Rebus era în baie, Holmes profită de prilej pentru a da o raită prin apartament. Camera de zi era imensă, cu tavanul înalt încadrat de cornișe. Holmes simți o înțepătură de gelozie. El nu și-ar fi permis niciodată să-și cumpere o casă ca asta. Își căuta ceva în Easter Road sau Gorgie, lângă stadioane – Hibs și Hearts. Își permitea un apartament în oricare dintre aceste două zone, un apartament nu foarte mare, tot cu trei dormitoare. Dar camerele erau mici, cartierele erau rău famate. Nu era snob. E, la dracu', ba era. Își dorea să trăiască în *New Town,* în Dean Village, aici în Marchmont, unde studenții filosofau de zor în cafenele drăguțe.

Se duse la pick-up și ridică acul ca să vadă discul dinăuntru. Era un album de jazz. Părea vechi și nu-i găsi nicicum coperta. Sunetele din baie se opriseră. Se întoarse tiptil în bucătărie și găsi o strecurătoare în sertarul cu tacâmuri. Strecură zațul și turnă cafeaua în două căni. Rebus intră în cameră înfășurat într-un prosop de baie, frecându-și părul ud. Trebuia să slăbească sau să-și mai lucreze corpul. Pieptul începuse să-i atârne, palid ca un cadavru.

Luă o cană și sorbi.

— Mmm. Cafea adevărată.

— Am găsit-o în dulap. N-am găsit, în schimb, laptele.

— Nu contează. E bună. Zici că ai găsit-o în dulap? Detectiv te facem! Mă duc să mă îmbrac.

Și dispăru din nou, doar câteva minute de data asta. Reveni îmbrăcat cu niște haine curate, dar necălcate. Holmes observă că, deși în bucătărie exista un racord pentru mașina de spălat, aceasta lipsea. Rebus păru că-i citește gândurile.

— Nevastă-mea a luat-o când a plecat. A luat o groază de lucruri. D-aia e cam dezolant.

— N-arată dezolant. Pare mai aerisit.

Rebus zâmbi.

— Hai în camera de zi.

Rebus îi făcu semn lui Holmes să ia loc, apoi se așeză și el.

— Văd că ai fost deja aici.

Holmes îl privi surprins. Prins cu mâța-n sac. Își aminti că ridicase acul de la pick-up.

— Da, recunoscu el.

— Mă bucur, spuse Rebus. Chiar așa, detectiv te facem, Brian.

Holmes nu-și dădea seama dacă Rebus îl lăuda sau își bătea joc de el. Dar nu-și mai bătu capul cu asta.

— E ceva ce cred că ați vrea să știți.

— Știu deja, spuse Rebus. Scuze că-ți stric surpriza, dar am fost la secție azi-noapte târziu și mi-a zis cineva.

— Noaptea trecută?

Holmes nu mai înțelegea nimic.

— Dar au găsit cadavrul abia azi dimineață.

— Cadavrul? Vrei să zici că e mort?

— Da. Sinucidere.

— Doamna… biata Gill.

— Gill?

— Gill Templer. Se vedea cu el.

— Inspectorul Templer? întrebă Holmes șocat. Credeam că se vede cu DJ-ul ăla.

Acum Rebus era cel nedumerit.

— Nu despre asta vorbim?

— Nu, zise Holmes.

Deci putea încă să-l surprindă. Se simți cu adevărat ușurat.

— Atunci despre *cine* vorbim? întrebă Rebus, din ce în ce mai îngrozit. Cine s-a sinucis?

— James Carew.

— Carew?

— Da. A fost găsit în apartamentul lui azi dimineață. Supradoză, se pare.

— Supradoză de ce?

— Nu știu. Niște pastile.

Rebus era șocat. Își aminti expresia de pe fața lui Carew în noaptea în care îl văzuse pe vârful Calton Hill.

— Drace, spuse el. Voiam să vorbesc ceva cu el.

— Mă întrebam… zise Holmes.

— Ce?

— Bănuiesc că n-ați apucat să-l rugați să-mi găsească un apartament.

— Nu, spuse Rebus. N-am mai apucat.

— Glumeam, zise Holmes, realizând că Rebus crezuse că vorbește serios. Erați prieteni? Vreau să zic, știu că ați luat prânzul împreună, dar nu mi-am dat seama…

— A lăsat vreo scrisoare de adio?

— Nu știu.

— Ei bine, cine ar putea să știe?

Holmes se gândi o clipă.

— Cred că inspectorul McCall era la locul crimei.

— În regulă, să mergem, zise Rebus ridicându-se.

— Și cafeaua?

— Dă-o-n mă-sa! Vreau să-l văd pe Tony McCall.

— Ce spuneați despre Calum McCallum? întrebă Holmes, ridicându-se și el.

— Vrei să zici că n-ai auzit?

Holmes clătină din cap.

— Îți spun pe drum.

Rebus își luă haina grăbit și își scoase cheile să închidă ușa de la intrare. Holmes se întrebă despre ce secret era vorba. Ce făcuse Calum McCallum? Dumnezeule, ura oamenii secretoși!

•

Rebus citi biletul în dormitorul lui Carew. Fusese scris elegant cu un stilou adevărat, cu peniță, dar într-unul sau două dintre cuvinte se citea în mod evident groaza, fiindcă literele erau tremurate, iar mâzgălelile trădau faptul că încercase de mai multe ori. Hârtia era de bună calitate, groasă și cu filigran. Automobilul V12 era în garajul din spatele locuinței. Apartamentul în sine era fabulos, un muzeu de piese art deco, pictură modernă și ediții princeps valoroase, închise în spatele vitrinelor.

Exact opusul casei lui Vanderhyde, își zise Rebus în timp ce admira locuința. Apoi McCall îi arătase scrisoarea de adio. „Poate că păcătuiesc ca nimeni altul, dar și sufăr ca nimeni altul". Ăsta era vreun citat de undeva? În mod cert, suna cam pretențios pentru un bilet de sinucidere. Trebuie să fi scris mai multe variante până să fi fost mulțumit. Trebuia să fie exact, trebuia să fie perfect. „Într-o zi poate vei ajunge să înveți ce-i bine și ce-i rău în asta". Rebus n-avea nevoie să scormonească prea adânc. Citind notița, avea sentimentul profund că vorbele lui Carew îi erau direct adresate, că se refereau la lucruri pe care doar Rebus le-ar fi putut înțelege cu adevărat.

— O scrisoare de adio destul de stranie, zise McCall.

— Da, spuse Rebus.

— V-ați întâlnit recent, nu-i așa? Mi-amintesc că ai pomenit. Părea în regulă atunci? Adică, nu era deprimat sau ceva?

— L-am mai văzut de atunci.

— A, da?

— Pe la Calton Hill, acum câteva nopți. Era în mașina lui.

— Aha, mormăi McCall. Totul începe să capete sens.

Rebus îi întinse înapoi biletul și se îndreptă spre pat. Așternuturile erau în dezordine. Pe noptieră erau aranjate trei flacoane goale de pastile, iar pe jos zăcea o sticlă goală de coniac.

— Omu a dat colțul cu stil, zise McCall, punând biletul în buzunar. A bifat și câteva sticle de vin înainte.

— Da, le-am văzut în camera de zi. Lafite din '61. Ceva ce păstrezi pentru ocazii speciale.

— Mai special de atât nu se poate, John.

Auziră zgomot de pași din spatele lor. Era Fermierul Watson cu răsuflarea tăiată de la urcatul scărilor.

— Chestia asta e a naibii de neplăcută, zise el. Unul dintre oamenii cheie din campania noastră o mierlește, și nu oricum, ci din cauza unei supradoze. Ei, ce-o să zică lumea?

— Neplăcut, domnule, replică Rebus. Exact cum ați spus.

— Ba bine că nu.

Watson arătă cu degetul spre Rebus.

— Depinde de tine, John, să te asiguri că presa n-o să se înfrupte din scandalul ăsta sau din noi.

— Da, domnule.

Watson își întoarse privirea spre pat.

— La dracu', păcat, era un om așa de cumsecade. Oare ce-o fi fost în capul lui? Vreau să zic, uită-te la casa asta. Avea și o proprietate pe una dintre insule. Propria lui afacere. Mașină scumpă. Lucruri la care noi putem doar să visăm. Te pune pe gânduri, nu-i așa?

— Da, domnule.

— Bine.

Watson aruncă o ultimă privire spre pat, apoi îl bătu pe umăr pe Rebus.

— Contez pe tine, John.

— Da, domnule.

McCall și Rebus își priviră superiorul plecând.

— Futu-i mama mă-sii, murmură McCall. Nici măcar nu s-a uitat la mine, nici măcar o dată. Ca și când nici nu eram aici.

— Ar trebui să mulțumești stelei tale norocoase, Tony. Ce n-aș da să fiu și eu invizibil…

Bărbații își zâmbiră unul altuia.

— Gata, ai văzut destul? întrebă McCall.

— Mai dau o tură. Apoi te las în pace.

— Cum vrei, John. Un lucru mai zi-mi.

— Ce?

— Ce dracu' făceai pe Calton Hill în creierii nopții?

— Nu întreba, spuse Rebus aruncându-i o bezea în timp ce se îndrepta spre camera de zi.

•

Desigur, pe plan local, ambele întâmplări aveau să devină subiecte de știri. Nu puteau fi trecute cu vederea. Posturilor de radio și ziarelor avea să le fie greu să decidă care titlu merita mai multă atenție: „DJ arestat la lupte ilegale de câini" sau „Sinucidere șocantă a unui important agent imobiliar". Mă rog, titluri de genul ăsta. Lui Jim Stevens i-ar fi plăcut la nebunie, doar că Jim Stevens era la Londra și căsătorit, după câte se părea, cu o fată care avea jumătate din vârsta lui.

Rebus admira tipul ăsta de manevră periculoasă. Dar nu avea niciun pic de admirație pentru James Carew, absolut niciuna. Watson avea dreptate cel puțin într-o privință: Carew avusese tot ce-și putea dori și părea greu de crezut că s-ar fi sinucis doar pentru că fusese văzut de un polițist pe Calton Hill. Poate că ăsta a fost unul dintre motive, dar

trebuia să mai fie și altul. Ceva legat, probabil, de apartament sau de birourile Bowyer Carew de pe George Street.

James Carew avea o mulțime de cărți. Rebus le analiză rapid și văzu că majoritatea erau scumpe, titluri impresionante, dar necitite, cotoarele trosnind ca și cum ar fi fost deschise pentru prima dată. Partea din dreapta sus a bibliotecii avea câteva titluri care îl interesară mai mult decât altele. Volume de Genet și Alexander Trocchi, exemplare din romanul *Maurice* al lui Foster și chiar *Ultima ieșire din Brooklyn*. Poeme de Walt Whitman, textul din *Trilogia Torței*. Gusturi amestecate, predominant gay. Nimic rău în asta. Dar poziția lor pe rafturi – dreapta sus și separate de celelalte volume – îl făcură pe Rebus să-l bănuiască pe Carew că era rușinat de el însuși. N-avea niciun motiv, nu în vremurile astea…

Pe cine încerca să păcălească? SIDA împinsese homosexualitatea în cele mai întunecate unghere ale societății și, făcând din adevăr un secret, Carew devenise victima sentimentului de rușine și, de aceea, vulnerabil în fața oricărui tip de șantaj.

Da, șantaj. Sinucigașii erau câteodată victime ale șantajului, incapabili să găsească altă soluție de scăpare. Poate dacă ar găsi vreo dovadă, o scrisoare sau o notiță sau ceva… *Orice*. Rebus voia să-și dovedească lui însuși că nu era complet paranoic.

Atunci a găsit-o.

Într-un sertar. Un sertar încuiat, desigur, dar cheia era în buzunarul lui Carew. Murise în pijama, iar restul hainelor nu fuseseră ridicate odată cu cadavrul. Rebus luă cheia din dormitor și se îndreptă spre masa de scris din camera de zi. Un birou splendid, antic cu siguranță, atât de mic încât abia puteai pune pe el o foaie A4 și-un cot. Ceea ce odinioară fusese o piesă de mobilier folositoare devenise acum o simplă piesă decorativă în casa unui bărbat bogat. Rebus deschise sertarul cu grijă și scoase un jurnal legat în piele. Fiecare zi avea o pagină, iar paginile erau uriașe. Nu era o agendă pentru întâlniri, n-ar fi fost îngropată în sertar așa. Așadar, era vorba de un jurnal personal. Hulpav, Rebus se repezi să-l deschidă. Dezamăgirea îl lovi pe loc. Majoritatea paginilor erau goale. Câte un rând sau două mâzgălite în creion era tot ce putea găsi.

Rebus înjură.

„În regulă, John. Tot e mai bine decât nimic”. Se opri la una dintre pagini care avea ceva scris pe ea. Urma creionului era slabă, scrisă subțire. „Jerry, 16.00”. O simplă întâlnire. Rebus sări la ziua în care luaseră prânzul la The Eyrie. Pagina era albă. Bine. Deci astea nu erau întâlniri de afaceri. Nu erau prea multe. Rebus era convins că jurnalul lui Carew de la birou trebuie să fi fost îndesat. Ăsta arăta mai degrabă a agendă personală.

„Lindsay, 6.30”.

„Marks, 11.00”.

Cam devreme pentru o întâlnire și apoi, ce-i cu numele „Marks”? Doi tipi, amândoi cu numele de Mark? Ori unul singur cu porecla Marks? Poate chiar magazinul universal Marks and Spencer? Celelalte nume – Jerry, Lindsay – erau androgine și anonime. Avea nevoie de un număr de telefon, de o adresă.

Dădu altă pagină. Și trebui să citească de două ori ce era scris acolo. Atinse cu degetul conturul literelor.

„Hyde, 22.00”.

Hyde. Ce-i spusese Ronnie lui Tracy în noaptea în care el murise? „Ascunde-te, el e pe urmele mele”. Da, și James îi dăduse numele: nu *hide,* ci *H-y-d-e.*

Hyde!

Rebus chicoti. Aici era o legătură, deși una vagă. Mulțumesc. O legătură între Ronnie și James Carew. Ceva mai mult decât o oarecare tranziție pe Calton Hill. Un nume. Se repezi să citească și celelalte pagini. Mai erau trei referiri la Hyde, întotdeauna seara târziu (atunci când Calton Hill își începea activitatea), întotdeauna într-o vineri. Uneori a doua vineri din lună, uneori a treia. Patru însemnări în jumătate de an.

— Ai găsit ceva?

Era McCall, aplecându-se curios peste umărul lui Rebus.

— Da, spuse Rebus.

Apoi se răzgândi.

— Nu, nu prea, Tony. Doar un jurnal prăfuit, dar pederastul n-avea stofă de scriitor.

McCall îl aprobă și se îndepărtă. Era mai interesat de combina hi-fi.

— Individul avea gust. Pick-up Linn. Ai idee cât costă unul din astea, John? Sute. Nu-s arătoase, dar sunt ale naibii de bune.

— Cam ca noi, spuse Rebus.

Îi trecu prin cap să îndese jurnalul în pantaloni. Știa că așa ceva nu era permis. Și la ce i-ar folosi? Dar Tony McCall era întors cu spatele la el, ceea ce era atât de convenabil… Nu, nu, nu putea. Îl aruncă cu zgomot înapoi în sertar, și îl încuie. Îi înmână cheia lui McCall, care încă era aplecat în fața combinei stereo.

— Mulțumesc, John. E un aparat de calitate, să știi.

— Habar n-aveam că ești interesat de treburi din astea.

— De când eram copil. A trebuit să-mi vând combina când m-am căsătorit. Prea zgomotoasă.

Se ridică în picioare.

— Ce crezi – vom găsi ceva răspunsuri pe-aci?

Rebus dădu sceptic din cap.

— Cred că-și păstra toate secretele pentru el. Era un om foarte discret, în fond. Nu, cred că a luat răspunsurile cu el în mormânt.

— Ce să zic? Atunci totul este frumos și limpede, nu-i așa?

— Ca lumina zilei, spuse Rebus.

•

Oare ce spusese bătrânul Vanderhyde? Ceva despre ape tulburi. Rebus avea sentimentul chinuitor că soluția era una simplă și aparent clară ca lumina zilei. Problema era că toate întâmplările, fără legătură, fuseseră țesute într-un întreg. „Mă lupt cu metafore? Foarte bine atunci, mă lupt cu metafore. Tot ce contează este să ajung la fundul elețeului, înnoroit sau nu, și să aduc la lumină acea comoară ascunsă numită *adevăr*".

Știa, de asemenea, că problema era una de clasificare. Trebuia să rupă întâmplările întrepătrunse în ițe separate și să pornească de la ele. Deocamdată, era vinovat că încercase să le țeasă într-un model, un model care poate că nu era bun. Separându-le, așadar, pe toate, poate ar fi avut o șansă să le rezolve. Ronnie se sinucisese. La fel și Carew. Aveau, deci, și altceva în comun pe lângă numele lui Hyde. Poate vreun client al lui Carew? Care cumpărase o proprietate imensă cu bani provenind din trafic de droguri? Ar fi o legătură, cu siguranță. Hyde. Numele nu putea fi adevărat. Câți Hyde apar în cartea de telefon a Edinburghului? Bineînțeles că ar putea fi un nume fals. De altfel, în prostituția masculină rareori se foloseau numele adevărate. Hyde. Jekyll și Hyde. Altă coincidență: Rebus citise cartea lui Stevenson în noaptea în care Tracy îl vizitase. Poate că ar trebui să caute pe cineva numit Jekyll? Jekyll, doctorul respectabil, admirat de societate; Hyde, alter ego-ul său, mărunt și primitiv, o creatură a nopții. Își aminti de acele contururi neclare zărite pe Calton Hill… Oare răspunsul era atât de evident?

Parcă mașina în singurul loc rămas liber în fața secției Great London Road și urcă treptele pe care le cunoștea atât de bine. I se părea că se făcuseră mai mari odată cu trecerea anilor și putea să jure că erau mai multe acum decât atunci când venise pentru prima dată – oare când se întâmplase asta? – acum șase ani? Raportat la viața unui om, șase ani nu înseamnă așa mult, nu? Atunci de ce dracu' se simțea de parcă ar fi fost un Sisif?

— Bună, Jack, îi spuse sergentului de serviciu, care nu catadicsi să-i răspundă cu obișnuita înclinare a capului.

„Ciudat", se gândi Rebus. Jack nu fusese niciodată un tip sociabil, dar de obicei își folosea mușchii gâtului. Era faimos pentru ușoara plecăciune, care ar fi putut însemna orice de la aprobare la insultă.

Dar azi nu schiță niciun gest.

Rebus decise să ignore mojicia și urcă scările. Doi agenți trecură pe lângă el fără să-i adreseze niciun cuvânt. Rebus începu să se facă stacojiu, dar continuă să urce, convins acum că avea șlițul desfăcut sau că reușise cumva să se mozolească pe nas. Ceva de felul ăsta.

Trebuia să verifice în oglindă când ajungea în birou.

Holmes îl aștepta, așezat în scaunul lui de la birou, cu câteva acte importante răspândite pe masă. Dădu să se ridice când intră Rebus, adunând laolaltă foile de hârtie ca un puști prins cu o carte deocheată.

— Bună, Brian.

Rebus își scoase haina și o agăță în spatele ușii.

— Ascultă, vreau să-mi faci rost de numele complete și adresele tuturor locuitorilor din Edinburgh care se numesc Jekyll sau Hyde. Știu că poate părea prostesc, dar fă-o! Apoi…

— Cred că ar trebui să stați jos, domnule, zise Holmes tremurând.

Rebus se holbă la el, văzu frica din ochii tânărului și știu că se întâmplase ce era mai rău.

•

Rebus deschise ușa de la camera de interogatorii. Avea fața de culoarea sfeclei murate și Holmes, venind în urma lui, se temea că superiorul său era pe cale să sufere un atac cerebral. În cameră erau doi bărbați de la Departamentul de Criminalistică, amândoi cu mânecile cămășilor suflecate, ca după o discuție grea. Se întoarseră când intră Rebus. Cel care era așezat se ridică imediat, ca și cum ar fi fost gata de luptă. De partea cealaltă a mesei, adolescentul cu față de nevăstuică, cunoscut de Rebus drept „James”, chiar icni de frică și sări în picioare, dărâmând scaunul, care se izbi cu o bufnitură de pardoseala de piatră.

— Nu-l lăsa să se apropie de mine! urlă el.

— Hai, John… începu unul dintre detectivi, sergentul Dick.

Rebus ridică o mână în aer ca să transmită că n-avea de gând să fie violent. Detectivii se uitară unul la altul, neștiind dacă să-l creadă.

— O să primești exact ceea ce meriți, spuse Rebus cu ochii la băiat, așa că ai face bine să nu mai minți.

În vocea lui Rebus se simțea o furie rece, lucidă.

— O să-ți rad biluțele pentru asta, băiete. Fii sigur de asta. Vorbesc serios.

Puștanul își dădu seama că ceilalți doi detectivi l-ar fi oprit pe Rebus și că nu era în pericol. Rânji.

— Da, sigur, zise zeflemitor.

Rebus se aplecă spre el, dar Holmes îi puse o mână pe umăr, trăgându-l înapoi.

— Las-o baltă, John, îl temperă celălalt detectiv, Cooper. Lasă lucrurile să treacă de la sine. N-o să dureze mult.

— E deja prea mult, șuieră Rebus în timp ce Holmes îl împingea afară din încăpere, închizând ușa după ei.

Rebus se opri pe holul întunecat, furia i se consumase și capul îi era plecat. Era așa de greu de crezut…

— Inspector Rebus!

Și Rebus, și Holmes își întoarseră capetele în direcția vocii. Aparținea unei agente în uniformă. Și ea părea speriată.

— Da? răspunse Rebus înghițind în sec.

— Șeful vrea să vă vadă în biroul lui. Cred că e urgent.

— Sunt sigur că este, spuse Rebus, pășind spre ea atât de amenințător încât tânăra făcu imediat un pas înapoi.

•

— Este o înscenare, ce dracu', domnule, cu tot respectul.

„Amintește-ți regula de aur, John", se gândi Rebus în sinea lui: „niciodată nu urla la un superior fără să adaugi *cu tot respectul*" Învățase asta în armată. Cât timp adăugai asta la sfârșit, impertinența nu putea fi interpretată ca insubordonare.

— John, va trebui să cercetăm dacă e așa. E datoria noastră. Eu știu că e o tâmpenie și toți ceilalți știu că e o tâmpenie, dar va trebui să *demonstrăm* că este o tâmpenie. E datoria noastră.

— Cu toate astea, domnule…

Watson îi reteză vorba cu o mișcare a mâinii.

— Dumnezeu știe, erai oricum *suspendat* de la îndatoririle pe care le aveai, pentru a începe mica noastră campanie.

— Da, domnule, dar exact asta vrea.

— Cine?

— Un individ numit Hyde. Vrea să mă opresc din căutări în cazul lui Ronnie McGrath. Despre asta e vorba. De asta e o înscenare.

— Posibil. Dar asta e, a fost făcută o plângere împotriva ta…

— De nemernicul ăla mic de jos.

— El zice că i-ai dat bani, douăzeci de lire, mi se pare.

— I-am dat douăzeci de lovele, dar nu pentru o partidă, Cristoase!

— Atunci pentru ce?

Rebus încercă să inventeze un răspuns, dar fără succes. De ce dăduse bani unui adolescent pe nume James? Bineînțeles, căzuse singur în cursă. Nici Hyde însuși n-ar fi putut să o facă mai bine. Și acum James era jos, turuind în fața celor de la Criminalistică o poveste repetată cu atenție. „Și poți să spui tot ce vrei, jegule. Nicio tonă de apă și săpun n-o să te mai curețe. Nemernic ce ești".

— Asta înseamnă că i-o servim direct lui Hyde, domnule, zise Rebus, într-o ultimă încercare. Dacă povestea e adevărată de ce nu a venit de ieri? De ce a așteptat până azi?

Dar Watson era de neînduplecat.

— Nu, John. Vreau să pleci de aici pentru o zi sau două. Poate o săptămână. Ia-ți o pauză. Fă ce vrei, dar lasă-ne în pace. O s-o rezolvăm, nu te îngrijora. O să-i demontăm povestea în bucățele atât de mici că n-o să mai poată să le vadă. Una dintre ele o să se spargă și, odată cu ea, toată întâmplarea. Nu-ți face griji.

Rebus îl fixă pe Watson cu privirea. Ceea ce spunea avea sens; mai

mult decât atât, era chiar extrem de subtil și de sclipitor. Poate că până la urmă Fermierul nu era chiar așa de țărănoi pe cât îl crezuse. Oftă.

— Cum spuneți dumneavoastră, domnule.

Watson dădu din cap zâmbind.

— Apropo, zise el. Îți amintești de individul ăla, Andrews, care administra un club numit Finlay's?

— Am luat prânzul cu el, domnule.

— Exact. M-a invitat să aplic ca membru.

— Foarte bine, domnule.

— Se pare că lista de așteptare e de aproape un an – toți englezoii ăia bogați, veniți din nord vor să fie membri –, dar a zis că face o excepție pentru mine. I-am zis să nu se deranjeze. Beau rareori și cu siguranță nu joc jocuri de noroc. Dar e un gest frumos. Poate că ar fi mai bine să-l rog să se gândească la tine în locul meu. Așa ai avea ceva de făcut în timpul liber, nu?

— Da, domnule.

Rebus părea că se gândește serios la propunere. Pileală și jocuri: o combinație nu tocmai rea. Se lumină la față.

— Da, domnule, spuse el. Ar fi foarte amabil din partea dumneavoastră.

— Atunci o să văd ce pot să fac. Și încă ceva…

— Da, domnule?

— Ai de gând să te duci diseară la petrecerea lui Malcolm Lanyon? Ne-a invitat când am luat prânzul împreună la The Eyrie, mai știi?

— Am uitat cu totul de asta, domnule. Ar fi mai… cuminte din partea mea să stau deoparte?

— Nicidecum. S-ar putea ca eu să nu reușesc să vin, dar nu văd niciun motiv să nu te duci tu. Dar nicio vorbă despre…

Și Watson făcu semn cu capul spre ușă și, indirect, spre camera de interogatorii din spate.

— Am înțeles, domnule. Mulțumesc.

— A, și John?

— Da, domnule?

— Nu înjura în fața mea. Niciodată. Cu sau fără „tot respectul"… bine?

Rebus își simți obrajii înroșindu-se, nu de furie, ci de rușine.

— Da, domnule, spuse el, și ieși.

•

Holmes aștepta nerăbdător în biroul lui Rebus.

— Deci ce-a vrut?

— Cine?

Rebus afișa o nonșalanță teatrală.

— A, te referi la Watson? A vrut să-mi spună că-mi pune numele pe

lista de la Finlay's.

— Clubul Finlay's?

Holmes îl privi mirat, nu se așteptase deloc la asta.

— Exact. La vârsta mea, cred că merit să fiu membrul unui club în oraș, nu crezi?

— Nu știu.

— A, și a mai vrut să-mi amintească despre petrecerea din seara asta de la Malcolm Lanyon.

— Avocatul?

— Chiar el.

Rebus îl prinsese pe Holmes pe picior greșit și știa asta.

— Sper că n-ai stat degeaba cât am fost plecat.

— Cum?

— Hyde și Jekyll, Brian. Ți-am cerut adresele.

— Am făcut aici lista. Nu prea lungă, slavă Domnului. Bănuiesc că o să mă ocup de treaba asta?

Rebus îl privi surprins.

— Deloc. Ai lucruri mai bune de făcut cu timpul tău. Nu, cred că de data asta mă ocup eu.

— Dar… cu tot respectul, n-ar trebui să stați pe margine?

— Cu tot respectul, Brian, să fiu al dracului dacă asta e treaba ta!

•

De acasă, Rebus încercă să o sune pe Gill, dar nu reuși să dea de ea. Se ținea departe de toată lumea, probabil. Noaptea trecută, Gill rămăsese tăcută tot drumul până acasă și nu-l invitase înăuntru. Ceea ce nu-l surprinse. Nu era cazul să profite… Și atunci de ce încerca s-o sune? Bineînțeles că încerca să profite! O voia înapoi.

Făcu ordine în camera de zi, adună niște lucruri și duse un sac de gunoi plin cu haine murdare la o curățătorie din apropiere. Recepționera, doamna Mackay, era furioasă pe Calum McCallum.

— Nu te-aștepți la așa ceva de la o celebritate… E șocant.

Rebus zâmbi și aprobă din cap.

Întors în apartament, se așeză și luă o carte, știind totuși că nu putea să se concentreze. Nu voia ca Hyde să câștige și, dacă se ținea departe de anchetă, exact asta s-ar fi întâmplat. Luă hârtia din buzunar. Nu era nimeni cu numele de familie Jekyll în zona Lothians și doar vreo șase cu numele Hyde. Cel puțin de ei era sigur. Dar dacă Hyde își scosese numărul din cartea de telefon? O să-i spună lui Brian Holmes să verifice această posibilitate.

Ajunse la telefon și formase deja jumătate din numărul din cartea de telefoane când realiză că suna la biroul lui Gill. Tastă și restul numărului. La naiba, oricum nu ar fi avut de ce să fie acolo.

— Alo?

Era vocea lui Gill Templer, mai calmă ca oricând. Da, dar tipul ăsta

de șmecherie era ușor de făcut la telefon. La fel ca toate vechile șmecherii.

— Sunt John.

— Salutare. Mersi că m-ai dus acasă.

— Ce faci?

— Sunt bine, sincer. Mă simt doar un pic… Nu știu, „confuză” nu e chiar termenul potrivit. Mă simt ca și când aș fi fost înșelată. Asta ar fi o descriere cât de cât corectă.

— Te duci să-l vezi?

— Ce? În Fife? Nu, nu cred. Nu pentru că n-aș putea să-l înfrunt. Chiar vreau să-l văd. Dar nu vreau să intru în secție când toată lumea știe cine sunt și de ce am venit.

— Merg cu tine, Gill, dacă vrei.

— Mersi, John. Poate peste o zi sau două. Dar nu mai devreme.

— Înțeleg.

Își dădu seama că strângea receptorul prea tare și că îl dureau degetele. Dumnezeule, îl durea totul. Oare Gill avea cea mai mică bănuială despre sentimentele lui chiar în acea clipă? Rebus era sigur că nu ar fi putut să le dea glas. Nu fuseseră inventate cuvintele pentru așa ceva. Se simți atât de aproape de e, și totuși atât de departe, ca un puști care-și pierduse prima iubită.

— Mersi că ai sunat, John. Contează mult. Dar m-aș simți mai bine dacă…

— Ah, sigur, sigur ai dreptate. Păi, ai numărul meu, Gill. Ai grijă.

— Pa, J…

Rebus închise telefonul. „Nu o sufoca, John”, gândi el. „Așa ai pierdut-o prima dată. Nu te apuca să faci niciun fel de presupuneri. Nu-i place asta. Lasă-i spațiu”. Poate că făcuse deja o greșeală sunând-o. La dracu’.

Cu tot respectul.

Turnătorul de James. Nenorocitul… O să-i smulgă capul de pe umeri când o să-l prindă. Se întrebă oare cu cât îl plătise Hyde pe puștan. Cu siguranță, cu mult mai mult de douăzeci de lire.

Telefonul *suna.*

— Aici Rebus.

— John? Sunt Gill, din nou. Tocmai am aflat. De ce nu mi-ai spus?

— Ce să-ți spun?

Rebus făcea pe indiferentul, deși știa că Gill își dă seama că se preface.

— Despre plângerea împotriva ta.

— A, aia. Nu contează, Gill, știi că se mai întâmplă lucruri din astea din când în când.

— Da, dar de ce n-ai spus? De ce m-ai lăsat să pălăvrăgesc așa?

— N-ai pălăvrăgit.

— La dracu'!

Gill părea gata să izbucnească în plâns.

— De ce încerci întotdeauna să-mi ascunzi lucruri? Ce se întâmplă cu tine?

Era pe cale să explice, când legătura se întrerupse. Se holbă înmărmurit la aparat, întrebându-se *de ce* nu îi spusese de la început. Pentru că Gill avea deja prea multe pe cap? Pentru că era jenat? Pentru că nu-și dorea mila unei femei vulnerabile? Erau destule motive.

Erau, nu-i așa?

Bineînțeles că erau. Doar că niciunul dintre motive nu părea să-l facă să se simtă mai bine. „De ce încerci întotdeauna să-mi ascunzi lucruri?" Iar acel cuvânt: „ascunzi". *Hide.* Un verb, o acțiune și un substantiv, un loc. Și o persoană. Fără față, dar Rebus începea să-l cunoască foarte bine. Inamicul era viclean, nu era nicio îndoială în privința asta. Dar nu avea nicio șansă să-și ducă la bun sfârșit amenințările nedeslușite așa cum se ocupase de Ronnie și Carew, așa cum încercase să se ocupe și de John Rebus.

Telefonul sună din nou.

— Aici Rebus.

— Sunt inspectorul-șef Watson. Mă bucur că te-am prins acasă.

„Pentru că", adăugă Rebus în sinea lui, „asta înseamnă că nu sunt pe stradă acostând minori".

— Da, domnule. Vreo problemă?

— Din contră. Încă îl interoghează pe băiatul ăla prostituat. N-ar mai trebui să dureze mult. Dar, de fapt, te-am sunat pentru că am fost la cazinou.

— Cazinou, domnule?

— Știi tu, Finlay's.

— O, da.

— Și au zis că ești bine venit oricând, numai să vrei să te duci. Trebuie doar să pomenești numele lui Finlay Andrews, ăsta e permisul de acces.

— Am înțeles, domnule. Bine, vă mulțumesc.

— Cu plăcere, John. Păcat că trebuie s-o iei mai ușor, cu treaba asta cu sinuciderea și așa mai departe. Presa e peste tot, adulmecă după orice bucățică de mizerie pe care o pot găsi. Ce mai slujbă ne-am ales și noi, nu?

— Da, domnule.

— McCall le răspunde la întrebări. Sper doar să nu apară la TV. Nu-i chiar fotogenic, nu-i așa?

Watson o spuse ca și când era vina lui Rebus, așa că era pe punctul de a-și cere scuze când inspectorul-șef păru să acopere receptorul cu mâna, vorbind cu altcineva din încăpere. Când reveni la conversație,

fu doar pentru un rămas-bun grăbit.

— Conferință de presă se pare, zise el.

Și asta a fost tot.

Rebus se holbă la telefon un minut întreg. Dacă urma să-l mai sune cineva, era pregătit. Dar nu-l mai sună nimeni. Aruncă telefonul pe podea. Spera, în secret, să-l spargă într-una dintre zilele astea, pentru a reveni la aparatul de modă veche. Dar obiectul ciobit părea mai rezistent decât arăta.

Tocmai deschidea cartea atunci când se auzi ciocănelul de la ușă. Poc, poc, poc. Așadar, îl căuta cineva de la serviciu, și nu doamna Cochrane ca să întrebe de ce nu spălase casa scărilor.

Era Brian Holmes.

— Pot să intru?

— Cred că da.

Rebus nu simțea un teribil entuziasm, dar lăsă ușa deschisă pentru ca tânărul detectiv să-l urmeze în camera de zi dacă-și dorea. Brian intră cu un entuziasm forțat.

— Tocmai am văzut un apartament lângă Tollcross și-am zis că aș…

— Sari peste explicații, Brian. Ai venit să mă verifici. Stai jos și spune-mi ce s-a întâmplat în lipsa mea.

Rebus se uită la ceas în timp ce Holmes se așeză.

— Am lipsit, să se consemneze, mai puțin de două ore.

— Oh, eram îngrijorat, asta-i tot.

Rebus îl privi fix. Simplu, direct, la obiect. Poate că totuși ar putea învăța ceva de la Holmes.

— Așadar, nu sunt ordinele Fermierului?

— Deloc. Și chiar așa a fost, am văzut un apartament.

— Cum arăta?

— Absolut îngrozitor. Aragazul în camera de zi, dușul într-o cabină micuță. Fără baie, fără bucătărie.

— Și cât cereau pe el? Nu, dacă mă gândesc mai bine, nu-mi spune. M-ar deprima să aflu.

— Pe mine cu siguranță m-a deprimat.

— Poți să cumperi apartamentul meu când o să mă bage la zdup pentru corupere de minori.

Holmes se uită în sus, văzu că Rebus zâmbea și rânji ușurat.

— Povestea puștiului deja se destramă.

— Te-ai îndoit vreun moment?

— Bineînțeles că nu. Oricum, m-am gândit că astea v-ar putea înveseli.

Holmes flutură un plic uriaș din hârtie maro, pe care îl ținuse până atunci ascuns în sacoul de catifea reiată. Rebus nu-i mai văzuse îmbrăcat în haina asta și se gândi că era uniforma de cumpărare-

apartament a agentului detectiv.

— Ce-i aici? întrebă Rebus luând plicul.

— Poze. Raidul de azi-noapte. M-am gândit că vă interesează.

Rebus deschise plicul și scoase un set de fotografii 18 x24 alb-negru. Înfățișau, mai mult sau mai puțin clar, contururi umane răsfirate pe un câmp. Lumina din imagine părea să fie un proiector puternic cu halogen, care forma umbre negre, uriașe și surprindea fețe palide exprimând șoc și surpriză.

— De unde ai astea?

— Sergentul-detectiv Hendry mi le-a trimis, lângă o felicitare cu „însănătoșire grabnică" pentru Nell. A crezut că m-ar putea înveseli.

— Ți-am zis eu că e un tip de treabă. Ai idee care dintre prostovanii ăștia este DJ-ul?

Holmes se ridică și veni în spatele lui Rebus, care ținea deja o fotografie în mână.

— Nu aici, zise Holmes, apare în altă poză.

Căută printre poze până găsi imaginea pe care o căuta.

— Aici. Uite. Ăsta e McCallum.

Rebus studie ciudata arătare din fața lui. Expresia spaimei, atât de explicită chiar prin neclaritatea feței, ar fi putut fi desenată de un copil. Ochii larg deschiși și o gură deschisă ca într-o literă „O", brațele ridicate ca într-un amestec de zbor rapid și capitulare finală.

Rebus rânji cu gura până la urechi.

— Ești sigur că ăsta e?

— Unul dintre agenții de la secție l-a recunoscut. A zis că odată i-a cerut lui McCallum un autograf.

— Sunt impresionat. Totuși nu cred că va mai da autografe de acum în colo. Unde l-au dus?

— Toți cei pe care i-au arestat au ajuns la echipa vărgaților.

— Foarte frumos. Apropo, au pus mâna pe organizatori?

— Pe toți. Inclusiv pe Brightman. El era șeful.

— Davy Brightman? Un tip mărunțel?

— Chiar el.

— Am jucat fotbal împotriva dobitocului de câteva ori când eram în școală. Juca fundaș stânga pentru echipa adversă. Eu eram extremă stânga. Mi-a dat o cotonogeală zdravănă într-o partidă.

— Răzbunare, dulce răzbunare, zise Holmes.

— Chiar așa, Brian, spuse Rebus privind cu atenție imaginea. Chiar așa.

— De fapt, câțiva dintre cei implicați au fugit, dar sunt toți pe film. Aparatul nu minte niciodată, nu, domnule?

Rebus începu să examineze cu atenție și celelalte poze.

— Aparatul foto e o invenție folositoare! spuse el.

Deodată se schimbă la față.

— Domnule, sunteți bine?

Vocea lui Rebus se redusese la un murmur:

— Chiar acum am avut o revelație, Brian. Cum îi spune…? Epifanie, nu-i așa?

— Habar n-am, domnule.

Holmes era sigur că superiorului său îi plesnise ceva în creier.

— Epifanie, da. *Știu* unde ne-au condus toate astea, Brian. Sunt sigur de asta. Nemernicul ăla de pe Calton Hill a zis ceva despre poze, niște poze de care toată lumea e interesată. Erau pozele lui Ronnie.

— Cum? Cele din dormitorul lui?

— Nu, nu alea.

— Atunci cele din studioul lui Hutton?

— Nu chiar. Nu știu exact unde sunt pozele, dar am o bănuială a dracului de bună. „Hide" ar putea fi un substantiv, Brian. Să mergem.

— Unde?

Holmes îl văzu pe Rebus cum se ridică brusc și pornește spre ușă. Încercă să adune fotografiile, pe care Rebus le lăsase să cadă pe podea.

— Lasă-le dracului pe alea! ordonă Rebus, îmbrăcându-și în grabă haina.

— Dar unde dracului mergem?

— Tocmai ți-ai răspuns singur la întrebare, spuse Rebus, întorcându-se să rânjească la Holmes. Exact acolo mergem.

— Unde?

— În iad, bineînțeles. Haide.

•

Se lăsa frigul. Soarele tocmai era pe cale să capituleze și să se retragă din luptă. Norii erau roz-pal. Ultime raze mărețe de soare luminau o singură casă din Pilmuir, lăsând restul străzii în umbră. Rebus își ținu respirația. Trebuia să recunoască, era o priveliște impresionantă.

— Ca staulul din Bethleem, zise Holmes.

— Un grajd nenorocit pentru pederași, replică Rebus. Dumnezeu are un simț al umorului cam ciudat dacă asta e ideea Lui despre o glumă.

— Spuneați că mergem în iad.

— Totuși nu mă așteptam să fie un iad pus în scenă de Cecil B. DeMille{16}. Ce se întâmplă aici?

În fața casei lui Ronnie se zăreau o camionetă și o benă metalică, aproape ascunse în penumbră.

— Consiliul local? sugeră Holmes. Probabil curăță casa.

— De ce, pentru numele lui Dumnezeu?

— E o mare nevoie de locuințe, răspunse Holmes.

Rebus nu-l asculta. Trase mașina pe dreapta, sări afară și se-ndreptă grăbit spre benă. Era plină de resturile din interiorul adăpostului. Din

casă se auzeau zgomote de ciocan. În spatele camionetei, un muncitor sorbea dintr-un pahar de plastic, ținând un termos în cealaltă mână.

— Cine e șef aici? întrebă Rebus.

Muncitorul suflă în conținutul paharului, apoi luă o altă înghițitură înainte să răspundă:

— Cred că eu.

Îi privi îngrijorat. Putea mirosi autoritatea de la un kilometru.

— Sunt în pauza legală de ceai.

— Nu contează. Ce se întâmplă?

— Cine vrea să știe?

— Departamentul de Criminalistică vrea să știe.

Muncitorul se uită dur spre fața și mai dură a lui Rebus și luă decizia de a răspunde:

— Păi, am primit sarcina să curățăm locul ăsta. Să-l facem locuibil.

— Din ordinul cui?

— Nu știu. Al cuiva. Noi doar am primit sarcina și am venit să facem treaba.

— Am înțeles.

Rebus întoarse spatele omului și porni pe alee spre ușa casei. Holmes, zâmbind către șeful de echipă ca și cum își cerea scuze, îl urmă pe Rebus. În camera de zi, doi muncitori care purtau salopete și mănuși de cauciuc, groase și roșii, zugrăveau. Pentagrama lui Charlie deja fusese acoperită, contururile abia se mai zăreau prin stratul uscat de vopsea. Oamenii se uitară spre Rebus, apoi către pereți.

— Se acoperă complet după următorul strat, zise unul dintre muncitori. Nu vă faceți griji.

Rebus se holbă o clipă la individ, apoi trecu pe lângă Holmes și ieși din cameră. Începu să urce scările și coti spre dormitorul lui Ronnie unde găsi un alt muncitor, mult mai tânăr decât cei doi de jos. Aduna cele câteva lucruri ale lui Ronnie într-un sac negru de plastic. Când intră în cameră. Rebus îl prinse pe băiat îndesându-și un volum necartonat într-unul dintre buzunarele salopetei.

— Aia nu-i a ta, băiete. Pune-o la loc în sac, împreună cu celelalte.

Ceva din tonul său îl convinse pe băiat să-l asculte.

— Te-a mai interesat și altceva? întrebă Rebus, apropiindu-se de adolescent cu mâinile în buzunare.

— Nimic, răspunse băiatul, cu vinovăție în glas.

— Mai exact, niște fotografii, continuă Rebus, ca și când nu-l auzise. Poate doar câteva, poate un teanc… Mm?

— Nu. Nimic de felul ăsta.

— Ești sigur?

— Sigur.

— Bun. Du-te jos la camionetă și adu-mi o rangă sau ceva. Vreau să scoatem scândurile parchetului.

— Ce?

— M-ai auzit, băiete. Du-te!

Holmes îl privea admirativ, în tăcere. Rebus părea de o statură și mai mare, devenise mai lat, mai înalt. Holmes nu reușea să găsească o explicație pentru asta. Poate că avea de-a face cu felul în care Rebus își ținea mâinile în buzunare, cu felul în care coatele îi erau îndreptate spre exterior, oferind iluzia unui trup masiv. Orice ar fi fost, funcționa. Tânărul muncitor se împletici în jos pe scări.

— Sunteți sigur că sunt aici? întrebă Holmes încet.

Încerca să-și păstreze un ton egal, nu voia să pară prea sceptic. Dar Rebus trecuse de mult de acest prag. În mintea lui, fotografiile erau ca și găsite.

— Sunt sigur, Brian. Pot să le *miros*.

— Sunteți sigur că nu e doar de la baie?

Rebus se întoarse și se uită la el, ca și cum îl vedea pentru prima dată.

— E posibil să ai dreptate, Brian. E chiar foarte posibil.

Holmes îl urmă pe Rebus spre baie. Când Rebus deschise ușa cu un șut, duhoarea îi izbi pe amândoi și îi făcu să se aplece în față într-un impuls compulsiv de a voma. Rebus scoase o batistă din buzunar, își acoperi fața și închise ușa la loc

— Uitasem de locul ăsta, spuse el.

Apoi adăugă:

— Așteaptă aici.

Se întoarse cu șeful de echipă, un tomberon de plastic, o lopată și trei măști albe. Îi dădu una dintre măști lui Holmes, care își prinse elasticul, își fixă nasul de carton pe față și respiră adânc, testând aerul. Holmes tocmai se pregătea să spună că mirosul este încă deranjant, când Rebus dădu din nou un șut în ușă și, în timp ce șeful de echipă îndrepta o lanternă industrială spre baie, trecu pragul.

Rebus împinse tomberonul la marginea băii și-l lăsă acolo, apoi îi făcu semn șefului de echipă să lumineze cada. Holmes aproape căzu pe spate încercând să iasă cât mai repede din încăpere. Un șobolan gras, surprins în timp ce devora rămășițele putrezite din baie, chițăi, cu ochii roșii strălucind în lumina lanternei. Rebus îl lovi cu ranga și despică animalul în două jumătăți exacte. Holmes ieși pe hol, își ridică masca și vomită în fața peretelui umed. Încercă să respire adânc, dar duhoarea era copleșitoare și greața se întorcea în valuri rapide.

În baie, șeful de echipă și Rebus schimbară un zâmbet, care li se citi în ochi, deasupra măștilor. Văzuseră lucruri și mai rele – mult mai rele – de-a lungul carierelor. Așadar, cum nimeni nu era atât de naiv încât să mai zăbovească, se apucară de treabă. Șeful de echipă ținea lanterna în timp ce Rebus încărca atent conținutul căzii de baie în tomberon. Mizeria lăsată de dejecțiile proaspete aluneca din lopată,

stropindu-i cămașa și pantalonii. Ignora asta, ignora totul, mai puțin sarcina pe care și-o asumase. Făcuse munci mai împuțite în armată, munci mult mai împuțite în timpul antrenamentului eșuat pentru SAS. Asta era doar rutină. Și cel puțin sarcina asta avea o finalitate, un scop clar.

Sau cel puțin așa spera.

În timpul ăsta, Holmes își ștergea ochii umezi cu dosul palmei. Urmărea prin ușa deschisă umbrele sinistre formate de lumina lanternei pe perete și pe tavan, în timp ce o siluetă lua cu lopata rahat și-l îndesa în tomberon, umplându-l zgomotos. Era ca o scenă dintr-un un film de groază, *Inferno,* lipseau doar dracii care să-i îndemne la treabă pe muncitorii blestemați. Dar oamenii ăștia păreau, dacă nu fericiți de munca lor, atunci măcar… ei bine, *profesioniști* care știau ce fac. Doamne Dumnezeule, tot ce își dorea era un apartament al lui și câte o vacanță din când în când și o mașină decentă. Și pe Nell, bineînțeles. O să-i povestească într-o bună zi întâmplarea asta și poate o să râdă împreună.

Dar ultimul lucru pe care-i venea să-l facă acum era să zâmbească.

Auzi un hohot de râs și, privind în jurul său, îi trebuiră câteva momente să realizeze că venea din baie. John Rebus râdea îndesându-și mâna în mizerie. Scoase ceva de acolo. Holmes nici măcar nu observă mănușile groase de cauciuc care-l protejau pe Rebus până sus, la coate. Se întoarse pur și simplu și coborî scările, nesigur pe picioare.

— Te-am prins! urlă Rebus.

— E un furtun afară, zise șeful de echipă.

— Arată-ne drumul, spuse Rebus, scuturând pachetul de o parte din mizeriile de pe el. Arată-ne drumul, Macduff.

— Numele este MacBeth, strigă înapoi maistrul, îndreptându-se spre scări.

În aerul răcoros și proaspăt de afară spălară pachetul cu furtunul, lipindu-l de fațada casei. Rebus se uită cu atenție. O pungă de plastic roșu, ca o sacoșă de la un magazin de discuri, care fusese înfășurată într-o cămașă sau ceva asemănător. Totul fusese lipit cu o rolă de bandă adezivă, apoi legat cu sfoară, bine înnodată la mijloc.

— Ai fost un puștan isteț, nu-i așa, Ronnie? murmură Rebus ridicând pachetul. Mai isteț decât te-a crezut lumea.

La camionetă, Rebus își dădu jos mănușile de cauciuc, dădu mâna cu șeful de echipă și schimbă cu el nume de cârciumi locale, promițându-și unul altuia să bea împreună, o tărie într-una din serile viitoare. Apoi se îndreptă spre mașină. Holmes îl urmă jenat. În drum spre apartamentul lui Rebus, Holmes nu îndrăzni nici măcar o dată să sugereze că ar trebui să deschidă un geam și să lase să intre aer curat.

Rebus era ca un copil care tocmai găsise cadoul surpriză în

dimineața aniversării. Ținea pachetul strâns la piept, murdărindu-și și mai mult cămașa, fără să pară că vrea să-l deschidă. Acum, că îl avea, anticipa descoperirea. Urma să-l deschidă, asta era tot ce conta.

•

Când ajunseră la apartament, totuși, Rebus deveni brusc agitat și se repezi în bucătărie după o foarfecă. Între timp, Holmes îndrugă niște scuze și se duse la baie, spălându-se temeinic pe mâini, pe partea expusă a brațelor și pe față. El mânca pielea capului și și-ar fi dorit să se arunce cu totul sub duș și să stea sub jetul de apă o oră sau două.

Când ieși din baie, auzi un zgomot în bucătărie. Era opusul hohotului pe care-l auzise mai devreme, era de data asta un fel de hohot deznădăjduit. Se duse repede în bucătărie și-l văzu pe Rebus stând în picioare, cu capul plecat și mâinile sprijinite pe blat. Avea în față pachetul deschis.

— John? Ce s-a întâmplat?

Vocea lui Rebus era moale, brusc obosită.

— Sunt doar poze de la un nenorocit de meci de box. Doar atât. Doar niște nenorocite de fotografii sportive.

Holmes înaintă încet, temându-se ca nu cumva zgomotul sau mișcarea să-l facă pe Rebus să cedeze nervos.

— Poate că e cineva în mulțime, sugeră el aruncând o privire peste umărul lui Rebus. În public. Hyde ar putea fi unul dintre spectatori.

— Spectatorii sunt în ceață. Uită-te.

Holmes se uită. Erau cam douăsprezece fotografii în total. Doi boxeri categoria pană, nu cine știe ce, se luptau. Nu era nimic subtil legat de competiție, nimic neobișnuit.

— Poate este clubul de box al lui Hyde.

— Poate, spuse Rebus, fără să-i mai pese.

Fusese atât de sigur că va găsi fotografiile și atât de sigur că acestea îi vor dezvălui cea din urmă și cea mai importantă piesă a puzzle-ului. Dar de ce fuseseră ascunse cu atâta atenție, cu atâta șiretenie? Și atât de bine protejate? Trebuia să existe un motiv.

— Poate, zise Holmes, care începuse din nou să-l enerveze pe Rebus, poate e ceva care ne-a scăpat. Cârpa în care erau învelite, plicul…

— Nu fi prost, Holmes!

Rebus lovi tăblia cu palma, apoi se calmă imediat.

— Scuze. Doamne… scuze.

— E-n regulă, zise calm Holmes. O să fac o cafea sau ceva. Apoi ce-ar fi să ne mai uităm odată cu atenție pe pozele astea? Ce ziceți?

— Da, spuse Rebus, îndreptându-se de spate. Bună idee.

Se duse spre ușă.

— Mă duc să fac un duș, zise el, apoi se întoarse și-i zâmbi lui Holmes. Sigur put de-ți mut nasul.

— Un miros foarte agricol, domnule, zise Holmes, zâmbind la rândul lui.

Râseră împărtășind aluzia la Fermierul Watson. Apoi Rebus plecă să-și facă duș și Holmes pregăti cafeaua, ascultând cu invidie sunetele care se auzeau din baie. Mai aruncă o privire pe fotografii, o privire atentă, sperând să găsească ceva, ceva cu care ar fi putut să-l impresioneze pe Rebus, să-l înveselească măcar un pic.

Boxerii erau tineri, fotografiați din ring sau de undeva de al dracului de aproape. Dar fotograful – Ronnie McGrath, probabil – nu folosise blițul, bazându-se pe reflectoarele afumate de deasupra ringului. Prin urmare, nici boxerii, nici publicul nu erau recognoscibili ca indivizi distincți. Fețele erau granulate, chiar și contururile corpurilor erau începețoșate. De ce nu folosise blițul?

Într-o fotografie, partea dreaptă a cadrului era întunecată, acoperită de ceva așezat în calea lentilei. Ce? Un spectator în trecere? Haina cuiva?

Holmes își dădu brusc seama: fotograful își ținuse haina peste obiectiv pentru că făcuse pozele pe furiș. Așa se putea explica slaba calitate a cadrelor și unghiurile înclinate ale celor mai multe dintre ele. Așadar, *trebuia* să existe un motiv pentru care făcuse pozele. Fotografiile erau indiciul pe care-l căuta Rebus. Acum nu mai trebuia decât să afle *ce* fel de indiciu.

Jetul dușului se transformă în picături, apoi se opri de tot. Câteva clipe mai târziu, Rebus apăru înfășurat într-un prosop, mergând spre dormitor să se schimbe. Tocmai își îmbrăca pantalonii când Holmes dădu buzna, fluturând fotografiile.

— Cred că m-am prins! strigă el.

Rebus privi în sus, surprins, apoi își trase pantalonii.

— Da, spuse. Cred că m-am prins și eu. Mi-a venit ideea acum la duș.

— A…

— Adu niște cafea, spuse Rebus, și să mergem în camera de zi să vedem dacă ne gândim la același lucru. Bine?

— Sigur, zise Holmes întrebându-se din nou de ce se alăturase poliției, când existau pe lume atât de multe cariere mult mai profitabile.

Când intră în camera de zi cu cănile de cafea, Holmes îl găsi Rebus învârtindu-se prin încăpere cu telefonul lipit de ureche.

— Am înțeles, spunea el. O să aștept. Nu, nu, n-o să revin cu un telefon. Am zis că o să *aștept.* Mulțumesc.

Luând cafeaua de la Holmes, își dădu ochii peste cap, ca și cum nu-i venea să creadă cât de proastă era persoana de la celălalt capăt al firului.

— Cine e? șopti Holmes.

— Primăria, spuse tare Rebus. Am primit un nume și un număr de interior de la Andrew.

— Cine-i Andrew?

— Andrew MacBeth, șeful de echipă. Vreau să aflu cine a autorizat renovarea casei. Nu ți se pare că e prea mare coincidența? Curățenie exact când ne pregăteam să adunăm probe.

Își îndreptă atenția spre receptor.

— Da? Bine. Of, înțeleg.

Se uită la Holmes, fără să i se poată citi nimic în privire.

— Cum s-a întâmplat așa ceva?

Ascultă din nou.

— Da, înțeleg. O, da, de acord, chiar pare un pic curios. Totuși, lucruri din astea se întâmplă, nu? Trăiască informatizarea! Oricum, mulțumesc pentru ajutor.

Apăsă un buton, întrerupând legătura.

— Probabil că ai prins ideea.

— Cei de la primărie nu știu cine a autorizat renovarea casei.

— Chiar așa, Brian. Documentele par în ordine, doar cu o mică problemă la semnătură. Nu pot s-o descifreze.

— Avem vreun scris de mână pe care să-l depistăm?

— Chitanța pe care mi-a arătat-o Andrew era bătută la mașină.

— Deci ce părere ai?

— Cred că domnul Hyde pare să aibă prieteni peste tot. La primărie, pentru început, dar probabil că și în poliție. Ca să nu mai vorbim de alte instituții mai puțin atrăgătoare.

— Și acum?

— Pozele alea. Ce indiciu mai găsim în ele?

Cercetară de aproape fiecare cadru, pe îndelete, discutând despre un detaliu sau altul, despre o umbră sau alta, schimbând idei. Era o muncă migăloasă. Și în tot timpul ăsta, Rebus își tot repeta teoria cum că ultimele cuvinte pe care Ronnie McGrath i le spusese lui Tracy sunt cheia, înțelesul triplu: ascunde-te, ferește-te de un om numit Hyde și am ascuns ceva bine. Atât de inteligent. Atât de condensat. Aproape prea inteligent pentru Ronnie. Poate că sensurile fuseseră acolo fără ca el însuși să realizeze asta…

După o oră și jumătate, Rebus aruncă ultima fotografie pe podea. Holmes stătea pe jumătate întins de-a lungul canapelei, frecându-și fruntea cu o mână în timp ce în cealaltă ținea o poză, ochii săi refuzând să se mai concentreze.

— N-are rost, Brian. N-are niciun rost. Nu pot să găsesc niciun indiciu în niciuna dintre ele. Tu poți?

— Nu prea, recunoscu Holmes. Dar cred că Hyde dorea – dorește – cu disperare aceste imagini.

— Și din asta deducem că…?

— Că el știe că pozele există, dar nu știe cât de prost sunt făcute. El crede că pozele arată ceva, dar nu e adevărat.

— Da, dar ce crede el că arată pozele? Să-ți zic ceva, Ronnie McGrath avea vânătăi pe corp în noaptea în care a murit.

— Nu e de mirare, având că cineva l-a târât pe scări în jos.

— Nu, atunci era deja mort. Asta a fost înainte. Fratele lui a observat, Tracy a observat, dar nimeni nu l-a întrebat niciodată de unde avea vânătăile. Cineva mi-a spus despre niște chestiuni violente.

Făcu semn spre pozele amestecate…

— Poate că la asta se referea.

— Un meci de box?

— O luptă ilegală. Doi puștani de forțe inegale pocnindu-se unul pe altul până se scot din circulație.

— De ce?

Rebus se holbă la perete, căutând cuvântul potrivit. Apoi se întoarse spre Holmes.

— Din același motiv pentru care se organizează lupte de câini. Pentru senzații tari.

— Nu sună verosimil.

— Poate că nu. Dar în starea în care e mintea mea acum, te cred și dacă-mi zici că s-au găsit bombardiere pe Lună.

Se întinse.

— Cât e ceasul?

— Aproape opt. Nu trebuia să mergeți la petrecerea lui Malcolm Lanyon?

— Iisuse! zise Rebus și sări în picioare. Am întârziat. Am uitat complet.

— Bine, eu am plecat. Nu prea mai avem ce să facem cu astea, zise Holmes arătând spre fotografii. Oricum, ar trebui să trec pe la Nell.

— Da, da, du-te Brian.

Rebus făcu o pauză.

— Și mulțumesc.

Holmes zâmbi și ridică din umeri.

— Încă ceva, zise Rebus.

— Da?

— Nu am niciun sacou curat. Pot să-l împrumut pe al tău?

•

Nu i se potrivea prea bine, avea mânecile prea lungi, la piept îi era prea strâmt, dar se putea și mai rău. Rebus încercă să pară relaxat în timp ce aștepta în pragul ușii lui Malcolm Lanyon. Fu întâmpinat de aceeași femeie orientală uimitoare care venise cu Lanyon la The Eyrie. Era îmbrăcată într-o rochie neagră decoltată care abia dacă îi acoperea partea superioară a coapselor. Îi zâmbi lui Rebus recunoscându-l, sau cel puțin prefăcându-se că-l recunoaște.

— Intră.

— Sper că n-am întârziat.

— Deloc. Petrecerile lui Malcolm nu încep la oră fixă. Oamenii vin și pleacă când vor.

Vocea ei avea un ton rece, dar plăcut. Uitându-se în spatele femeii, Rebus observă câțiva invitați în costume de seară și câțiva cu sacouri *casual*. Asistenta personală (Rebus se întreba *cât* de personală) a lui Lanyon îl conduse în sala de mese, unde un barman stătea în spatele unui bar plin de sticle și pahare.

Se auzi din nou soneria de la intrare.

— Te rog să mă scuzi, zise femeia atingându-l pe Rebus ușor pe umăr.

— Sigur, spuse Rebus și se întoarse spre barman. Gin tonic.

Apoi o urmări cu privirea pe femeie, care traversa holul uriaș spre ușa principală.

— Salut, John.

O mână mai fermă atinse umărul lui Rebus. Era Tommy McCall.

— Salut, Tommy.

Rebus își luă băutura și McCall îi întinse barmanului paharul său gol ca să i-l umple din nou.

— Mă bucur că ai reușit să ajungi. Bineînțeles, azi nu este chiar așa de animat ca de obicei. Toată lumea e un pic potolită.

— Potolită?

Era adevărat, conversațiile din încăpere erau liniștite. Uitându-se în jur, Rebus observă câteva cravate negre.

— Am venit doar pentru că am crezut că James și-ar fi dorit asta.

— Bineînțeles, zise Rebus dând din cap.

Uitase cu totul de sinuciderea lui James Carew. Dumnezeule, se întâmplase abia în dimineața asta. Părea ca într-o altă viață. Și toți oamenii din încăpere fuseseră prietenii sau cunoștințele lui Carew. Nările lui Rebus fremătară.

— Părea depresiv în ultima vreme? întrebă el.

— Nu în mod special. Abia își cumpărase mașina aia, îți amintești. Nu pare gestul unui om depresiv!

— Bănuiesc că nu. Îl cunoșteai bine?

— Nu cred că vreunul dintre noi îl cunoștea bine. Era destul de rezervat. Și bineînțeles petrecea foarte mult timp departe de oraș, câteodată pentru afaceri, câteodată rămânea la moșie.

— Nu era căsătorit, nu-i așa?

Tommy McCall îl fixă cu privirea, apoi luă o gură mare de whisky.

— Nu, zise el. Nu cred că a fost vreodată. Într-un fel a fost mai bine așa.

— Da, înțeleg ce vrei să spui, spuse Rebus, simțind cum ginul îi cobora pe gât. Dar tot nu înțeleg de ce ar fi făcut așa ceva.

— Mările liniștite sunt cele mai adânci, nu-i așa? Tocmai l-am auzit pe Malcolm spunând asta acum câteva minute.

Rebus privi în jur.

— Încă n-am întâlnit gazda.

— Cred că e în salon. Să facem un tur?

— Da, de ce nu?

— E o proprietate impresionantă.

McCall se întoarse spre Rebus.

— Să începem de sus de la sala de biliard sau de jos de la piscină?

Rebus râse și scutură paharul gol.

— Nu crezi că primul loc de vizitat este barul?

•

Casa era uluitoare, nu exista alt cuvânt care să o descrie. Rebus se gândi un moment la Brian Holmes, care nu și-ar fi permis o asemenea locuință, și zâmbi. „Tu și cu mine, puștiule". Și invitații erau de seamă. Îi recunoscu pe unii după față, pe alții după nume, pe câțiva după reputație și pe mulți după numele companiilor pe care le conduceau. Dar nu era nici urmă de gazdă, deși toți pretindeau că vorbiseră cu Malcom, „în seara asta, mai devreme".

Mai târziu, în timp ce Tommy McCall era tot mai zgomotos și amețit, Rebus, nici el prea sigur pe picioarele lui, se hotărî să mai facă un tur al casei. Dar singur de data asta. La primul etaj era o bibliotecă, care nu se bucurase de mare atenție la prima lui vizită. Observase un birou acolo și era nerăbdător să arunce o privire de aproape. Verifică holul, dar părea că toată lumea era la parter. Câțiva invitați stăteau în costume de baie pe marginea piscinei încălzite, lungă de șapte metri, de la subsol.

Roti mânerul greu de alamă și se strecură în biblioteca slab luminată. Înăuntru mirosea a piele veche, un miros care-l întoarse în timp câțiva zeci de ani – anii '20, sau poate anii '30. Pe birou era o veioză care lumina niște documente. Rebus se apropie, apoi realiză ceva: veioza nu fusese aprinsă la prima lui vizită. Se întoarse și-l văzu pe Lanyon în spatele lui, cu brațele încrucișate la piept, rânjind.

— Inspectore, zise el, cu un ton la fel de pompos ca îmbrăcămintea pe care o purta. Ce haină interesantă. Saiko mi-a spus că ai ajuns.

Lanyon făcu un pas înainte și îi întinse mâna. Rebus i-o strânse ferm.

— Sper că nu am… începu el. Vreau să zic, a fost drăguț din partea ta…

— Dumnezeule, nicio problemă. Inspectorul-șef vine?

Rebus ridică din umeri, simțind că sacoul îi era prea strâmt.

— Nu? În fine, nu-i nimic. Văd că, la fel ca mine, sunteți un om studios.

Lanyon măsură cu privirea rafturile de cărți.

— Asta e încăperea mea favorită din toată casa. Nu știu de ce mă chinui să dau petreceri. Se așteaptă să le dau, bănuiesc, și de aceea o și fac. De asemenea, e interesant să observi oamenii, cine vorbește cu cine, a cui mână se întâmplă să strângă al cui braț un pic mai tare. Lucruri de felul ăsta.

— Nu poți vedea prea multe de aici, spuse Rebus.

— Dar îmi povestește Saiko. Ea se pricepe să prindă astfel de detalii, indiferent cât de subtili cred oamenii că sunt. De exemplu, mi-a spus despre sacoul dumitale. Bej, reiat, mi-a zis ea, nu se potrivește nici cu restul garderobei, nici măcar cu fizicul. Așadar, e împrumutat, am dreptate?

Rebus îi admiră perspicacitatea.

— Bravo, spuse el. Presupun că de asta sunteți un avocat atât de bun.

— Nu, sunt bun pentru că am studiat din greu. Dar pentru a fi un avocat *cunoscut,* ei bine, pentru asta sunt de ajuns niște simple trucuri de petrecere, ca cel pe care tocmai vi l-am demonstrat.

Lanyon trecu pe lângă Rebus și se opri în fața biroului. Răsfoi niște documente.

— E ceva aici care v-ar interesa în mod special?

— Nu, spuse Rebus. Doar această cameră.

Lanyon se uită la el zâmbind, dar nu prea încrezător.

— Sunt mai multe camere interesante în casă, dar le păstrez încuiate.

— Da?

— De exemplu, una cu tablouri despre care nu vreau să afle toată lumea.

— Aha, am înțeles.

Acum Lanyon stătea la birou și își puse o pereche de ochelari cu ramă în formă de semilună. Părea interesat de foile din fața lui.

— Sunt executorul testamentar cil lui James Carew, zise el. Ăsta e lucrul la care încerc să găsesc o soluție, cine va beneficia de testamentul lui.

— O treabă îngrozitoare.

Lanyon păru confuz pentru o clipă, apoi dădu din cap, încuviințând.

— Da, da, tragică.

— Aș exagera dacă aș zice că erați apropiați?

Lanyon zâmbi din nou, de parcă auzise aceeași întrebare și din partea altor invitați de la petrecere.

— L-am cunoscut destul de bine, zise el până la urmă.

— Știați că a fost homosexual?

Rebus spera să vadă o reacție. Dar se blestemă că își jucase atuul prea repede.

— Bineînțeles, zise Lanyon cu vocea la același nivel.

Se întoarse spre Rebus și adăugă:

— Nu cred că e o infracțiune.

— Asta depinde, domnule, așa cum ar trebui să știți.

— Ce vrei să spui?

— Ca avocat, trebuie să știți că încă există anumite legi…

— Da, da, bineînțeles. Dar sper să nu sugerezi că James era implicat în ceva sordid.

— De ce credeți că s-a sinucis, domnule Lanyon? M-aș bucura să aud o opinie profesională.

— Îmi era prieten. Părerile profesionale nu contează, zise Lanyon uitându-se fix la draperiile grele din fața biroului său. Nu știu de ce s-a sinucis. Nu cred că vom afla vreodată.

— N-aș fi așa sigur de asta, domnule, spuse Rebus îndreptându-se spre ușă.

Se opri cu mâna pe clanță.

— M-ar interesa să știu cine se va bucura de moștenire; atunci când veți reuși să stabiliți acest lucru, desigur.

Lanyon nu mai spuse nimic. Rebus deschise ușa, o închise după el și se opri pe hol respirând adânc. „N-a fost un spectacol prost", se gândi. Acum își câștigase dreptul să bea ceva. Și de această dată va toasta – în liniște – în memoria lui James Carew.

•

Nu-i plăcea să facă pe dădaca, dar știuse de la început că se putea ajunge la asta.

Tommy McCall cânta un imn al unei echipe de rugby pe bancheta din spate a mașinii, în timp ce Rebus îi făcea cu mâna lui Saiko, care îi privea din pragul ușii. Reuși chiar să zâmbească. Ce-i drept, îi făcuse o favoare, scăpând-o de bețivul gălăgios.

— Sunt arestat, John? zbieră McCall, oprindu-se din cântat.

— Nu, acum taci din gură, pentru numele lui Dumnezeu!

Rebus intră în mașină și porni motorul. Mai aruncă o ultimă privire în urmă și-l văzu pe Lanyon lângă Saiko în prag. Femeia părea să-i dea raportul despre evenimente, iar el dădea din cap aprobator. Era prima dată când Rebus îl vedea de la confruntarea lor din bibliotecă. Eliberă frâna de mână, ieși din parcare și se îndepărtă.

•

— Stânga aici, apoi următoarea la dreapta.

Tommy McCall băuse prea mult, dar simțul orientării nu-i fusese afectat. Totuși, Rebus avea un sentiment ciudat…

— La capătul străzii, ultima casă pe colț.

— Dar nu locuiești aici, protestă Rebus.

— Așa e, inspectore. Aici stă fratele meu. Mă gândeam să trecem pe la el să bem un păhărel.

— Iisuse, Tommy, chiar nu poți…

— Prostii. O să se bucure să ne vadă.

În timp ce parca în fața casei, Rebus se uită pe geamul lateral și se simți ușurat să vadă că în sufrageria lui Tony McCall lumina era încă aprinsă. Deodată, mâna lui Tommy trecu pe lângă el și apăsă pe claxon, lansând un trâmbițat puternic în liniștea nopții. Rebus îi împinse mâna și Tommy căzu din nou pe banchetă, dar răul fusese făcut. Draperiile sufrageriei fură date la o parte și, o clipă mai târziu, se deschise o ușă pe o latură a casei. Tony McCall ieși afară, uitându-se în urmă nervos. Rebus coborî geamul portierei.

— John?

Tony McCall părea neliniștit.

— Ce s-a întâmplat?

Dar înainte ca Rebus să-i poată explica, Tommy ieși din mașină și își îmbrățișă fratele.

— E vina mea, Tony. Numai a mea. Am vrut doar să te văd, atâta tot. Iartă-mă, iartă-mă.

Tony McCall acceptă situația, aruncându-i lui Rebus o privire care spunea: „știu că nu-i vina ta”, apoi se întoarse spre fratele său.

— Ei bine, e foarte drăguț din partea ta, Tommy. A trecut mult timp de când nu ne-am văzut. Intră.

— Vezi? îi zise Tommy lui Rebus. Ți-am spus că o să fim bine primiți în casa lui Tony. Întotdeauna ești bine primit la Tony.

— Ar trebui să intri și tu, John, zise Tony.

Rebus dădu din cap nefericit.

Tony îi conduse prin hol până în camera de zi. Covorul era gros și moale sub picioare, mobilierul arăta ca într-un *show-room.* Rebus nu voia să se așeze, de teamă să nu turtească vreuna dintre pernele pufoase. Dar Tommy se trânti imediat pe un fotoliu.

— Unde sunt piticuții? întrebă el.

— În pat, răspunse Tony șoptit.

— Aaa, atunci trezește-i. Spune-le că a venit unchiul Tommy.

Tony îl ignoră.

— O să pun de ceai, zise el.

Ochii lui Tommy deja se închideau, brațele îi căzuseră de o parte și de cealaltă a fotoliului. În timp ce Tony era în bucătărie, Rebus studie încăperea. Era plină de decorațiuni: pe toată polița șemineului, acoperind toate suprafețele disponibile pentru expunere de pe toți pereții, așezate pe suprafața măsuței de cafea. Mici figurine de ghips, obiecte strălucitoare din sticlă, suveniruri din vacanță. Brațele și spătarele fotoliilor și canapelei erau protejate cu huse. Camera era aglomerată și lipsită de naturalețe. Era imposibil să te relaxezi acolo. Începu să înțeleagă acum de ce se dusese Tony McCall la plimbare prin Pilmuir în ziua lui liberă.

Capul unei femei se ivi de după o ușă. Avea buzele subțiri și drepte,

ochii ageri și negri. Fixă cu privirea silueta adormită a lui Tommy McCall, apoi dădu cu ochii de Rebus și încercă să zâmbească. Deschise ușa ceva mai mult, dezvăluind că purta un capot de casă. Și-l strânse cu o mână la gât, în timp ce se prezentă:

— Sunt Sheila. Soția lui Tony.

— Da, bună, John Rebus.

Rebus dădu să se ridice, dar femeia îi făcu semn să stea jos.

— Oh, da, zise ea. Tony mi-a vorbit despre tine. Lucrați împreună, nu-i așa?

— Exact.

— Da.

Nu mai era atentă la el; își întorsese privirea spre Tommy McCall. Vocea i se auzi ca un șmirghel.

— Uită-te la el. Fratele de succes. Propria afacere, casă mare. Uită-te la el.

Părea gata să se lanseze într-un discurs despre nedreptatea socială, dar fu întreruptă de soțul ei, care se strecură pe lângă ea aducând o tavă.

— Nu trebuia să te trezești, iubire, zise el.

— Cum să nu mă trezesc după claxonul ăla?

Ochii ei erau acum ațintiți asupra tăvii.

— Ai uitat zahărul, spuse ea pe un ton critic.

— Nu beau cu zahăr, zise Rebus.

Tony turnă ceai în două cești.

— Laptele întâi, Tony, apoi ceaiul, spuse ea, ignorând remarca lui Rebus.

— Nu contează ordinea, Sheila, spuse Tony.

Îi întinse o ceașcă lui Rebus.

— Mulțumesc.

Sheila rămase pentru o secundă sau două uitându-se la cei doi bărbați, apoi netezi cu mâna capotul de casă.

— Bine atunci, zise ea. Noapte bună.

— Noapte bună, răspunse Rebus.

— Încearcă să nu stai prea mult, Tony.

— Bine, Sheila.

Așteptară în tăcere, sorbind din ceai, în timp ce femeia urcă scările spre dormitor. Apoi Tony McCall răsuflă ușurat.

— Scuze pentru asta, zise el.

— Pentru ce? spuse Rebus. Dacă m-aș fi trezit la miezul nopții cu doi bețivi la ușă, n-ai vrea să știi ce primire le-aș fi făcut. Mie mi-a părut remarcabil de calmă.

— Sheila este întotdeauna remarcabil de calmă. Pe dinafară.

Rebus arătă cu capul spre Tommy.

— Ce facem cu el?

— Stă bine acolo unde e. Să-l lăsăm să doarmă.

— Ești sigur? Pot să-l duc acasă dacă…

— Nu, nu. Cristoase, e fratele meu. Cred că pot să-i ofer un fotoliu.

Tony se uită spre Tommy.

— Uită-te la el. N-ai crede ce trăsnăi făceam când eram mici. Terorizam cartierul. Jucam bate-la-ușă-și-fugi, dădeam foc, jucam fotbal până spărgeam ferestrele cuiva. Eram sălbatici, îți spun. Acum nu-l mai văd deloc, doar dacă e în starea asta.

— Vrei să zici că a mai făcut asta?

— O dată sau de două ori. Se dă jos dintr-un taxi și se prăbușește pe un fotoliu. Când se trezește în dimineața următoare, nu-i vine să creadă unde este. Ia micul dejun, le strecoară copiilor ceva bani de buzunar și dispare. Niciodată nu ne sună, niciodată nu ne vizitează. Apoi într-o noapte auzim un taxi claxonând afară și uite-l că apare.

— N-am știut.

— Ah, nu știu de ce-ți spun toate astea, John. Nu e problema ta, până la urmă.

— Nu mă deranjează să ascult.

Dar Tony McCall părea că ezită să continue.

— Ce zid de camera asta? întrebă el schimbând subiectul.

— E drăguță, minți Rebus. Se vede că ați investit mult timp în decorarea ei.

— Da, zise McCall fără să pară prea convins. Și o mulțime de bani. Vezi zdrăngănelele alea mici din sticlă? Nu-ți imaginezi cât costă una de-aia.

— Chiar așa?

McCall examină încăperea ca și când ar fi fost musafir.

— Bine ai venit în viața mea, spuse el într-un final. Aș prefera o celulă de la secție.

Apoi se ridică brusc și traversă camera spre fotoliul lui Tommy. Se ghemui în fața fratelui său, care avea un ochi întredeschis, dar cârpit de somn.

— Nemernicule, șopti Tony McCall. Nemernicule, nemernicule…

Și își plecă fața ca să nu i se vadă lacrimile.

Zorile îl prinseră pe Rebus conducând cei opt kilometri înapoi spre Marchmont. Se opri la o patiserie non-stop și cumpără rulouri calde și lapte rece. Acesta era momentul când îi plăcea cel mai mult orașul, atmosfera calmă de dimineață devreme. Se întrebă de ce oamenii nu pot fi mulțumiți de destinele lor. „Am primit tot ceea ce nu mi-am dorit niciodată și nu este destul”. Tot ce voia acum era să doarmă, preferabil într-un pat, nu într-un fotoliu. Tot derula în minte scena: Tommy McCall inconștient, cu saliva curgându-i pe bărbie și Tony McCall ghemuit în fața lui, cutremurându-se de plâns. Să ai un frate era ceva teribil. Era un competitor pe viață, dar nu-l puteai urî fără să

te urăști pe tine. Și mai derula și alte imagini: Malcolm Lanyon în biroul lui, Saiko stând în pragul ușii, James Carew mort în propriul pat, Nell Stapleton cu fața învinețită, Ronnie McGrath plin de vânătăi, bătrânul Vanderhyde cu ochii goi, groaza din ochii lui Calum McCallum, Tracy cu pumnii ei mici…

„Poate că păcătuiesc ca nimeni altul, dar și sufăr ca nimeni altul”.

Carew a furat replica asta de undeva… dar de unde? Cui îi pasă, John, cui îi pasă? O fi doar un alt nenorocit de fir, și deja sunt mult prea multe înnodate într-un ghem de nepătruns. Du-te acasă, dormi, uită!

Un lucru era sigur: îl aștepta un somn agitat.

SÂMBĂTĂ

Sau, dacă vei prefera să alegi altminteri, ți se va deschide un nou ținut al cunoașterii și noi căi spre faimă și putere – aici, în această cameră, și în clipa următoare.

De fapt, Rebus avu un somn liniștit. Și atunci când se trezi, era weekend, soarele strălucea și telefonul suna.

— Alo?

— John? Aici Gill.

— A, bună, Gill. Ce faci?

— Sunt bine. Tu?

— Excelent.

Asta nu era o minciună. Nu mai dormise atât de bine de o săptămână și nu se simțea deloc mahmur.

— Scuze că te sun atât de devreme. Vreo noutate despre defăimare?

— Defăimare?

— Despre ce zicea puștanul ăla despre tine.

— A, aia. Nu, încă n-am aflat nimic.

Rebus se gândea s-o invite la prânz, la picnic, într-o excursie la țară.

— Ești în Edinburgh? întrebă el.

— Nu, în Fife.

— Fife? Ce faci acolo?

— Calum e-aici, nu știi?

— Bineînțeles că știu, dar am crezut că te ții departe de el.

— A vrut să mă vadă. De fapt, de asta am sunat.

— Da? întrebă Rebus, încruntându-se, cuprins de curiozitate.

— Calum vrea să vorbească cu tine.

— Cu *mine?* De ce?

— Bănuiesc că o să-ți spună el asta. M-a rugat doar să-ți transmit.

Rebus se gândi o clipă.

— Tu vrei să vorbesc cu el?

— N-aș zice că mă deranjează prea mult. I-am spus că îți transmit mesajul și i-am spus că este ultimul favor pe care i-l mai fac.

Vocea ei era calmă ca un acoperiș de ardezie în ploaie. Rebus se simțea el însuși alunecând în jos de pe acel acoperiș, dorind să-i facă pe plac, s-o ajute.

— A da, mai spuse ea, și a zis că dacă o să ți se pară ciudat, să-ți zic că are de-a face cu Hyde's.

— Hydes? repetă Rebus confuz.

— H-y-d-e apostrof s.

— Ce-i cu Hyde's?

Gill râse.

— Nu știu, John. Dar pare că înseamnă ceva pentru tine.

— Înseamnă, Gill. Ești în Dunfermline?

— Te sun de la secție.

— Bine. Ne vedem acolo într-o oră.

— Perfect, John.

Părea liniștită.

— Pa.

Rebus închise telefonul, se îmbrăcă și ieși din apartament. Traficul era aglomerat spre Tollcross, de la Lothian Road până dincolo de Princes Street și spre Queensferry Road. De la dereglementarea transportului public, centrul orașului devenise o glumă proastă cu autobuze: vehicule etajate simple, chiar și microbuze, toate luptându-se pentru clientelă. Blocat în spatele a doua autobuze vișinii, etajate și a doua autobuze simple și verzi, Rebus începu să-și piardă mica rezervă de răbdare. Apăsă cu putere claxonul și ieși din coloană, depășind mașinile prinse în traficul împotmolit. Un curier pe motocicletă, care-și croia drum printre cele două sensuri de circulație lentă, fu nevoit să vireze brusc, evitând un accident iminent, și intră în fața unui Saab. Rebus știa că ar fi trebuit să oprească. Continuă să conducă.

Dacă ar fi avut și el pe capotă un girofar magnetic, cum aveau cei de la Departamentul de Criminalistică, pe care îl foloseau ori de câte ori întârziau la cină sau la vreo întâlnire… Dar nu aveau decât farurile – fază lungă – și claxonul. Scăpând de coloană, luă mâna de pe claxon, stinse farurile și se îndreptă spre banda de ieșire.

În ciuda unei pauze la temutul sens giratoriu Barnton, scoase un timp bun până la Forth Road Bridge, plăti taxa și conduse mai departe, nu prea repede, vrând, ca întotdeauna, să admire peisajul. Șantierul naval Rosyth era dedesubt în partea stângă. Mulți dintre prietenii lui de școală (cuvântul „mulți" fiind relativ: el nu avusese niciodată mulți prieteni) prinseseră ușor posturi la Rosyth și probabil erau tot acolo. Părea cam singurul loc în Fife unde se mai găsea de lucru. Minele se închideau cu o regularitate programată. Undeva pe coastă, în cealaltă direcție, oamenii ascunși pe sub Forth, săpau după cărbune pe o curbă descendentă a profitului…

Hyde! Calum McCallum știa ceva despre Hyde! Știa, de asemenea, că Rebus e interesat de asta, ceea ce însemna că se răspândise zvonul. Piciorul lui apăsa mai tare pe accelerație. McCallum avea să ceară

ceva în schimbul informațiilor, cu siguranță: retragerea acuzațiilor sau mușamalizarea cazului, într-un fel sau altul. Bine, bine, i-ar promite soarele, luna și stelele.

Depindea doar de cât de multe știa. Știa cine e Hyde; știa unde e Hyde. Depindea doar de cât de multe știa…

Principala secție de poliție din Dunfermline era ușor de găsit, se afla la ieșirea dintr-un sens giratoriu de la marginea orașului. Și Gill era ușor de găsit. Stătea în mașină în fața secției. Rebus parcă alături, se dădu jos din mașina lui și urcă într-a ei.

— Bună dimineața, spuse el.

— Salut, John.

— Ești bine?

După o clipă de reflecție, își dădu seama că întrebarea pe care i-o pusese era inutilă. Fața ei pierduse din culoare și din consistență, iar capul parcă i se micșora înspre umeri; în timp ce ținea strâns volanul, lovea ușor în partea superioară a bordului cu unghiile.

— Sunt bine, zise ea, și amândoi zâmbiră, știind că era o minciună. Le-am spus celor din secție că urmează să vii.

— Vrei să-i transmit ceva prietenului tău?

— Nimic, spuse ea răspicat.

— Bine.

Rebus ieși din mașină și închise portiera în urma lui, cu grijă, apoi se îndreptă spre intrarea în secție.

•

Cutreieră culoarele spitalului timp de aproape o oră. Erau orele de vizită, așa că nimeni nu o luă în seamă când trecea printr-un salon sau altul, pe lângă paturi, zâmbind câteodată pacienților care o priveau cu ochi triști. Urmări familii care încercau să hotărască cine ar trebui să meargă la patul bunicului, pentru că erau permiși doar câte doi vizitatori odată. Căuta o singură femeie, dar nu era sigură că ar fi recunoscut-o. Tot ce știa era faptul că bibliotecara avea nasul rupt.

Poate că nu mai rămăsese aici. Poate că plecase deja acasă la soțul sau iubitul ei sau ce-o fi fost. Tracy se gândi că ar fi fost mai bine să nu mai piardă vremea și să se ducă din nou la bibliotecă. Doar că acolo sigur ar fi așteptat-o cineva. Paznicul ar fi recunoscut-o. Bibliotecara ar fi recunoscut-o. Dar ea ar recunoaște-o pe bibliotecară?

Se auzi un clopoțel, anunțând că orele de vizită se apropiau de sfârșit. Tracy se grăbi spre următorul salon, întrebându-se dacă bibliotecara nu era cumva într-un salon privat. Sau în alt spital? Sau…

Nu! Aici era! Tracy se opri brusc, se întoarse pe călcâie și intră în salon. Vizitatorii își luau rămas-bun și le urau sănătate pacienților. Toți păreau ușurați, atât vizitatorii cât și pacienții. Se amestecă printre ei în timp ce strângeau scaunele unele peste altele și returnau halatele, măștile, mănușile. Apoi se opri și se uită din nou spre patul

bibliotecarei. Era înconjurat de flori. Lângă pat era un singur vizitator, un bărbat, care se aplecă spre bibliotecară și o sărută gingaș pe frunte. Femeia apucă strâns mâna bărbatului și… Și bărbatul i se părea cunoscut lui Tracy. Îl mai văzuse înainte… La secția de poliție! Era un prieten de-al lui Rebus și era polițist! Își aminti că îl văzuse acolo când fusese reținută.

Of, Iisuse, o atacase pe soția unui polițist!

Acum nu mai era așa de sigură, nu mai era sigură deloc. De ce venise? Poate ar fi fost mai bine să plece. Ieși din salon împreună cu una dintre familii, apoi rămase afară sprijinită de peretele coridorului. Putea? Da, dacă își păstra cumpătul. Da, putea.

Tracy se prefăcu că se uită la un automat de băuturi, în timp ce Holmes ieși agale prin ușile batante ale salonului și porni încet pe culoar, îndepărtându-se de ea. Așteptă două minute întregi, numărând de la unu la o sută douăzeci. Bărbatul nu se întoarse. Nu uitase nimic. Tracy porni spre ușile batante.

Pentru ea, ora de vizită abia începuse.

Dar nu făcu nici doi pași, că o asistentă tânără o opri.

— Ora de vizită s-a încheiat.

Tracy se strădui să zâmbească, se strădui să pară normală. Nu-i era ușor să se prefacă, dar îi era ușor să mintă.

— Mi-am uitat ceasul. Cred că l-am lăsat lângă patul surorii mele.

Făcu semn cu capul spre Nell. Aceasta, auzind conversația, se întoarse spre ele. I se măriră ochii de uimire recunoscând-o pe Tracy.

— Atunci grăbește-te, bine? zise asistenta luând-o din loc.

Tracy îi zâmbi asistentei și o privi ieșind prin ușile batante. În jur rămăseseră doar pacienții în paturile lor, o liniște bruscă, și ea. Se apropie de patul lui Nell.

— Salut, îi spuse.

Se uită la foaia de observație agățată de marginea patului de metal.

— Nell Stapleton, de ea.

— Ce vrei?

Ochii lui Nell nu erau înspăimântați. Vocea ei era slabă, din adâncul gâtului, pentru că nu putea să respire pe nas.

— Vreau să-ți spun ceva, zise Tracy.

Se apropie de Nell și se ghemui lângă pat, astfel că era aproape invizibilă de la ușile salonului. Se gândi că arăta ca și când ar fi căutat un ceas pierdut.

— Da?

Tracy zâmbi, amuzată de vocea lui Nell. O voce de păpușă dintr-o emisiune pentru copii. Zâmbetul dispăru rapid și Tracy roși aducându-și aminte că *ea* era responsabilă pentru nasul spart. Plasturii de pe nas, vânătăile de sub ochi, toate erau din cauza ei.

— Am venit să-ți spun că-mi pare rău. Asta-i tot, pe bune. Îmi pare

rău.

Nell nici măcar nu clipea.

— Și, continuă Tracy, păi… nimic.

— Spune-mi, încercă să zică Nell, dar nu reuși.

Se epuizase vorbind cu Brian Holmes, și acum avea gura uscată. Se întoarse să ia carafa cu apă de pe mica noptieră de lângă pat.

— Te ajut eu, poftim.

Tracy turnă apă într-un pahar de plastic și i-l întinse lui Nell.

— Frumoase flori, zise Tracy.

— De la iubitul meu, zise Nell, printre sorbituri.

— Da, l-am văzut plecând. E polițist, nu-i așa? Știu că este, pentru că sunt prietenă cu inspectorul Rebus.

— Da, știu.

— Știi? întrebă Tracy surprinsă. Atunci știi cine sunt?

— Știu că numele tău e Tracy, dacă la asta te referi.

Tracy își mușcă buza de sus. Se înroși din nou.

— Nu contează, nu-i așa? zise Nell.

— O, nu, zise Tracy încercând să pară nonșalantă. Nu contează.

— Aș fi vrut să te întreb…

— Da?

Tracy părea mulțumită de schimbarea subiectului.

— Ce voiai să faci în bibliotecă?

Nu era chiar o întrebare la care ar fi vrut să răspundă. Tracy se gândi, ridică din umeri și zise:

— Voiam să găsesc fotografiile lui Ronnie.

— Fotografiile lui Ronnie? zise Nell curioasă.

Puținele informații pe care i le dăduse dragul de Brian în timpul vizitei fuseseră despre cazul lui Ronnie McGrath, mai exact, ceva despre descoperirea unor fotografii în casa băiatului mort. Despre ce naiba vorbea Tracy?

— Da, zise ea. Ronnie le-a ascuns în bibliotecă.

— Ce era cu ele? Vreau să spun, de ce trebuia să le ascundă?

Tracy ridică din umeri.

— Mi-a zis că erau asigurarea lui de viață. Exact asta mi-a zis: „asigurarea de viață”.

— Și unde le-a ascuns?

— La etajul cinci, mi-a zis. Într-un volum legat din ceva ce se cheamă *The Edinburgh Review*. Cred că e o revistă.

— Exact, spuse Nell.

•

Brian Holmes fu luat prin surprindere de telefonul lui Nell. În primă fază fusese de-a dreptul șocat și o certă că se dăduse jos din pat.

— Sunt în pat, spuse ea cu voce nedeslușită din cauza entuziasmului ce-o cuprinsese. Acum ascultă…

Treizeci de minute mai târziu, Holmes ajungea la etajul cinci al unei aripi a Bibliotecii Universității din Edinburgh. O membră a personalului cercetă complicatele cote afișate pe fiecare raft, până când, mulțumită, îi arătă lui Holmes câteva volume prăfuite. La capătul culoarului, așezat la un birou de lângă fereastră, stătea un student care se zgâia indiferent în direcția lor, ținând un creion ros între dinți. Holmes îi zâmbi cu simpatie studentului, dar tânărul privea prin el.

— Uite-le aici, zise bibliotecara. *Edinburgh Review* și *New Edinburgh Review*. A primit și numele de „New" în 1969, după cum vezi. Desigur, păstrăm edițiile mai vechi într-un spațiu închis. Dacă te interesează în special acei ani, îmi va lua un pic mai mult…

— Nu, astea sunt perfecte. Sunt exact ceea ce aveam nevoie. Mulțumesc.

Bibliotecara se înclină ușor, acceptând mulțumirile.

— S-o saluți pe Nell din partea noastră, zise ea.

— Sigur. O să vorbesc cu ea mai târziu.

Înclinându-se din nou, bibliotecara se întoarse și se îndreptă spre capătul culoarului. Se opri acolo și apăsă un întrerupător. Pe tavan pâlpâi un neon și rămase aprins. Holmes îi zâmbi femeii în semn de mulțumire, dar ea dispăruse, cu tocurile de cauciuc scârțâind vioi spre lift.

Holmes cercetă cotoarele volumelor legate. Colecția nu era completă, ceea ce însemna că cineva împrumutase exemplarele din anumiți ani. Ar fi fost o alegere neinspirată să ascunzi ceva aici. Luă 1971 – 1972, ținând cotorul cu degetele arătătoare de la ambele mâini și îl scutură. Nu se desprinseră nici bucățele de hârtie, nici fotografii. Puse volumul la loc pe raft și-l luă pe următorul, îl scutură, și tot așa.

Studentul de la biroul alăturat nu mai privea în gol. Se uita la Holmes ca și cum îl credea nebun. Alt volum în care nu era nimic, apoi altul. Holmes începu să se teamă de ce era mai rău. Sperase că o să găsească ceva prin care să-l surprindă pe Rebus, un indiciu care să-i ajute să pună cap la cap toate informațiile. Încercase să-l contacteze pe inspector, dar Rebus nu era de găsit, nu era nicăieri. Dispăruse.

Fotografiile făcură mai mult zgomot decât se așteptase când alunecară dintre foi și căzură pe podeaua lucioasă, cu o bufnitură puternică. Se aplecă și începu să le adune, în timp ce studentul îl privea plin de fascinație. Din ce se vedea în imaginile împrăștiate pe pardoseală, Holmes deja simțea cum dezamăgirea îi coagulează entuziasmul. Erau copii ale imaginilor cu meciul de box, nimic mai mult. Niciun cadru nou, nicio revelație, nicio surpriză.

Blestematul de Ronnie McGrath îi dăduse speranțe. Astea erau doar „asigurarea lui de viață" pentru o viață deja confiscată.

Așteptă liftul, dar era ocupat, așa că plecă pe scări, care șerpuiau

abrupt, și se trezi la parter, dar într-o zonă a bibliotecii pe care nu o cunoștea, un fel de culoar îngust, ca un anticariat cu volume pline de praf, stivuite pe ambele laturi. Se strecură pe acolo, simțind instantaneu un fior rece pe care nu-l putea explica, și se trezi deschizând o ușă spre holul principal. Bibliotecara care-l ghidase era la biroul ei. Îl văzu și îi făcu frenetic semn cu mâna. Holmes îi înțelese gestul și se grăbi spre ea. Femeia ridică un receptor și apăsă pe un buton.

— Un apel pentru dumneavoastră, zise ea, întinzându-i receptorul.

— Alo?

Era nedumerit: cine dracu' știa că era aici?

— Brian, pentru numele lui Dumnezeu, unde ai fost?

Era Rebus, bineînțeles.

— Am încercat să dau de tine peste tot. Sunt la spital.

Lui Holmes i se tăie răsuflarea.

— Nell? întrebă el, cu o panică în voce care-o făcu pe bibliotecară să-și ridice capul.

— Ce? mormăi Rebus. Nu, nu, Nell e bine. Mi-a spus unde te găsesc. Sun de la spital și mă costă o avere.

Ca o confirmare, se auziră bipurile, urmate de clinchetul monedelor în fantă. Legătura telefonică se restabili.

— Nell e bine, zise Brian spre bibliotecară, care dădu din cap ușurată și se întoarse înapoi la munca ei.

— Bineînțeles că este, spuse Rebus, care-l auzise de la celălalt capăt al firului. Acum ascultă, am să te rog să faci câteva lucruri. Ai ceva de scris la îndemână?

Brian găsi o foaie și un pix pe birou. Zâmbi amintindu-și de prima conversație telefonică pe care o avusese cu Rebus, foarte asemănătoare cu asta. O listă cu lucruri de făcut. Dumnezeule, ce multe se întâmplaseră de atunci…

— Ai înțeles?

Holmes tresări.

— Mă scuzați, domnule. Nu eram atent. Puteți să repetați?

Din receptor se auzi un sunet de furie amestecată cu entuziasm. Apoi Rebus o luă de la capăt și de data asta Brian Holmes auzi fiecare cuvânt.

•

Tracy n-ar fi putut spune de ce o vizitase pe Nell Stapleton sau de ce îi povestise ceea ce-i povestise. Simțea că se formase un soi de legătură între ele, nu neapărat ca urmare a celor întâmplate. Era ceva la Nell Stapleton, o istețime și o bunătate, care-i lipsiseră lui Tracy până acum. Poate de aceea simțea că îi era atât de greu să părăsească spitalul. Se plimbase pe culoare, băuse două cești de cafea într-o cafenea peste drum de clădirea principală, se fâțâise pe la Urgențe,

Radiologie și chiar pe la secția de diabetici. Încercase să plece, mersese până la facultatea de artă, dar se întoarse pe loc și străbătu înapoi cei două sute de pași până la spital.

Tocmai intra printr-una dintre porțile laterale, atunci când o prinseră.

— Hei!

— Vă rugăm să veniți cu noi, domnișoară.

Vorbeau ca niște gardieni, chiar ca niște polițiști, așa că Tracy nu opuse rezistență. Poate că iubitul lui Nell Stapleton voia s-o vadă, să-i dea o chelfăneală bună. Nu-i păsa. O duceau spre intrarea în spital, așa că nu se împotrivi. Când realiză, era deja prea târziu.

În ultimul moment, se opriră brusc și o împinseră într-o ambulanță.

— Ce…? Hei, hei, ce faceți?

Închiseră ușile, le încuiară, lăsând-o singură în spațiul întunecat și sufocant. Tracy se năpusti spre uși, dar vehiculul era deja în mișcare. Când mașina accelera, Tracy fu aruncată în uși, apoi pe podea. Când își reveni, își dădu seama că ambulanța era veche și că nu mai era folosită pentru scopul său inițial. Interiorul fusese curățat lună, transformând-o mai curând într-o dubă. Geamurile fuseseră acoperite și un perete despărțitor de metal o separa de șofer. Tracy începu să lovească cu pumnii în panou, scrâșnind din dinții, zbierând din când în când, pe măsură ce își amintea că cei doi indivizi care puseseră mâna pe ea la poartă fuseseră aceiași care o urmăriseră pe strada Princes, în ziua în care fugise la John Rebus.

— Of, Doamne, murmură ea, of, Doamne, of, Doamne.

O găsiseră în cele din urmă.

•

Seara era sufocantă, iar străzile erau liniștite pentru o sâmbătă.

Rebus sună la ușă și așteptă privind în stânga și-n dreapta. Un șir dublu de case imaculate în stil georgian, cu fațade de piatră înnegrită de timp și de gazele de eșapament. Unele case fuseseră transformate în birouri pentru Scriitorii Sigiliului Regal, experți contabili și firme mici, anonime. Doar câteva, cele mai scumpe, erau încă locuințe foarte confortabile și bine mobilate pentru bogătași și pentru industriași. Rebus mai fusese pe această stradă demult, când abia se angajase la Criminalistică, ca să ancheteze moartea unei tinere. Acum nu-și mai amintea prea multe despre caz. Era prea ocupat să se pregătească pentru deliciile serii.

Își aranjă papionul negru. Ceva mai devreme, își închinase dintr-un magazin de pe strada George întreaga ținută: sacoul, cămașa, papionul și pantofii. Se simțea ca un dobitoc, dar atunci când se examinase în oglinda de la baie se văzu nevoit să recunoască că arăta chiar bine. Nu ar fi fost nelalocul lui într-un loc ca Duke Terrase a lui Finlay.

Îi deschise ușa o femeie strălucitoare, tânără, splendid îmbrăcată,

care-l salută ca și când s-ar fi întrebat de ce nu vine mai des.

— Bună seara, zise ea. Doriți să intrați?

Dorea, așa că intră. Holul de acces era elegant. Zugrăveală pastelată, covoare groase, o mulțime dezordonată de scaune care trebuie să fi fost create de Charles Rennie Mackintosh. Aveau spătar înalt și păreau extrem de inconfortabile.

— Văd că ne admirați scaunele, zise femeia.

— Da, răspunse Rebus, întorcându-i zâmbetul. Mă numesc Rebus, apropo. John Rebus.

— Ah, da. Finlay mi-a spus că veniți. Păi, pentru că sunteți la prima vizită, ați dori să faceți un tur?

— Mulțumesc.

— Dar mai întâi, o băutură, iar prima băutură este întotdeauna din partea casei.

Rebus încercă să nu fie băgăreț, dar la urma urmei era polițist și a nu fi băgăreț ar fi fost împotriva firii lui. Așa că puse câteva întrebări femeii, al cărei nume era Paulette. I se arătă crama („Finlay are conținutul pivniței asigurat pentru un sfert de milion”), bucătăria („Bucătarul nostru valorează mai mult decât greutatea lui în icre negre”) și camerele de oaspeți („Judecătorii beau cel mai mult, unul sau doi dintre ei rămân să doarmă aici”). Subsolul adăpostea crama și bucătăria, în timp ce parterul cuprindea un spațiu liniștit ocupat de bar și un mic restaurant, cu garderobe și un birou. La primul etaj, urcând pe scara acoperită cu mochetă și trecând pe lângă colecția de pictură scoțiană din secolele al XVII-lea și al XIX-lea, care conținea tablouri semnate de Jacob More și David Allan, se afla zona pentru jocuri: ruletă, blackjack, alte câteva mese pentru jocuri de cărți și o masă de zaruri. Jucătorii erau oameni de afaceri, pariurile lor, discrete, nimeni nu pierdea mult și nimeni nu câștiga mult. Își țineau jetoanele aproape.

Paulette îi arătă două încăperi închise.

— Camere private pentru partide private.

— Partide de ce?

— În principal poker. Jucătorii serioși le rezervă cam o dată pe lună. Partidele pot dura toată noaptea.

— Ca în filme.

— Da, râse ea. Chiar ca-n filme.

La etajul al doilea erau trei camere de oaspeți și apartamentul personal al lui Finlay Andrews.

— Accesul interzis, desigur, zise Paulette.

— Desigur, spuse Rebus, în timp ce coborau din nou.

Așadar, ăsta era Clubul Finlay. Pentru moment nu era aglomerat. Rebus văzuse doar două sau trei fețe cunoscute: un avocat, al cărui nume nu și-l amintea, deși avuseseră o dispută la tribunal, un crainic

de televiziune, al cărui bronz puternic părea fals, și Fermierul Watson.

— Salutare, John.

Watson, îndesat în costum și cravată, arăta exact ca un polițai fără uniformă. Paulette și Rebus îl găsiră așezat la bar. Ținea în mână un pahar cu suc de portocale, încerca să pară nonșalant, dar se vedea că se simte nelalocul lui.

— Domnule.

Rebus nu-și imaginase nicio clipă că Watson, în ciuda amenințării pe care o făcuse mai devreme, și-ar putea face apariția aici. I-o prezentă pe Paulette, care își ceru scuze că nu fusese prin preajmă pentru a-l întâmpina.

Watson flutură din mână în semn de „nu contează”, rotind paharul.

— Am fost tratat foarte bine, zise el.

Se așezară la o masă liberă. Aici scaunele erau confortabile și capitonate, iar Rebus se simți relaxat. Însă Watson privea în jur cu mare atenție.

— Finlay nu-i aici? întrebă el.

— Trebuie să fie pe aici, zise Paulette. Finlay e-ntotdeauna prin preajmă.

Ciudat, se gândi Rebus, că nu-l zăriseră în timp ce făceau turul.

— Cum ți se pare locul ăsta, John? întrebă Watson.

— Impresionant, răspunse Rebus, acceptând surâsul lui Paulette ca pe o laudă pe care elevul adorabil o primește de la profesor. Foarte impresionant. E mult mai mare decât vă închipuiți. Să vedeți etajele.

— Și mai este și anexa, zise Watson.

— Oh, da, uitasem.

Rebus se întoarse spre Paulette.

— Exact, zise ea. Construim o anexă în spate.

— Construiți? întrebă Watson. Am crezut că e deja totul terminat.

— Oh, nu, spuse ea zâmbind. Finlay este foarte pretențios. Nu i-a plăcut parchetul, așa că a pus muncitorii să-l refacă. Acum așteptăm să sosească marmura din Italia.

— Aia trebuie să coste ceva bănet, zise Watson clătinând din cap pentru sine.

Rebus se întreba despre anexă. La parter, după toalete, secretariat, birouri, garderobe, mai era probabil o ușă, chipurile ușa către grădina din spate. Dar acum, probabil devenise ușa către anexă.

— Încă un pahar, John?

Watson era deja în picioare, făcând semn spre paharul gol al lui Rebus.

— Gin și fresh de portocale, vă rog, spuse el, întinzând paharul.

— Și pentru tine, Paulette?

— Nu, mulțumesc, spuse ea ridicându-se. Am treabă. Acum că ați văzut o părticică din club, ar trebui să mă întorc la îndatoririle de

întâmpinarea oaspeților. Dacă doriți să jucați sus, puteți primi jetoane la birou. La unele jocuri se acceptă lichidități, dar nu la cele mai interesante.

Zâmbi iarăși și dispăru într-o fluturare de mătase și un licăr de nailon negru. Watson observă că Rebus o urmărea cu privirea.

— Pe loc repaus, inspectore, zise el, chicotind în timp ce se îndrepta spre bar.

Barmanul îi spuse că dacă mai voia ceva de băut, trebuia doar să facă un semn și comanda era luată de la masă și adusă direct.

Watson se întoarse la locul lui.

— Asta da viață, nu, John?

— Da, domnule. Ce se mai întâmplă la secție?

— Vrei să spui cu nemernicul ăla mic care a făcut plângerea? A întins-o. Dispărut. Ne-a dat o adresă complet falsă.

— Deci am scăpat de plutonul de execuție?

— Aproape.

Rebus era pe cale să protesteze.

— Mai așteaptă câteva zile, John, doar atât îți cer. Dă-i timp să se stingă de la sine.

— Vreți să spuneți că lumea vorbește?

— Câțiva dintre băieți s-au amuzat pe seama ta. Nu pot să-i condamn. Într-o zi sau două, o să apară altceva de luat în bășcălie și totul va fi uitat.

— Nu e nimic de uitat!

— Știu, știu. Totul e doar o conspirație ca să fii ținut în afara jocului, iar misteriosul domn Hyde e cel care a plănuit totul.

Rebus se uită fix la Watson, cu buzele strânse. Ar fi vrut să urle, să strige și să înjure. În loc de asta, respiră adânc și înșfăcă băutura când chelnerul puse tava pe masă. Deja trăsese vreo două gâturi înainte ca chelnerul să-i poată spune că băuse sucul de portocale al celuilalt domn. Ginul lui cu portocale era încă pe tavă. Rebus se înroși, în timp ce Watson, râzând din nou, puse o bancnotă de cinci lire pe tavă. Chelnerul tuși stânjenit.

— Băuturile dumneavoastră fac șase lire cincizeci, îi zise lui Watson.

— Ei, da!

Watson se căută prin buzunare după ceva mărunțiș, găsi o bancnotă mototolită de o liră și câteva monede și le puse pe tavă.

— Mulțumesc, domnule.

Chelnerul luă tava și se întoarse rapid, înainte ca Watson să apuce să întrebe despre restul pe care-l aștepta. Se uită la Rebus, care acum zâmbea.

— Păi, zise Watson. Chiar așa? Șase lire și cincizeci! De-ajuns cât să hrănești câteva familii o săptămână.

— Asta da viață, spuse Rebus, întorcând replica inspectorului-șef

împotriva lui.

— Da, bine zis, John. Eram gata să uit că în viață sunt lucruri mai importante decât confortul personal. Spune-mi, la ce biserică te duci?

— Ia te uită, ia te uită. Ați venit să ne arestați pe toți, nu-i așa?

Se întoarseră amândoi către cel care vorbise. Era Tommy McCall. Rebus se uită la ceas. 20.30. Tommy arăta ca și când trecuse pe la câteva baruri în drum spre club. Se așeză greoi la masa lor, pe scaunul pe care stătuse Paulette.

— Ce beți?

Pocni din degete și chelnerul, încruntat, veni încet spre masă.

— Domnilor?

Tommy McCall privi în sus la el.

— Salut, Simon. Încă un rând pentru forțele de ordine și pentru mine ca de obicei.

Rebus se uita cu atenție la chelner în timp ce acesta asculta comanda lui McCall. „Ai dreptate, băiete", gândi Rebus, „noi suntem poliția. Oare de ce te înspăimântă atât de tare chestia asta?" Chelnerul se întoarse, ca și cum citise mintea lui Rebus, și se îndreptă țeapăn spre bar.

— Așadar, ce vă aduce pe amândoi aici?

McCall își aprinse o țigară, încântat că găsise companie și dornic de distracție.

— A fost ideea lui John, zise Watson. El a vrut să vină, așa că am aranjat cu Finlay, apoi m-am gândit că aș putea veni și eu.

— Bine ați făcut

McCall se uită în jur.

— Totuși nu e prea multă lume în seara asta, cel puțin nu încă. De obicei vezi peste tot fețe cunoscute. Vin multe personalități aici. E o seară liniștită.

Le întinse pachetul lui de țigări și Rebus luă una, pe care și-o aprinse, inhalând cu recunoștință, dar regretând imediat ce fumul amestecat cu aburii alcoolului îi ajunseră în piept. Trebuia să gândească repede și limpede. Trebuia să scape de Watson și acum și de McCall – ar fi preferat să nu aibă de-a face cu niciunul dintre ei.

— Apropo, John, zise Tommy McCall, mulțumesc că m-ai dus cu mașina noaptea trecută.

Tonul accentuă subînțelesurile.

— Scuze dacă a fost vreo problemă.

— Nicio problemă, Tommy. Ai dormit bine?

— N-am avut niciodată probleme cu somnul.

— Nici eu, interveni Fermierul Watson. Dovada unei conștiințe curate, nu-i așa?

Tommy se întoarse către Watson și spuse:

— Păcat că n-ai putut ajunge la petrecerea lui Malcolm Lanyon. Am

petrecut de minune, nu-i așa, John?

Tommy îi zâmbi lui Rebus, care-i întoarse zâmbetul. Un grup de la masa alăturată râdea la o glumă oarecare, bărbații pufăind din trabucurile groase, femeile jucându-se cu bijuteriile de la încheieturi. McCall se întinse pe diagonală spre ei, sperând probabil să poată gusta bancul, dar ochii strălucitori și zâmbetul strâmb îl ținură departe de ei.

— Ai băut cam mult în seara asta, Tommy? întrebă Rebus.

Auzindu-și numele, McCall se întoarse din nou spre Rebus și Watson.

— Un pahar, două, zise el. Două camioane n-au livrat la timp pentru că șoferii s-au făcut mangă. Am pierdut două contracte mari. Îmi înec amarul.

— Îmi pare rău să aud asta, zise Watson cu sinceritate.

— Nu-i nimic. Oricum mă gândesc să-mi vând afacerea, să mă retrag cât sunt încă tânăr. Barbados, Spania, cine știe… Să-mi cumpăr o vilă.

Miji ochii. Vocea i se reduse la o șoaptă:

— Și ghici cine e interesat să-mi cumpere afacerea? N-ai ghici nici într-un milion de ani! Finlay.

— Finlay Andrews?

— Chiar el.

McCall se lăsă pe spate, pufăind din țigară, clipind din cauza fumului.

— Finlay Andrews, spuse el, și se întinse din nou în față, cu un aer confidențial. Și-a băgat degetul în mai multe plăcinte, să știi. Cazinoul nu e singura lui afacere. Are afacerea asta și aia, acțiuni ici, colo și peste tot, nici nu-ți dai seama.

— Băuturile dumneavoastră.

Vocea chelnerului trăda nemulțumire. Părea că vrea să zăbovească, chiar și după ce McCall îi aruncase în tavă o bancnotă de zece lire și fluturase mâna izgonindu-l.

— Oho, continuă McCall după ce chelnerul se retrase. Degete într-o mulțime de plăcinte. Și toate respectă legea, atenție. Ar trebui să depui o muncă de Sisif să dovedești contrariul.

— Și vrea să cumpere afacerea ta? întrebă Rebus.

— A oferit un preț bun, zise McCall ridicând din umeri. Nu un preț extraordinar, dar n-o să mor de foame.

— Restul dumneavoastră, domnule.

Era chelnerul din nou, cu vocea rece și tăioasă. Ținea tăvița îndreptată spre McCall, care se holba în sus la el.

— N-am cerut niciun rest! zise el. Ți-am lăsat bacșiș. Totuși, continuă el făcând cu ochiul spre Rebus și Watson și adunând monedele de pe tăviță, dacă nu-l vrei, băiete, presupun că aș putea să-

l iau înapoi.

— Mulțumesc, domnule.

Rebus se distra la culme. Chelnerul îi dădea lui McCall toate tipurile de semnale de amenințare, dar McCall era prea beat sau prea naiv ca să le observe. În același timp, Rebus era conștient de complicațiile care ar fi putut rezulta din prezența inspectorului-șef Watson și a lui Tommy McCall la Finlay's, într-o noapte în care cei de la Finlay's se dezlănțuiau.

În holul de la intrare se stârni brusc agitație, se auzeau voci ridicate, mai mult zgomotoase decât supărate. Se auzea și vocea lui Paulette rugând, apoi protestând. Rebus aruncă iarăși o privire la ceas. 20.50. Exact la timp.

— Ce se întâmplă?

Toată lumea din bar era curioasă și câțiva se ridicaseră de la mese ca să vadă ce se-ntâmplă. Barmanul apăsă un buton de pe perete, ascuns privirilor, apoi se îndreptă spre hol. Rebus îl urmă. Chiar în fața ușii de intrare, Paulette se certa cu câțiva bărbați îmbrăcați în costume, dar extrem de ponosite. Unul îi explica femeii că nu-l poate refuza, pentru că purta cravată. Altul îi spunea că erau în oraș pentru o seară și auziseră de club de la cineva dintr-un bar.

— Philip, așa îl chema. Ne-a spus să zicem la intrare că Philip vă transmite că este în regulă și putem să intrăm.

— Îmi pare rău, domnilor, dar aici este un club privat.

Barmanul i se alăturase acum, dar prezența lui nu era dorită.

— Amice, vorbeam cu doamna de aici, bine? Tot ce vrem e ceva de băut și poate să pariem ceva, care-i problema?

Rebus văzu cum încă doi chelneri, tineri și solizi, cu fețe pătrate, coborau în fugă scările.

— Acum ascultă…

— Doar un pariu…

— În oraș pentru o noapte…

— Îmi pare rău…

— Lasă haina, amice…

— Hei…!

Neil McGrath lovi primul, trăgându-i un pumn în stomac unuia dintre bărbații solizi, făcându-l să se încovoaie. Lumea se aduna în hol, lăsând barul și restaurantul nesupravegheate. Rebus, încă urmărind lupta, începu să meargă încet cu spatele îndepărtându-se de mulțime, dincolo de ușa dinspre bar, după restaurant, spre garderobe, toalete, ușa biroului și ușa din spatele biroului.

— Tony! Tu ești?

Era inevitabil. Tommy McCall observase că fratele său Tony este unul dintre așa-zișii bețivi de-o seară. Tony, cu atenția distrasă, primi o lovitură în față care-l proiectă în perete.

— Îl pocniți pe frate-miu!

Tommy se aruncă și el în luptă, alăturându-se grupului de bătăuși. Agenții Neil McGrath și Harry Todd erau tineri, sănătoși și în formă și își purtau singuri de grijă. Dar când îl văzură pe inspectorul-șef Watson, înghețară instantaneu, chiar dacă el habar n-avea despre identitatea lor. Primiră amândoi câte o lovitură năprasnică și se treziră la realitate. Uitară de Watson și atacară din plin.

Rebus observă că unul dintre bătăuși se dăduse înapoi un pic, fără să se arunce de-a binelea în confruntare. Stătea lângă ușă, gata să dispară dacă trebuia, privind spre capătul coridorului. Rebus îi făcu semn cu mâna. Agentul detectiv Brian Holmes nu reacționă. Atunci Rebus se întoarse spre ușa de la capătul coridorului, ușa către anexa clubului. Își închise ochii, își adună curajul, strânse mâna dreaptă în pumn și se pocni direct în față. Fără putere deplină, instinctul de autoconservare nu l-ar fi lăsat să facă asta. Se întrebă cum reușește lumea să-și taie venele, apoi își deschise ochii umezi și-și pipăi nasul. Era mânjit de sânge pe buza de sus, curgându-i din ambele nări. Îl lăsă să curgă și bătu în ușă.

Nimic. Bătu din nou. Zgomotul luptei era acum la apogeu. „Haide, haide”. Își scoase batista din buzunar și o ținu sub nas, pătând-o cu picături de un roșu-aprins. Cineva descuie ușa. Se deschise doar câțiva centimetri și doi ochi se ațintiră asupra lui Rebus.

— Ce-i?

Rebus se dădu puțin înapoi pentru ca individul să vadă agitația de la ușa de intrare. Ochii se deschiseră larg cu surprindere și omul se uită la fața însângerată a lui Rebus înainte de a deschide ușa mai larg. Bărbatul era voinic, nu părea în vârstă, dar avea un păr nenatural de rar pentru vârsta lui. Ca și când ar fi compensat asta, avea o mustață strașnică. Rebus își aminti descrierea pe care o făcuse Tracy omului care o urmărise în seara când venise la el acasă. Individul ăsta se potrivea descrierii.

— Avem nevoie de tine aici, spuse Rebus. Haide!

Omul ezită. Rebus crezu că e pe cale să închidă ușa, așa că se pregătea să-l pocnească cu toată puterea, dar tipul deschise ușa de tot și ieși afară, trecând pe lângă Rebus. Inspectorul îl bătu scurt, complice, pe spate când trecu.

Ușa era deschisă. Rebus intră, căută cheia și încuie după el. Erau zăvoare sus și jos. Îl trase pe cel de sus. Să nu intre nimeni, se gândea el, și nici să nu iasă. Atunci, și abia atunci, privi în jur. Se afla în capătul de sus al unui segment îngust de trepte, din beton. Poate că Paulette avusese dreptate. Poate că, de fapt, anexa nu era terminată. Această scară nu prea părea să facă parte din clubul lui Finlay. Era prea înghesuită, aproape secretă. Rebus începu să coboare încet, tălpile pantofilor să-i închiriați scârțâind mult prea zgomotos la

contactul cu treptele.

Rebus numără douăzeci de trepte și își dădu seama că era acum sub nivelul demisolului, undeva la nivelul pivniței sau chiar un pic mai jos. Poate că, în cele din urmă, restricțiile de urbanism îl *forțaseră* pe Finlay Andrews. Neputând să construiască în sus, fusese nevoit să construiască în *jos.* Ușa de la capătul scărilor părea destul de solidă. Din nou o construcție cu aspect utilitar, mai degrabă decât decorativ. I-ar fi trebuit un ciocan de zece kilograme ca să treacă prin ușă. În loc de asta, apăsă pe clanță și ușa se deschise.

Întuneric beznă. Rebus se strecură înăuntru, folosind lumina care venea din capătul scărilor pentru a vedea cât de cât. Mai degrabă nimic. Părea că se află într-un fel de zonă de depozitare. Un fel de spațiu gol uriaș. Apoi se aprinseră luminile, patru rânduri de neoane pe tavanul înalt; neoane cu putere scăzută, dar suficientă pentru a ilumina scena. Un mic ring de box așezat în centrul încăperii, înconjurat de câteva zeci de scaune cu spătar. Așadar, ăsta era locul. DJ-ul avusese dreptate.

Calum McCallum avea nevoie tot ajutorul de care putea face rost. Îi spusese lui Rebus totul despre zvonurile pe care le auzise, zvonuri despre un mic club în interiorul altui club, unde bogătașii orașului, din ce în ce mai plictisiți, pariau pe lucruri interesante. Un pic ieșite din comun, spusese McCallum. Da, de exemplu pariau pe doi băieți drogați, plătiți cu generozitate să se bată între ei și să păstreze tăcerea despre asta. Plătiți cu bani și droguri. Nu era criză de nici unele acum că bogătașii se întorseseră în nord.

Clubul Hyde's. Numit astfel după personajul negativ al lui Robert Louis Stevenson, Edward Hyde, partea întunecată a sufletului omenesc. Hyde însuși era bazat pe legenda orașului, Deacon Brodie, afacerist ziua și tâlhar noaptea. Rebus simțea mirosul de vinovăție și frică și ierarhii sociale în această sală. Trabucuri împuțite și whisky vărsat, stropi de sudoare. Și peste toate astea Ronnie și întrebarea care aștepta încă răspuns. Fusese Ronnie plătit să-i fotografieze pe cei influenți și bogați fără ca ei să știe? Sau acționase pe cont propriu, convocat aici doar ca sac de box, dar destul de „invizibil" pentru a aduce cu el o cameră ascunsă. Probabil că răspunsul nu era important. Ceea ce conta era că proprietarul acestui loc, maestrul păpușar al jocului josnic, îl omorâse pe Ronnie – nu-i dăduse doza, apoi îi oferise niște otravă de șobolani. Își trimisese unul dintre acoliți la adăpost ca să se asigure că va arăta ca un simplu caz de supradoză. Așa că lăsaseră prafurile bune lângă Ronnie. Și pentru a tulbura apele, mutaseră cadavrul jos, la lumina lumânărilor. Crezând că tabloul era convenabil de șocant. Dar la lumina lumânărilor nu văzuseră pentagrama pe perete și nu avuseseră nicio intenție anume așezând corpul așa cum o făcuseră.

Rebus făcuse greșeala, încă de la început, de a citi prea multe din situația dată. Își încețoșase adevărata imagine, văzuse legături, intrigă și conspirație imaginară. Adevărata intrigă era atât de mare, cât carul cu fân pentru acul său.

— Finlay Andrews!

Urletul reverberă în încăpere, zăbovind în aer. Rebus urcă în ringul de box și privi în jur spre scaune. Aproape că putea să vadă fețele transpirate, răutăcioase ale spectatorilor. Podeaua de prelată a ringului era stropită cu pete maronii – sânge uscat. Nu se termina aici, bineînțeles. Mai erau și *dormitoarele de oaspeți*, încăperile încuiate unde se jucau *jocurile private*. Da, putea să-și imagineze întreaga Sodoma, desfășurată în a treia vineri din lună, judecând după jurnalul lui James Carew. Băieți aduși de pe Calton Hill pentru servirea clienților. La masă, în pat, oriunde. Și Ronnie probabil că fotografiase tot. Dar Andrews a aflat că Ronnie avea un fel de asigurare, niște fotografii bine ascunse. Nu știa, desigur, că erau aproape inutile pentru șantaj sau probe. Tot ce știa era că existau.

Așa că Ronnie fusese omorât.

Rebus coborî din ring și trecu dincolo de primul rând de scaune. La capătul sălii, ascunse în întunecime, erau două uși. Trase cu urechea la una, apoi la cealaltă. Niciun sunet, era sigur… Era pe cale să deschidă ușa din stânga, dar ceva, un fel de instinct, îl făcu să aleagă ușa din dreapta. Așteptă, apăsă pe clanță, împinse.

Chiar lângă ușă era un întrerupător. Rebus îl apăsă și două veioze delicate, aflate de o parte și de cealaltă a patului, se aprinseră. Patul era lipit de zidul lateral. Nu prea erau alte lucruri în cameră, în afară de două oglinzi uriașe, una pe peretele opus patului și una deasupra patului. Ușa se închise cu un clic în spatele lui Rebus în timp ce se-ndrepta spre pat. Fusese de câteva ori acuzat de superiorii săi că avea o imaginație debordantă. Dar acum își puse frâu imaginației. „Concentrează-te pe realitate, John”. Realitatea patului, realitatea oglinzilor. De la ușă se auzi un nou clic. Sări înainte și încercă clanța, dar era prea târziu, ușa era deja încuiată.

— Rahat!

Se dădu înapoi și lovi ușa cu călcâiul pantofului. Ușa se zgudui, dar rezistă. Pantoful lui Rebus, nu. Îi zbură flecul. „Minunat, s-a dus garanția pentru închirierea costumului. Dar stai, gândește-te”. Cineva încuiase ușa, prin urmare, cineva era aici jos cu el și unicul loc unde ei se puteau ascunde era cealaltă cameră, vecină cu asta. Se întoarse din nou și studie oglinda de vizavi de pat.

— Andrews! urlă el către oglindă. Andrews!

Vocea era înăbușită de perete, ca venind de departe, dar totuși deslușită:

— Bună, inspectore Rebus. Îmi pare bine să te văd.

Rebus aproape zâmbi, dar se strădui să ascundă asta.

— Aș fi vrut să pot spune același lucru.

Se holbă în oglindă, imaginându-și-l pe Andrews stând exact în fața lui, privindu-l.

— O idee bună, spuse el făcând conversație pentru că avea nevoie de timp ca să-și adune forțele și gândurile. Unii și-o trag într-o cameră, în timp ce toți ceilalți se uită la liber printr-o oglindă bi-direcțională.

— „Se uită la liber”?

Vocea părea mai aproape.

— Nu, nu la liber, inspectore. Totul costă.

— Bănuiesc că ai și un aparat foto acolo, înăuntru, nu-i așa?

— Fac fotografii și le pun în ramă.

— Șantaj, spuse Rebus ca și cum făcea o simplă observație.

Fusese o observație, nimic mai mult.

— Doar favoruri. Deseori, o simplă rugăminte e de ajuns. Dar o fotografie poate fi o unealtă folositoare atunci când favorurile sunt retrase.

— De asta s-a sinucis James Carew?

— Oh, nu. Asta s-a întâmplat chiar din vina ta, inspectore. James mi-a spus că l-ai recunoscut. S-a gândit că o să urmezi firul de la el până la Hyde’s.

— L-ai omorât?

— Noi l-am omorât, John. Ceea ce e păcat. Țineam la James. Era un prieten bun.

— Păi, ai o mulțime de prieteni, nu-i așa?

Andrews izbucni în râs, dar vocea îi era plată, aproape tristă.

— Da, cred că le-ar fi greu să găsească un judecător, un procuror care să mă acuze și cincisprezece oameni de încredere care să formeze un juriu. Toți au fost la Hyde’s. Cu toții. Căutând un joc un pic mai palpitant decât ce se joacă sus. Mi-a venit ideea de la un prieten din Londra. El conducea un club similar, totuși unul puțin mai cuminte. Sunt foarte mulți bani proaspăt câștigați în Edinburgh, John. Bani pentru toate. Vrei bani? Vrei senzații? Nu-mi spune că ești fericit în micul tău apartament, cu muzica ta și cărțile tale și sticlele tale de vin.

Rebus păru surprins.

— Da, știu câte ceva despre tine, John. Informațiile sunt drogul de care am nevoie.

Vocea lui Andrews scăzu.

— Calitatea de membru aici este încă valabilă, dacă o vrei, John. Cred că poate o vrei. Până una alta, membrii au privilegiile lor.

Rebus își apropie capul de oglindă și spuse aproape în șoaptă:

— Tarifele tale sunt prea mari.

— Ce spui?

Vocea lui Andrews părea mai aproape ca oricând, respirația aproape că i se auzea. Rebus repetă tot în șoaptă:

— Am zis că tarifele tale sunt prea mari.

Deodată, își trase brațul în spate, strânse pumnul și lovi direct prin oglindă, spărgând-o. Alt truc învățat în antrenamentul SAS. Nu lovi *în* ceva, întotdeauna lovește *prin* ceva, chiar dacă ataci un zid de cărămidă. Sticla se sparse, tăindu-i mâneca hainei, căutând carnea. Pumnul deschis deveni o gheară. Chiar în spatele oglinzii, găsi gâtul lui Andrews, îl prinse și-l târî pe bărbat spre el. Andrews țipă. Avea sticlă pe față, cioburi în păr, în gură, înțepându-i ochii. Rebus îl ținea strâns, scrâșnind din dinți.

— Am zis, șuieră el, că tarifele tale sunt prea mari.

Apoi strânse cealaltă mână pumn și-l pocni pe Andrews în bărbie, lăsându-l să cadă inconștient pe podea.

Rebus își scoase pantoful și îndepărtă cu el resturile de sticlă care stăteau agățate de marginile ramei oglinzii. Apoi, cu atenție, se strecură în cameră, se duse la ușă și o deschise.

O văzu imediat pe Tracy. Stătea în mijlocul ringului de box, cu brațele atârnându-i pe lângă corp.

— Tracy? spuse el.

— S-ar putea să nu te audă, inspectore Rebus. Heroina te poate face cam confuz, doar știi.

Rebus îl văzu pe Malcolm Lanyon ieșind din umbră. În spatele lui erau doi bărbați. Unul era înalt, bine făcut pentru un bărbat în vârstă. Avea sprâncenele dese și negre, și o mustață bogată cu o tentă de argintiu. Avea ochii adânciți în orbite, o față amenințătoare. Era ființa cea mai apropiată de înfățișarea unui calvin pe care o văzuse Rebus vreodată. Celălalt bărbat era mai gras, mai puțin îndreptățit în dorința lui de a păcătui. Avea părul ondulat, dar rar, și o față plină de riduri, o față de muncitor. Se uita chiorâș.

Rebus se uită din nou la Tracy. Avea pupilele cât vârful unui ac. Se duse la ring, urcă, o îmbrățișă. Corpul îi era inert și părul, ud de transpirație. Părea o păpușă de cârpă în mărime naturală. Dar când Rebus îi ridică bărbia astfel încât să-l vadă, Tracy clipi și el îi simți corpul contractându-se.

— Atuul meu, spuse Lanyon. Se pare că aveam nevoie de el.

Aruncă o privire spre încăperea în care Andrews zăcea inconștient.

— Finlay spunea că te poate înfrunta de unul singur. Văzându-te noaptea trecută, eu m-am îndoit.

Făcu un semn cu mâna spre unul dintre oamenii săi.

— Vezi dacă Finlay e-n regulă.

Individul se duse. Lui Rebus îi plăcea direcția în care se-ndreptau lucrurile.

— Vrei să vii în biroul meu să discutăm? zise el, invitându-l în ring.

Lanyon se gândi, văzu că Rebus era un tip solid, dar și că avea mâinile ocupate. În plus, Lanyon își avea oamenii alături, în timp ce Rebus era singur. Se îndreptă spre ring, se prinse de o frânghie și se săltă înăuntru. Acum, față în față cu Rebus, văzu tăieturile de pe brațul și palma inspectorului.

— Neplăcut, zise el. Dacă nu te duci cu astea la…

— O să sângerez până la moarte?

— Exact.

Rebus se uită în jos spre podea, unde propriul lui sânge desena urme proaspete peste sângele celor fără nume.

— Câți dintre ei au murit în ring? întrebă el.

— Chiar nu știu. Nu mulți. Nu suntem animale, inspectore Rebus. Poate că au existat accidente… ocazionale. Eu vin rareori la Hyde's. Nu fac decât să introduc noi membri în club.

— Deci? Când ajungi judecător?

Lanyon zâmbi.

— Nu prea curând. Dar se va întâmpla. Odată am fost la un club similar în Londra. De fapt, acolo am cunoscut-o pe Saiko.

Rebus făcu ochii mari.

— O, da, zise Lanyon, este o tânără foarte versatilă.

— Bănuiesc că Hyde's v-a garantat, ție și lui Andrews, *carte blanche* în tot orașul.

— Ne-a mai ajutat cu câte un plan urbanistic, cu câte o hotărâre judecătorească „întâmplător" în favoarea noastră, lucruri de felul ăsta.

— Și acum, că am aflat toate astea, ce se întâmplă?

— Ah, păi, nu trebuie să-ți faci griji. Eu și Finlay vedem un viitor pe termen lung pentru tine în dezvoltarea Edinburghului ca mare oraș al comerțului și industriei.

Gorila lui Lanyon chicoti.

— Ce vrei să spui? întrebă Rebus.

Simțea cum corpul lui Tracy se încorda, prinzând puteri. Dar nu știa că de mult avea să dureze până își revenea.

— Vreau să spun, zise Lanyon, că ai putea fi conservat în beton, sprijinind una dintre noile șosele de centură.

— Ai mai făcut asta și altora, nu-i așa?

Întrebarea era retorică, chicotitul gorilei îi răspunsese deja.

— Da, o dată sau de două ori. Atunci când am fost nevoiți să scăpăm de cineva.

Rebus văzu că mâinile lui Tracy se strângeau încet în pumni. Apoi gorila care se dusese să verifice starea lui Andrews se întoarse.

— Domnule Lanyon! strigă el. Cred că domnul Andrews este rănit destul de grav.

Exact atunci, când Lanyon se întoarse, Tracy se smuci din brațele lui Rebus cu un urlet teribil. Rotindu-și pumnii, îl pocni pe Lanyon între

picioare. Bărbatul nu căzu, dar se chirci, icnind, în vreme ce Tracy se împletici din cauza efortului prea mare și se prăbuși pe podea.

Rebus era și el iute. Îl apucă pe Lanyon și-l trase în sus, blocându-i un braț și prinzându-l de gât. Cele două gorile se apropiară, dar Rebus își înfipse mai adânc degetele în carnea lui Lanyon și ezitară. Pentru o clipă fu ca într-o situație de pat{17} la șah, înainte ca unul dintre ei să țâșnească spre scări, urmat îndeaproape de colegul său. Rebus respira greu. Îi dădu drumul lui Lanyon și se uită la el cum cade pe podea. Apoi, stând în mijlocul ringului, numără rar până la zece – ca un arbitru – înainte să ridice un braț în aer.

•

Sus, lucrurile se calmaseră. Membrii personalului își reveneau după incident, mulțumiți de ei înșiși pentru că se descurcaseră bine. Bețivii – Holmes, McCall, McGrath și Todd – fuseseră alungați și Paulette încălzea atmosfera oferind băuturi gratuite. Îl văzu pe Rebus ieșind prin ușa de la Hyde's și încremeni pentru o clipă, apoi se transformă imediat în gazda perfectă, dar cu un ton mai puțin cald decât înainte și un zâmbet forțat.

— A, John.

Era inspectorul-șef Watson, tot cu paharul în mână.

— Ai văzut încăierarea? Unde ai dispărut?

— Tommy McCall e pe-aici, domnule?

— Undeva prin preajmă, da. A auzit de oferta cu băutura gratis și s-a dus direct la bar. Ce-ai pățit la mână?

Rebus se uită în jos și văzu că mâna încă îi sângera în câteva locuri.

— Șapte ani de ghinion, spuse el. Aveți un minut, domnule? Aș vrea să vă arăt ceva. Dar mai întâi trebuie să chem o ambulanță.

— Dar de ce, pentru numele lui Dumnezeu? S-a terminat scandalul, nu-i așa?

Rebus se uită la superiorul său.

— N-aș paria pe asta, domnule, spuse el. Nici măcar dacă jetoanele sunt din partea casei.

•

Rebus își croi drum spre casă epuizat, nu din cauza unei oboseli fizice reale, ci pentru că-și simțea mintea asaltată. Casa scării aproape îl înfrânse. Se opri la primul etaj, în fața ușii doamnei Cochrane, pentru câteva clipe îndelungate. Încercă să nu se gândească la Hyde's, la ceea ce reprezenta, ceea ce fusese, la ce emoții simțise. Dar fără să se gândească conștient la toate astea, crâmpeie îi zburau prin cap, mici bucăți ascuțite de groază.

Pisicile doamnei Cochrane voiau afară. Le putea auzi de partea cealaltă a ușii. Soluția ar fi fost o ușiță batantă pentru pisici, dar doamna Cochrane nu credea în ele. Ca și când ai lăsa ușa deschisă pentru străini, spunea ea. Orice cotoi bătrân ar putea pătrunde pe

acolo.

Cât de adevărat. Cumva, Rebus găsi un mic impuls de putere necesar pentru urca încă un rând de trepte. Descuie ușa și o încuie la loc după el. Sanctuar. În bucătărie, ronțăi un sandvici uscat în timp ce aștepta să fiarbă apa pentru ceai.

•

Watson ascultase povestea lui cu neliniște crescândă și cu neîncredere. Se întrebase cu voce tare câte persoane importante erau implicate. Dar numai Andrews și Lanyon puteau răspunde la întrebarea asta. Găsiseră câteva filmări, precum și o impresionantă colecție de fotografii. Watson fusese vizibil șocat, dar lui Rebus nu-i erau cunoscute fețele din poze. Totuși, recunoscu câțiva judecători și avocați. Din fericire, niciun polițist. Cu excepția unuia.

Rebus dorise să rezolve o crimă, dar dăduse în schimb peste un cuib de vipere. Nu era sigur dacă ceva din toate astea va ieși la lumină. Prea multe reputații ar avea de suferit. Încrederea publicului în valorile și instituțiile orașului, ale țării întregi ar fi spulberate. Cât timp ar trebui să treacă pentru a aduna cioburile *acestei* oglinzi sparte? Rebus își examină încheietura bandajată. Cât timp pentru ca rănile să se vindece?

Își luă cana de ceai și se duse în camera de zi. Tony McCall stătea în fotoliu, așteptând.

— Salut, Tony, spuse Rebus.

— Salut, John.

— Mulțam pentru ajutorul de acolo.

— Pentru ce sunt prietenii?

Mai devreme în aceeași zi, atunci când Rebus îi ceruse ajutorul lui Tony McCall, acesta izbucnise în plâns.

— Știu totul despre asta, John, i se confesase el. Tommy m-a dus acolo o dată. Era înfiorător și n-am stat prea mult. Dar poate că au imagini cu mine… Nu știu… Poate că au.

Nu fusese nevoie ca Rebus să-i ceară mai multe amănunte. Totul ieșise la iveală ca berea turnată dintr-o halbă: situația nasoală de acasă, un pic de distracție, fără să fi putut spune nimănui despre asta pentru că nu știa cine era la curent deja și cine nu. Chiar și acum, Tony credea că cel mai bine ar fi fost să păstreze tăcerea. Rebus îi ignorase avertizarea.

— O să merg mai departe, îi spusese Rebus. Cu tine sau fără. Tu alegi.

Tony McCall acceptase să-l ajute.

Rebus se așeză, puse ceaiul pe podea și căută în buzunar fotografia pe care o găsise în dosarele de la Hyde's. I-o aruncă lui McCall. Acesta o ridică și se uită la ea cu ochi înspăimântați.

— Știi, spuse Rebus, Andrews umbla după compania de transport a

lui Tommy. Ar fi obținut-o, și la un preț de nimic.

— Ticălos nenorocit, zise McCall, rupând metodic fotografia în bucățele din ce în ce mai mici.

— De ce ai făcut-o, Tony?

— Ți-am zis, John. Tommy m-a dus acolo. A spus că e doar un pic de distracție…

— Nu, vreau să zic de ce ai pătruns în adăpost și ai plantat praful ăla lângă Ronnie?

— Eu?

Ochii lui McCall erau acum mai mari decât oricând, dar păreau mai curând plini de frică decât de surpriză. Fusese doar o presupunere, dar Rebus își dădu seama că presupunerea era corectă.

— Las-o baltă, Tony. Crezi că Finlay Andrews are de gând să lase vreun nume secret? Se duce la fund și n-are niciun motiv să lase capul nimănui deasupra apei.

McCall căzu pe gânduri. Lăsă bucățelele de fotografie să cadă în scrumieră, apoi le aprinse cu un chibrit. Se dizolvară în cenușă neagră și McCall păru satisfăcut.

— Andrews avea nevoie de un favor. Întotdeauna vorbea despre „favoruri". Cred că s-a uitat de prea multe ori la *Nașul*. Pilmuir era zona mea, teritoriul meu. Ne întâlniserăm prin Tommy, așa că s-a gândit să-mi ceară mie.

— Și ai fost încântat să-l faci să-ți fie dator.

— Păi, avea poza cu mine, nu-i așa?

— Trebuie să fi fost mai multe motive.

— Păi…

McCall se opri iarăși, strivind scrumul din scrumieră cu arătătorul. Mai rămăsese doar un praf fin.

— Da, drace, am fost destul de încântat s-o fac. Tipul era un vagabond la urma urmei, un gunoi. Și era deja mort. Tot ce am avut de făcut a fost să așez un pachețel lângă el, asta-i tot.

— Nu te-ai întrebat niciodată de ce?

— Fără întrebări și așa mai departe, zise el zâmbind. Vezi, Finlay îmi oferise calitatea de membru. Membru la Hyde's. Păi, știam ce înseamnă asta. M-aș fi tras de șireturi cu oamenii importanți, nu-i așa? Chiar începusem să visez la o avansare, ceva ce nu mi se mai întâmplase de ceva timp. Să recunoaștem, John, suntem niște peștișori într-o găleată cu apă.

— Și Hyde îți oferea șansa să joci alături de rechini?

McCall zâmbi trist.

— Da, bănuiesc că asta a fost.

Rebus oftă.

— Tony, Tony, Tony. Și unde te-ar fi dus asta?

— Probabil aș fi ajuns destul de sus încât să trebuiască să mi te

adresezi cu „domnule”, răspunse McCall, cu o voce mai fermă. În loc de asta, presupun că procesul mă va pune pe pagina întâi a ziarelor de scandal. Nu-i chiar tipul de celebritate pe care mi-o doream.

Se ridică din fotoliu.

— Ne vedem la proces, zise el, lăsându-l pe John Rebus cu ceaiul lui fără aromă și cu gândurile sale.

•

Rebus dormi agitat și se trezi devreme. Își făcu duș, dar fără obișnuitul acompaniament al radioului. Dădu telefon la spital și află că Tracy era bine și că Finlay Andrews fusese peticit fără să piardă prea mult sânge. Apoi se duse în Great London Road, unde Malcolm Lanyon era reținut pentru interogatoriu.

Rebus era încă, în mod oficial, în concediu, așa că inspectorii detectivi Dick și Cooper se ocupau de interogatoriu. Dar Rebus voia să fie pe aproape. Știa răspunsurile la toate întrebările lor, știa tipul de șiretlicuri pe care Lanyon era capabil să le folosească. Nu voia ca ticălosul să scape din cauza unor chestiuni de procedură. Se duse mai întâi la cantină, cumpără un sandvici cu șuncă și, văzându-i pe Dick și Cooper la o masă, li se alătură.

— Salut, John, zise Dick holbându-se în fundul unei căni murdare de cafea.

— Ați ajuns devreme, observă Rebus. Probabil sunteți nerăbdători.

— Fermierul Watson vrea să terminăm cât de repede posibil, chiar mai repede de atât.

— Pun pariu că vrea. Să știți că o să fiu prin preajmă azi, dacă aveți nevoie de mine pentru orice.

— Îți mulțumim, John, zise Dick, cu o voce care-i spuse lui Rebus că oferta lui era la fel de bine-venită ca o durere de cap.

— Păi, începu Rebus, dar nu-și termină propoziția.

Preferă în schimb să-și mănânce sandviciul.

Dick și Cooper nu păreau prea bucuroși de trezirea matinală forțată. Cu siguranță, nu erau cei mai vioi tovarăși de masă. Rebus termină repede și se ridică în picioare.

— Vă deranjează dacă trec rapid pe la el?

— Deloc, zise Dick. O să fim acolo în cinci minute.

Trecând prin holul de la parter, Rebus aproape se ciocni de Brian Holmes.

— Toată lumea se agită în dimineața asta, spuse Rebus.

Holmes îi aruncă o privire nedumerită, somnoroasă.

— Nu contează. Mă duc să-l întreb una-alta pe Lanyon-alias-Hyde. Te interesează un pic de voyeurism?

Holmes nu răspunse, dar îl urmă pe Rebus.

— De fapt, spuse Rebus, Lanyon ar putea aprecia imaginea asta.

Holmes îl privi și mai confuz.

— Nu contează, oftă Rebus.

— Îmi cer scuze, domnule, dar a fost o noapte albă.

— A, da. Apropo, mulțam.

— Era să mor când l-am văzut pe afurisitul de Fermier holbându-se la noi, în costumul lui de cioclu, iar noi ne prefăceam că suntem niște bețivi din Dundee.

Zâmbiră amândoi. Da, planul nu fusese strălucit. Rebus îl concepuse în timpul cursei de cincizeci de minute la volan când se întorcea din celula lui Calum McCallum din Fife. Dar funcționase. Avuseseră un rezultat.

— Da, spuse Rebus. Mi s-a părut că erai cam speriat noaptea trecută.

— Ce vreți să spuneți?

— Păi, ai adoptat un fel de tactică a armatei italiene, nu-i așa? Atacuri în retragere și toate alea.

Holmes se opri împietrit, cu gura căscată de uimire.

— Astea sunt mulțumirile pe care le primesc? Ne-am pus carierele la bătaie pentru dumneavoastră, toți patru. M-ați folosit ca pe omul cu pingelele – du-te să găsești asta, du-te să verifici asta – ca un fel de nenorocit de trepăduș, jumătate din timp cu treburi care nici nu erau oficiale, aproape mi-ați omorât iubita…

— Hei, stai puțin…

— … și totul ca să vă satisfaceri curiozitatea. Bun, deci băieții răi sunt la zdup, asta-i bine, dar uitați-vă la proporții. Dumneavoastră i-ați prins, noi ceilalți ne-am ales cu praful de pe tobă, cu niște vânătăi, și am rămas și fără nenorocitele alea de pingele de la pantofi.

Rebus privi fix în jos, aproape pocăit. Aerul îi ieșea din nări ca unui taur spaniol.

— Am uitat, zise el în cele din urmă. Am uitat să returnez nenorocitul de costum în dimineața asta. Pantofii sunt distruși. Mi-am adus aminte când ai pomenit de pingele.

Apoi porni din nou, de-a lungul coridorului, spre celule, lăsându-l pe Holmes fără cuvinte.

Pe ușa celulei, numele lui Lanyon fusese scris cu cretă pe o placă. Rebus ajunse la ușa de oțel și trase vizorul într-o parte, gândindu-se că îi amintea de vizorul ușilor unor cluburi din vremea prohibiției. Folosești ciocănitul secret și vizorul se va deschide. Aruncă o privire în celulă și, îngrozit, bâjbâi după butonul de alarmă de lângă ușă. Când auzi alarma, Holmes uită că era supărat și jignit și veni în fugă. Rebus trăgea de ușa încuiată.

— Trebuie să intrăm!

— E încuiată, domnule.

Holmes era speriat: superiorul său părea nebun.

— Uite-i că vin.

Un sergent în uniformă sosea grăbit, cu cheile zdrăngănind pe lanț.

— Repede!

Deschiseră încuietoarea și Rebus trânti ușa de perete. Înăuntru, Malcom Lanyon zăcea pe podea, cu capul pe pat. Picioarele erau depărtate ca la o păpușă. În jurul degetelor înnegrite de la o mână avea înfășurat un fir subțire de nailon, ca un fel de gută. Firul era prins de gâtul lui printr-o buclă care pătrunsese atât de adânc în carne încât abia putea fi observată. Ochii lui Lanyon era bulbucați oribil, limba umflată obscen în contrast cu fața pământie de sânge. Era ca un ultim gest macabru și Rebus se uită la limba scoasă spre el, părând că o ia ca pe o insultă personală.

Știa că e mult prea târziu, dar sergentul dezlegă firul și întinse corpul la orizontală pe podea. Holmes stătea cu capul sprijinit de ușa metalică rece, forțându-se să-și închidă ochii ca să nu vadă scena din celulă.

— Probabil că l-a avut ascuns la el, zise sergentul, arătând spre fir, ca și cum își găsea scuze pentru monumentala gafă.

— Iisuse, ce mod de a te duce…

Rebus se gândea: „M-a păcălit, m-a păcălit. Eu n-aș fi avut curajul să fac asta, să mă sufoc încet singur… N-aș putea niciodată să fac asta, ceva din mine m-ar opri…”

— Cine a mai fost aici de când a fost adus?

Sergentul se uită fix la Rebus, fără să înțeleagă.

— Echipa obișnuită, presupun. Trebuia să răspundă la câteva întrebări când l-au adus.

— Da, dar după aia?

— Păi, a primit masa după ce a plecat echipa. Cam atât.

— Mama mă-sii, mormăi Rebus, ieși repede din celulă și porni de-a lungul coridorului.

Holmes, cu fața palidă și transpirată, mergea cu câțiva pași în urma lui.

— Au de gând să-și ascundă urmele, Brian, spuse Rebus, cu vocea într-un vibrato furios. Au de gând să-și ascundă urmele, știu că asta fac și n-o să mai rămână niciun fel de semn despre ce s-a întâmplat, nimic. Un drogat a murit pentru că și-a făcut-o cu mâna lui. Un agent imobiliar s-a sinucis. Acum un avocat s-a spânzurat într-o celulă a poliției. Nicio legătură, niciun delict.

— Și Andrews?

— Unde crezi că ne ducem?

Ajunseră la spital exact la timp pentru a fi martorii eficienței personalului în caz de urgență. Rebus se grăbi, împingându-se ca să-și facă loc. Finlay Andrews, întins pe pat cu pieptul descoperit, primea oxigen, în timp ce se instala aparatura medicală. Un medic ținea cele două padele, apoi le apăsă ușor pe pieptul lui Andrews. Peste o clipă,

un șoc străbătu corpul. Niciun semnal de la mașinărie. Mai mult oxigen, mai multă putere… Rebus se îndepărtă. Văzuse scenariul, știa cum se termina filmul.

— Ei? spuse Holmes.

— Atac de cord.

Vocea lui Rebus era moale. Începu să se îndepărteze.

— Hai să-i zicem așa, pentru că așa va scrie în fișă.

— Și acum ce urmează?

Holmes își potrivi pașii după ai lui. Și el se simțea înșelat Rebus se gândi la întrebare.

— Probabil că pozele vor dispărea. Cel puțin cele importante. Și cine a rămas să depună mărturie? Ce să mărturisească?

— S-au gândit la toate.

— Cu un singur amendament, Brian. Eu știu cine sunt.

Holmes se opri.

— Și asta o să conteze? îi strigă superiorului său care se îndepărta.

Dar Rebus continua să meargă.

•

A urmat un scandal, dar unul mic, uitat repede. Curând după aceea, camerele cu obloane din elegantele șiruri de case în stil georgian se luminară iarăși, într-o măreață renaștere a spiritului. Se aflase că Finlay Andrews și Malcolm Lanyon muriseră și jurnaliștii relataseră toate informațiile disponibile. Da, Finlay Andrews condusese un club ale cărui activități nu erau toate legale, și da, Malcolm Lanyon se sinucisese atunci când autoritățile începuseră să se intereseze de micul său imperiu. Nu, nu sunt disponibile detalii despre acele „activități”. Sinuciderea agentului imobiliar local James Carew nu era în niciun fel legată de sinuciderea domnului Lanyon, deși era adevărat că cei doi fuseseră prieteni. Cât despre legătura domnului Lanyon cu Finlay Andrews și clubul lui, ei bine, probabil că nu vom afla niciodată. Faptul că Lanyon fusese numit executorul testamentar al domnului Carew era doar o tristă coincidență. Totuși, se mai găseau și alți avocați în Edinburgh, nu-i așa?

Și așa se încheie. Povestea era dată uitării, zvonurile mureau încet-încet. Rebus se bucură când Tracy îl anunță că Nell Stapleton îi găsise o slujbă într-o cafenea lângă biblioteca universității. Într-o seară, după ce băuse în barul Rutherford, Rebus se hotărî să-și ia un meniu indian la pachet, pentru acasă. În restaurant îi văzu pe Tracy, Holmes și Nell Stapleton la o masă de colț, luând cina împreună și râzând. Se întoarse și ieși fără să comande.

Întors acasă, se așeză la masa din bucătărie pentru a nu știu câta oară, scriind o ciornă a cererii de demisie. Cumva, cuvintele nu reușeau să exprime emoțiile în mod adecvat. Mototoli hârtia și o aruncă în coșul de gunoi. Își amintise în restaurant câte vieți omenești

se pierduseră din cauza duhului Hyde's și cât de puțină dreptate fusese făcută acolo. Se auzi un ciocănit la ușă. Deschise ușa plin de speranță. Gill Templer se afla în prag, zâmbind.

•

Noaptea târziu, se strecură în camera de zi și aprinse lampa de birou. Lumina acuzatoare, ca lanterna unui paznic de noapte, dezvălui dulăpiorul de lângă combină. Cheia era pitită sub un colț al covorului, într-o ascunzătoare la fel de sigură ca sub salteaua bunicii. Deschise dulăpiorul și scoase un dosar subțire, apoi merse spre fotoliu, fotoliul care-i servise atât de multe luni drept pat. Se așeză liniștit, amintindu-și ziua din apartamentul lui James Carew. Atunci fusese tentat să ia jurnalul personal al lui Carew și să-l păstreze. Dar rezistase tentației. Dar nu și în noaptea de la Hyde's. Acolo, singur în biroul lui Andrews pentru o clipă, șterpelise fotografia lui Tony McCall. Tony McCall, un prieten și coleg cu care, acum, nu mai avea nimic în comun. Probabil cu excepția unui sentiment de vinovăție.

Deschise dosarul și scoase fotografiile. Le luase împreună cu cea a lui McCall. Patru fotografii, luate la întâmplare. Studie fețele din nou, așa cum făcuse aproape în toate nopțile în care somnul venea greu. Fețe pe care le recunoștea. Fețe alăturate numelor și nume alăturate strângerilor de mână și vocilor. Oameni importanți. Oameni influenți. Se gândise mult la asta. De fapt, se gândise aproape doar la asta din noaptea aia de la clubul Hyde's. Scoase de sub birou un coș metalic pentru hârtii, aruncă fotografiile înăuntru și aprinse un chibrit, ținându-l deasupra coșului, așa cum mai făcuse de multe ori înainte.

virtual-project.eu
IAN
RANKIN
DE-A V-AȚI
ASCUNSELEA

virtual-project.eu

{1} Lothian – zonă tradițională a Scoției, parte a fostului Regat Northumbria; Edinburghul este principala așezare a regiunii.
{2} Citatele de la începutul tuturor capitolelor sunt din *Straniul caz al doctorului Jekyll și al domnului Hyde,* Editura Minerva, 2005, traducere de Carmen Chirculescu (n. red.).
{3} Pilmuir – suburbie imaginară, inventată de Rankin, având la bază două zone rezidențiale învecinate: Pilton și Muirhouse.
{4} Personaj principal din serialul britanic de comedie *Minder*.
{5} Estuarul râului scoțian Forth la vărsarea în Marea Nordului.
{6} Regiune istorică a Scoției la nordul estuarului Firth of Forth.
{7} Aluzie la romanul X *și Zero,* primul din serie, apărut la Editura Paladin.
{8} Deacon Brodie – figură celebră a orașului, ziua om de afaceri și membru al Consiliului orășenesc, de aici titlul de Diacon / *Deacon,* noaptea infractor și împătimit cartofor, în secolul al XVIII-lea.
{9} Monumentul Național al Scoției care a căpătat de-a lungul timpului diverse porecle din cauză că a fost lăsat neterminat în 1829 (n. red.).
{10} Societatea scoțiană de protecție a animalelor.
{11} Unul dintre cele mai mari parcuri publice situat în partea de sud a orașului.
{12} Aluzie la un verset din Psalmul 101: „Că cenușă am mâncat, în loc de pâine, și băutura mea cu plângere am amestecat-o” (n. red.).
{13} Comitat la sud de Edinburgh.
{14} Unul dintre cele mai rapide clippere – vas cu pânze – și printre ultimele construite în secolul al XIX-lea.
{15} Dispozitiv manual conceput de Arhimede pentru irigare.
{16} Cecil Blount DeMille (1881 – 1959), regizor și producător de filme (n. red.).
{17} Situație la șah în care jucătorul care trebuie să mute nu este în șah, dar nu poate face nicio mișcare legală (n. red.).

Table of Contents

LUNI
MARȚI
MIERCURI
JOI
VINERI
SÂMBĂTĂ